

Ніна Міляновська

ЗАРУБІЖНА ЛІТЕРАТУРА

**Посібник-зошит
для 5 класу
закладів загальної середньої освіти
Частина 3**

**Схвалено для використання в освітньому процесі
експертною комісією з літератури (української та зарубіжної)**

**Тернопіль
Астон
2021**

УДК 821 (100)(076.3)
М 60

Схвалено для використання в освітньому процесі

Інформація про надання грифа розміщена за QR-кодом

Мілянєвська Н. Р.
М60 Зарубіжна література : посібник-зошит для 5 класу закладів загальної середньої освіти. Частина 3. — Тернопіль : Астон, 2021. — 160 с. : іл.

ISBN 978-966-308-833-4

Посібник підготовлено відповідно до модельної навчальної програми «Зарубіжна література. 5-6 класи» для закладів загальної середньої освіти» (авт. Ніколенко О., Ісаєва О., Клименко Ж., Мацевко-Бекерська Л., Юлдашева Л., Рудніцька Н., Туряниця В., Тіхоненко С., Вітко М., Джангобекова Т.), рекомендованої Міністерством освіти і науки України» (наказ Міністерства освіти і науки України від 12.07.2021 № 795). Змістове наповнення посібника-зошита враховує вікові особливості учнівства та сприятиме досягненню очікуваних результатів навчання, передбачених модельною програмою.

УДК 821 (100)(076.3)

ISBN 978-966-308-833-4

© Мілянєвська Н. Р., 2021
© ТзОВ «Видавництво Астон», 2021

СЛУХАЄМО ГОЛОСИ ПРИРОДИ

Що спитав у нас Згадайко?

1. Назвіть *вірші*, які ви вивчали на уроках літературного читання та української літератури.
2. Виразно розкажіть один із віршів напам'ять. На вашу думку, які *почуття* передає цей вірш?

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. ВІРШІ

Вірш — це невеликий поетичний твір, який зазвичай має *риму* і *ритм* та вирізняється особливою образністю. Вірші переважно називають *поезією* або *лірикою*. В них життєві явища, картини природи, вчинки людей змальовуються через почуття, переживання і роздуми.

Поетам вірші мають *ритм*, вони можуть гармонійно поєднуватися з *музикою*, яка теж має ритм.

Йоганн Вольфганг Гете (1749–1832)

Йоганн Вольфганг Гете — геніальний німецький поет. Він був високоосвіченою людиною, щедро обдарованою талантами. Йоганн отримав чудову домашню освіту, вивчав іноземні мови, грав на музичних інструментах і багато читав.

Одним із найбільших дитячих вражень Йоганна стало його навчання з іншими дітьми. У будинку родини Гете велася реконструкція, тому хлопчик якийсь час відвідував звичайну міську школу.

Навчаючись в університеті, юнак серйозно захопився літературною творчістю, історією та дослідженням німецького фольклору. Тоді ж він видав свої перші поетичні збірки.

Сучасники захоплювалися довершеною простотою віршів Й. В. Гете. Німецький поет оспівував красу природи, радість кохання, щирість почуттів. За формою чимало віршів Йоганна Гете нагадують народні пісні.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. ПЕЙЗАЖ

Пейзажем у літературному творі називають опис природи (наприклад, лісу, моря, гір). Однак крім природи пейзажі також можуть зображувати краєвиди сіл, міст тощо.

Слово «пейзаж» запозичене із французької мови і перекладається як *місцевість, країна*.

Часто пейзаж у художньому творі відіграє особливу, художню роль. Описи природи можуть бути не лише тлом, на якому розгортаються події твору. Пейзажі підкреслюють переживання героїв, викликають певний настрій у читачів.

Пейзажі у мистецтві допомагають збагнути одвічну красу природи, краще зрозуміти зв'язок людини з нею.

НІЧНА ПІСНЯ МАНДРІВНИКА

Über allen Gipfeln
Ist Ruh',
In allen Wipfeln
Spürest du
Kaum einen Hauch.
Die Vögelein schweigen im Walde.
Warte nur, balde
Ruhest du auch.

WANDRERS NACHTLIED

На всі вершини
Ліг супокій.
Вітрець не лине
В імлі нічній.
Замовк пташиний грай.
Не чути шуму бору.
Ти теж спочинеш скоро —
Лиш зачекай.

Переклад із німецької Миколи Бажанá

Потіште Знання своїми знаннями

Зверніть увагу на наголос у слові *супокій*! Слово *супокій* римується зі словом *нічній*, тому в жодному разі не можна змінювати наголос і ламати у вірші *риму* і *ритм*!

ДЛЯ ТИХ, ХТО ХОЧЕ ЗНАТИ БІЛЬШЕ

Природа завжди посідала особливе місце в житті та творчості Й. В. Гете. Німецький поет називав природу

живою, сповненою чистоти і довершеності. Він був переконаний, що мистецтво і природа нероздільні.

Йоганн Гете з юних років дуже любив піші мандрівки, під час яких насолоджувався спогляданням краєвидів. Митець зізнавався, що ці прогулянки дарують йому поетичне натхнення.

Вірш «*Нічна пісня мандрівника*» Йоганн Гете створив у той період свого життя, коли займав високу державну посаду з величезною кількістю обов'язків. І хоча поет був тоді ще молодою та надзвичайно енергійною людиною, ця діяльність сильно його виснажувала, залишаючи мало часу для творчості.

Щоб відпочити від постійного перенапруження і відновити сили, Гете, як завжди, мандрував. Одного разу (6 вересня 1780 року), не бажаючи повертатися в гамірне місто, він заночував у мисливській хатинці на вершині гори. Довколишній завмерлий нічний *пейзаж* настільки вразив митця, що він записав поетичні рядки олівцем просто на дерев'яній стіні хатинки. «*Нічна пісня мандрівника*» і досі залишається одним із найвідоміших віршів Йоганна Вольфганга Гете.

Однак відомий ще один вірш Й. В. Гете з такою самою назвою. Він був написаний раніше — у 1776 році, тому літературознавці називають його «*Нічна пісня мандрівника. 1*»:

Ти, що бачиш горе все
З високості неземної, —
Хто вдвійні тягар несе,
Тим даєш ти пільги вдвоє!
Поки ж ці блукання, поки?
Нащо все це — втіха й біль?
Де він, спокій.
Чи діждусь його відкіль?

Переклад із німецької Григорія Кочура

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. ОРИГІНАЛ І ПЕРЕКЛАД

Художні твори, які ми вивчаємо на уроках зарубіжної літератури, знайомлять нас із творчістю митців багатьох країн світу. Зазвичай письменники різних національностей пишуть свої твори рідною мовою.

Текст літературного твору, надрукований тією мовою, якою його написав автор, називають *оригіналом*. Відповідно мова, якою автор написав свій літературний твір, називають мовою оригіналу.

На жаль, не всі ми добре знаємо іноземні мови, але ми можемо прочитати твір іноземного автора в перекладі на українську. *Перекладом* називають текст літературного твору, перекладений з однієї мови на іншу.

Переклади з однієї мови на іншу здійснюють *перекладачі*. Вони намагаються якомога точніше передати і зміст оригіналу, і його головну думку, і художні образи, і стиль автора, і засоби виразності. Тому перекладачі повинні не тільки добре знати *мову оригіналу*, а й мати письменницький хист, розуміти культуру інших народів і особливості їхньої національної літератури.

У 5 класі ми знайомимося з творами у перекладі таких відомих українських перекладачів як Максим Рильський, Микола Бажан, Євген Микитенко, Сидір Сакидон, Наталя Забіла, Микола Лукаш, Петро Тимочко, Микола Терещенко, Іван Дзюб та інші.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ХОЧЕ ЗНАТИ БІЛЬШЕ

Літературний твір може мати більше, ніж один *переклад* з *мови оригіналу*. Різні перекладачі по-різному передають зміст і стиль оригіналу, вкладаючи в переклад своє особисте бачення твору. Ознайомтеся ще з двома перекладами «*Нічної пісні мандрівника*» Йоганна Вольфганга Гете.

НІЧНА ПІСНЯ МАНДРІВНИКА

На гірських вершинах
імла,
в лісах, долинах
залягла
тиша: ти не бентеж
птахів — хай німуть навколо.
Йди лише — й скоро
спочинеш теж.

Переклад з німецької Леоніда Череватенка

НІЧНА ПІСНЯ ПОДОРОЖНЬОГО

Над горами зорі
Зійшли,
Все замовкло в бору,
Навкруги
Тиша без меж.
Ніч в гаї приспала
пташину, —
Жди ще хвилину
Й спочинеш теж.

Переклад з німецької Петра Тимочка

! ? ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

📖 Працюємо над текстом твору

1. Виразно прочитайте вірш «*Нічна пісня мандрівника*».

2. Який *настрій* передано в цьому вірші **Йоганна Вольфганга Гете**?
3. Як, на вашу думку, *темп читання* пов'язаний з настроєм твору?
4. Випишіть у зошит слова, які відповідають змалюваному у вірші *пейзажу*: тиша, бадьорість, сон, ранок, ніч, щебет, кумкання, місяць, зорі, сонце, місто, люди, море, гори, шум, будинки, бір, поле, водоспад, сміх, спокій.
5. Вивчіть напам'ять вірш Й. В. Гете «*Нічна пісня мандрівника*».

Міркуємо самотійно

6. Чи може природа, на вашу думку, відчувати втому?
7. Як відпочиває природа? А людина? Що спільного у їхньому спокої?
8. Поміркуйте, чи отримав герой вірша відпочинок? Відповідь обґрунтуйте.
9. Доведіть, що у вірші відчувається самотність людини і водночас її єдність з природою.
10. Як, на вашу думку, зображує природу *митець*, а як — *науковець*?
11. Доведіть, що *мистецтво* (література) природу *оспіває*, а *наука* — *досліджує*.

Застосовуємо теоретичні поняття

12. Поясніть, що таке *переклад* і *оригінал*.
13. На прикладі вірша Й. В. Гете поясніть відмінність між ними.
14. Прочитайте і порівняйте різні *переклади* вірша Й. В. Гете «*Нічна пісня...*».
15. Чому твір Й. В. Гете називають *пейзажною поезією*?

Завдання від Фантазерчика

1. *Література* передає красу природи *через слово*, а як красу природи можна передати у *живописі*?
2. Уявіть, що ви художник. Опишіть, що ви зобразили б на *ілюстрації* до вірша Йоганна Гете «*Нічна пісня мандрівника*»?
3. За допомогою яких барв ви могли б зобразити нічну тишу і спокій у своєму *пейзажі*?

ТВОРИ ЗА ВИБОРОМ

Увійдіть за посиланням <https://cutt.ly/RTMAySt> або скористайтесь QR-кодом. Прочитайте біографічну довідку про німецького поета *Генріха Гейне* і його вірш «*Задзвени із глибини...*», а також біографічну довідку про англійського поета *Джона Кітса* і його вірш «*Про коника та цвіркуна*».

Опрацюйте тексти творів з допомогою запропонованих запитань і завдань.

Джозеф Редьярд Кіплінг (1865–1936)

Джозеф Редьярд Кіплінг народився у 1865 році в місті Бомбей в Індії, яка була колонією Англії. Своє незвичайне ім'я він отримав від назви озера Редьярд, біля якого познайомилися його батьки.

Дитинство Редьярда було, безумовно, щасливим. Будиночок Кіплінгів нагадував палац, а слуги-індійці дуже балували дітей. До речі, першою мовою хлопчика була хіндустані (мова індусів), а англійською він розмовляв з акцентом. Освіту Редьярд

здобув в Англії. 12-річного хворобливого очкарика, який захоплювався читанням, віддали до заснованої групою офіцерів школи. Як це не дивно, її військовий дух дуже подобався хлопцеві, який зміг довести свою стійкість і витримку у випробуваннях, змусив інших учнів ставитися до нього з повагою.

У 16 років Редьярд повернувся до Індії, де почав працювати в газеті. Кіплінг багато їздив країною, знайомився з побутом і звичаями корінного населення. Його товариші-англійці дивувалися з того, як швидко він міг заприятелювати з місцевими жителями та як охоче вони розповідали йому різні оповідки й перекази. Цими життєвими враженнями Редьярд Кіплінг ділився з читачами в газетних статтях та художніх творах. Вірші та прозові твори принесли молодому автору надзвичайний успіх не тільки в Індії, а й в Англії.

Кіплінг, відомий 27-річний письменник, багато подорожував: відвідав Далекий Схід, Південну Африку, Австралію, Нову Зеландію. Після тривалої подорожі Редьярд Кіплінг оселився у США, де у 1895 році написав знамениту *«Книгу джунглів»*, у якій з 15-ти частин у 8-ми йдеться про Людське дитинча *Мауглі*.

Ця книга принесла письменникові справжнє визнання. У ній відобразилися давні оповіді місцевих жителів.

Кіплінг розмірковує про місце людини в природі і доходить висновку, що людина потрібна природі. Сама ж природа є основою людської цивілізації, тому ні в якому разі не можна допускати розриву між ними. Людське дитинча Мауглі, що виросло серед звірів і живе за їхніми законами, стає ніби сполучною ланкою між цими двома світами.

У 1907 році Редьярдові Кіплінгу, відомому англійському письменникові, автору поезій, оповідань, романів, була присуджена надзвичайно престижна Нобелівська премія в галузі літератури.

КНИГА ДЖУНГЛІВ

(вибрані розділи)

Брати Мауглі

На Сіонійські гори спав тихий, задушний вечір. Була вже сьома година, коли Батько Вовк прокинувся після денного спочинку, почухався, позіхнув і розправив одну за одною лапи. Мати Вовчиця лежала, уткнувшись великою сірою мордою в чотирьох вовчат, що перекидалися коло неї і скавчали. Вхід до печери був залитий місячним сяйвом.

— Грр! — прогарчав Батько Вовк. — Знову час на лови.

Він уже збирався стрибнути з горба вниз, як раптом маленька тінь з пухнастим хвостом загородила вхід і проверещала:

— Щастя тобі в усьому, о Найсіріший з Вовків! Хай доля пошле щастя твоїм шляхетним діткам і дасть їм міцні та білі зуби, і хай не забувають вони ніколи, що на світі є убогі та голодні!

То був шакал Табакі, Блюдолиз, а вовки індійських лісів зневажають Табакі: він тільки й знає, що нишпорить скрізь, робить різні капості, розносить плитки та їсть ганчір'я й обрізки шкіри на смітниках коло сіл. Але разом з тим усі вони й бояться Табакі, бо між іншими звірами в Джунглях він найбільше схильний до сказу; і тоді вже він забуває, що сам кожного боявся, бігає лісом і кусає всіх, хто трапиться йому дорогою. Навіть тигр тікає, коли маленький Табакі скаженіє, тому що сказ — найганебніша річ, яка тільки може статися з диким звіром.

— Ну що ж, заходь, пошукай, — похмуро буркнув Батько Вовк. — Але тут нема нічого поживного.

— Для вовка нема, — відповів Табакі, — а для такої нікчемної особи, як я, всяка обгризена кістка — вже справжній бенкет!

Табакі миттю кинувся углиб печери, знайшов там кістку оленя, на якій ще лишилося трохи м'яса, присів і почав розкошувати.

— Дякую вам за смачну страву, — сказав він, облизуючись. — Які ж вродливі ваші шляхетні дітки! Які великі в них очі! Звичайно, звичайно, як же це я забув, адже діти царів — з першого дня дорослі!

Певна річ, Табакі знав, що не слід хвалити дітей у вічі, щоб їх не зурочити, і дуже здравів, побачивши, що вовки незадоволені його словами. Табакі посидів, радіючи зі своєї капості, а потім ехидно зауважив:

— Шер-Хан, Великий, змінив місце ловів. Наступного місяця він полюватиме в тутешніх горах — так сказав він мені!

Шер-Хан — це тигр, що жив на березі річки Вайнгунги.

— Він не має права! — сердито почав Батько Вовк. — За Законом Джунглів, він не має права міняти місце ловів без завчасного попередження! Він розполошить усю дичину на десять миль навколо, а мені... мені треба ловити у ці дні за двох!

— Недарма Шер-Ханова мати прозвала його Ленгрі (Кульгавим), — спокійно зауважила Мати Вовчиця. — Він змалку шкутильгає на одну лапу і через те вбиває лише селянську худобу. Люди коло Вайнгунги сердиті на нього. Через нього вони почнуть прочісувати Джунглі. Сам він утече, а от нам з нашими дітьми доведеться перебиратися звідси, коли люди підпалять траву. Дякуємо за це Шер-Ханові!

— Переказати йому вашу подяку? — спитав Табакі.

— Геть звідси! — клацнув зубами Батько Вовк. — Геть! Іди полювати до свого покровителя. Для однієї ночі ти вже накоїв досить лихого.

— Я йду, — спокійно відповів Табакі. — Ви почуєте Шер-Хана внизу, у хащах. Я міг би не завдавати собі клопоту, щоб принести вам цю новину.

Батько Вовк прислухався і з глибини долини, що прилягала до маленької річки, почув сухе, зловісне, монотонне гарчання тигра.

— Дурень! — промовив Батько Вовк. — Нічні лови починати таким галасом! Невже він гадає, що наші олені такі ж, як його гладкі воли з села коло Вайнгунги?

— Тс-с-с!.. Цієї ночі він полює не на вола й не на оленя, — сказала Мати Вовчиця. — Це полювання на Людину!..

Виття тигра перейшло в гарчання, що, здавалося, лунало звідусіль. Це був той звук, який нагонить жах на лісорубів і циган, що ночують просто неба, і примушує їх іноді кидатися в самісіньку пашу тигрові.

— Людина! — промовив Батько Вовк і вищирив свої білі зуби. — Тьху! Хіба мало комах та жаб у болоті, що йому треба їсти Людину, до того ж у наших володіннях!

Закон Джунглів, який ніколи не карає безпідставно, забороняє полювати на Людину. Вбивство Людини викличе прибуття білих людей з рушницями верхи на слонах і кількох сотень темношкірих людей з барабанами та смолоскипами. І тоді кожен у Джунглях зазнає лиха.

Звірі ж пояснюють між собою цей закон інакше: на їхню думку, Людина — це найслабша і найменш захищена істота, і тому чіпати її «не личить мисливцеві». Вони кажуть також — і це правда, — що той, хто їсть людей, шолудивіє, і в нього випадають зуби.

Гарчання розлягалось все дужче й дужче і нарешті скінчилося громовим «аррр!» тигра, який кидається на здобич. Потім почулося виття Шер-Хана, виття, в якому було мало тигрового.

— Не спіймав, — сказала Мати Вовчиця. — Що ж це таке?

Батько Вовк пробіг кілька кроків уперед і почув дике гарчання й сопіння Шер-Хана, який, мов скажений, метався у заростях.

— У цього дурня тільки й вистачило вміння ускочити в лісорубове багаття та обсмалити собі лапи, — сердито пробурчав Батько Вовк.

— Хтось іде вгору, — зауважила Мати Вовчиця. — Приготуйся!

У кущах щось стиха зашелестіло; Батько Вовк присів на задні ноги і весь підібрався, готуючись до стрибка. Він уже стрибнув, ще навіть не бачачи на кого, а потім зробив неймовірно зусилля, щоб зупинитись.

— Людське дитинча! — вигукнув він, клацнувши зубами. — Дивись!

Просто перед ними, вхопившись за низьку гілочку, стояла гола смаглява дитина, що тільки-но починала ходити, — ніколи ще до вовчого лігва не приходила (та ще вночі!) така слабенька й така ніжна крихітка. Дитина глянула в очі Батькові Вовкові і засміялася.

— Невже це Людське дитинча? — спитала Мати Вовчиця. — Я ще ніколи їх не бачила. Принеси його сюди.

Вовки звикли переносити своїх дітей і можуть, якщо треба, перенести в пазі яйце, не роздушивши його; хоч щелепи Батька Вовка міцно стулилися на спині дитини, він приніс її і поклав поруч зі своїми щенятами,

не лишивши на шкірі жодного знаку від зубів, навіть подряпини.

— Яке малесеньке! Воно зовсім голе... і яке сміливе! — ніжно промовила Мати Вовчиця. Дитинча розштовхувало вовченят, протискаючись до теплого боку Вовчиці. — Дивись! Воно їсть разом з іншими! То ось яке Людське дитинча! Скажи мені, чи міг коли-небудь вовк похвалитися тим, що в нього поміж вовченят лежить Людське дитинча?..

— Я чув про щось подібне, але це було не в нашій Зграї, — сказав Батько Вовк. — Воно взагалі без волосся, і я міг би його розчавити, торкнувшись лапою. Воно дивиться просто на мене і зовсім не боїться.

Місячне світло, що сіялося крізь отвір печери, раптом померкло: величезна квадратна голова і плечі Шер-Хана загородили вхід. Табакі, ховаючись позад нього, пищав:

— Владико! Владико, він зайшов сюди!

— Шер-Хан робить нам велику честь, — промовив Батько Вовк, але очі його палали гнівом. — Що потрібно Шер-Ханові?

— Мою здобич. До вас прибилося Людське дитинча, — сказав Шер-Хан. — Його батьки втекли. Віддайте його мені!

Шер-Хан, ускочивши у багаття якогось лісоруба і, обсмаливши лапи, тепер лютився з болю. Але Батько Вовк знав, що вхід у печеру завузкий і тигр не пролізе. Усе Шер-Ханове тіло звивалось як у корчах.

— Вовки — Вільне Плем'я! — відповів Батько Вовк. — Вони приймають накази тільки від Ватажка Зграї, а не від якогось смугастого вбивці людської худоби. Людське дитинча належить нам; його вб'ють лише тоді, коли ми самі того захочемо.

— Захочемо, захочемо! Яке мені діло до вашого хотіння! Присягаюся биком, якого я вбив, це вже занадто! Чи довго ще я стоятиму тут, уткнувши носа у ваше собаче лігво, поки ви задовольните мої законні домагання? Це я, Шер-Хан, розмовляю з вами!

Рев тигра, мов грім, заповнив усю печеру. Мати Вовчиця скинула із себе вовченят і стрибнула вперед; очі в неї спалахнули, мов дві зелені зірки в п'їтмі. Вона сміливо глянула в розлючені очі Шар-Хана.

— А це я, Ракша (Сатана), відповідаю тобі! Людське дитинча моє! Чуєш ти, Кульгавий, — тільки моє! І його не вб'ють! Воно житиме й бігатиме в нашій Зграї, полюватиме разом з нами. І, зрештою, — стережись, ти, мисливцю на маленьких голих дітей, ти, що ковтаєш жаб та вбиваєш рибу, — воно полюватиме на тебе! А тепер забирайся звідси, бо, присягаюся, ти повернешся до своєї матері, обсмалена скотиною Джунглів, ще кульгавіший, аніж з'явився на світ! Геть!

Батько Вовк здивовано слухав ці слова. Він уже майже забув той час, коли відвоював Матір Вовчицю у чесній бійці з п'ятьма іншими вовками, коли вона ще бігала в Зграї. Шер-Хан не встояв би супроти Матері Вовчиці: він розумів, що вона битиметься на смерть. Тому він з гарчанням витяг голову і, трохи одійшовши, прогарчав:

— Побачимо, що скаже Зграя. Дитинча — моє, і йому не минути моїх зубів, о злодії з кудлатими хвостами!

— Шер-Хан каже діло. Маля треба показати всій Зграї — поважно мовив Батько Вовк. — Ти хочеш лишити його в себе, Мати?

— Лишити у себе?! — важко дихаючи, відповіла Мати Вовчиця. — Воно прийшло до нас само серед ночі, зовсім голе і дуже голодне; але воно не боялося! Цей кульгавий різник убив би його і втік до Вайнгунги, а потім тутешні селяни почали б мститися і вигнали б нас із наших притулків. Лишити його коло себе? Авжеж, лишу! Лежи спокійно, Жабеня. О Мауглі, — бо Мауглі-Жабеням я тебе називатиму, — настане час, коли ти почнеш полювати на Шер-Хана, як він полював на тебе.

— Але що скаже наша Зграя? — зауважив Батько Вовк.

Законом Джунглів чітко встановлено, що кожний вовк після одруження може відокремитись од своєї Зграї; але як тільки діти його підростуть і зіпнуться на ноги, він мусить привести їх на Племінну Раду, яка збирається раз на місяць у найсвітлішу ніч, щоб усі вовки могли уважно роздивитися дітей. Після таких оглядин вовченята можуть вільно бігати де завгодно, і ніхто з вовків Зграї не сміє їх чіпати. Ніякої милості тому дорослому вовкові, що вб'є вовченя! Кара — смерть на місці.

Батько Вовк дочекався, коли його діти навчилися бігати, і в ніч Племінних Зборів повів їх, Мауглі і Матір Вовчицю на Скелю Ради. Це була вершина горба, усіяна уламками скель, де могло розміститися із сотню вовків.

Акела, великий сизий Самотній Вовк, що керував Зграєю завдяки своїй великій силі та розуму, лежав на Скелі Ватажка; внизу сиділо сорок чи більше вовків найрізноманітнішої масті і зросту, від сивих ветеранів, які могли сам на сам управитися з оленем, до молодих чорних трилітків, які тільки гадали, що можуть це зробити. Самотній Вовк водив Зграю вже багато років. За своєї моло-

дості він двічі потрапляв у вовчу пастку, а одного разу його жорстоко побили і кинули, вважаючи вже мертвим. Отож він з власного досвіду знав вчинки та звичаї людей.

Розмов біля Скелі майже не було. Діти бавилися, перекидалися всередині кола, де сиділи їхні батьки й матері; дорослі вовки поволі підходили до того чи іншого вовченяти, уважно оглядали його, а потім тихенько поверталися на своє місце. А Акела кричав зі своєї Скелі:

— Ви знаєте Закон! Придивляйтесь уважніше, о вовки!..

І стурбовані матері підхоплювали заклик:

— Дивіться уважніше, о вовки, дивіться уважніше!

Нарешті настав час показати всім хлопчика, і шерсть на шиї Матері Вовчиці одразу настовбурчилась. Батько Вовк виштовхнув Мауглі-Жабеня на середину кола, де він сів і, сміючись, почав бавитись камінцями, що виблискували у місячному сяйві.

Акела продовжував одноманітний заклик:

— Дивіться уважніше!

Глухий рев долинув із-за скель — то був голос Шер-Хана. Він кричав:

— Дитинча моє! Віддайте його мені! Навіщо Вільному Племені Людське дитинча?

Акела навіть оком не моргнув; він тільки промовив:

— Дивіться уважніше, о вовки! Яке діло Вільному Племені до будь-чийх наказів, крім Вільного Племені? Дивіться уважніше!

З усіх боків чулось приглушене гарчання, і молодий чотирилітній вовк повторив Акелі Шер-Ханове запитання:

— Навіщо Вільному Племені Людське дитинча?

Закон Джунглів передбачає, що в тих випадках, коли виникає незгода, чи приймати щеня до Зграї, за нього повинні заступитись принаймні два члени Зграї, окрім батька та матері.

— Хто виступає за дитинча? — спитав Акела.

Відповіді не було, і Мати Вовчиця вже приготувалася до бійки; вона знала, що це була б її остання бійка. Тоді єдиний звір іншої породи, допущений на Племінну Раду, — Балу, сонливий бурий ведмідь, який навчав вовчат Закону Джунглів, старий Балу, що мав право блукати скрізь, де йому заманеться, — звівся й прогарчав:

— Я заступлюся за Людське дитинча! — сказав він. — Людське дитинча не принесе нам ніякої біди. Я кажу правду. Хай воно бігає в Зграї і ввійде до неї разом з іншими. Я сам буду його навчати.

— Потрібен ще один голос, — промовив Акела. — Говорив Балу, а він наставник нашої молоді. Хто ще, крім Балу?

Чорна тінь упала посеред кола. То була Багіра, чорна пантера, вся чорна, як сажа, але з чудовими плямами на хутрі, які вилискували у світлі місяця, мов намальовані. Усі знали Багіру, і ніхто не наважувався ставати їй на дорозі, бо вона була хитра, як Табакі, смілива, як дикий буйвіл, і нестримна, як поранений слон. Але голос у неї був солодший за дикий мед, а шерсть — м'якша за пух.

— О Акело, й ви, Вільне Плем'я! — замурчала вона. — Я не маю права бути на вашій Раді; але за законом Джунглів, коли виникає сумнів щодо нового щеняти і йому загрожує смерть, життя щеняти можна викупити. І Закон нічого не каже про те, хто має, а хто не має права вносити викуп. Чи так я кажу?

— Так! Добре! — закричали молоді вовки, які ніколи не бувають ситі. — Слухайте Багіру! За дитинча можна внести викуп.

— Я знаю, що не маю права тут говорити, але... Убивати голе дитинча — просто ганьба. Крім того, воно може стати вам у пригоді, коли підросте. Балу виступав на його користь. До слів Балу я докладаю бика, і то жирного й тільки що вбитого. Чого ж тут вагатись?

Десятки голосів завили:

— То в чім же річ? Воно все одно помре під час зимових дощів.

— Якої шкоди нам може завдати голе жабеня?

— Хай собі бігає в нашій Зграї!

— Де бик, Багіро? Нехай його приймуть...

І знову Акела завив басовито:

— Дивіться ж уважніше! Уважніше дивіться, о вовки!

А Мауглі грався собі своїми камінцями і не звертав жодної уваги на вовків, які підходили один за одним, щоб роздивитися його. Нарешті всі вони подалися з гори в долину до мертвого бика, лишилися тільки Акела, Багіра, Балу та вовки, які усиновили Мауглі.

Шер-Хан ревів у північній безперестану: він-бо страшенно розлютився, що йому не віддали Мауглі.

— Настане час, коли це голе створіння примусить тебе ревити по-іншому, або я зовсім не знаю людей, — промурчала Багіра.

— Зроблено добру справу, — промовив Акела. — Люди і їхні діти дуже розумні. З часом він може стати нам у пригоді.

— Твоя правда, він стане в пригоді скрутної хвилини, бо ніхто не може увесь вік бути на чолі Зграї, — зауважила Багіра.

— Забери його,— звернувся він до Батька Вовка, — і виховай, щоб він був гідним сином нашого Вільного Племені.

Ось так і прийняли Мауглі до Сіонійської Зграї — ціною забитого бика та доброго слова Балу.

! ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

1. Розкажіть, як маленький **хлопчик** опинився біля вовчого лігва.
2. Як поставилися до безпорадного малюка вовки?
3. У який період життя ми застасемо **сім'ю вовків**? Чому в цей період для них особливо важливе успішне полювання?
4. У чому полягала небезпека появи **Шер-Хана** у володіннях вовків?
5. Хто такий Шер-Хан? Чому мешканці Джунглів зневажливо відгукуються про цього могутнього хижака?
6. Знайдіть у тексті, як мешканці Джунглів ставляться до полювання на людину. А як, на вашу думку, людина ставиться до полювання на тварин?
7. Через що розгорілася суперечка між **вовками-батьками** і **Шер-Ханом**?
8. Чому **Мати Вовчиця** заступилася за маля? Як вона протиставляє дитинча Шер-Ханові?
9. Чому Мати Вовчиця назвала дитину **Мауглі**?
10. Розкажіть, що непокоїло Матір Вовчицю на **Племінній Раді**.
11. Що вам відомо про ватажка Зграї **Акелу**? Яким, на вашу думку, має бути його ставлення до людей?
12. Чому **Шер-Хан** прийшов до Скелі Раді?
13. Хто і як заступився за Людське дитинча? Прочитайте, що сказала **Багіра** на захист Мауглі.
14. Тож скільки коштувало життя Мауглі й батьків-вовків?

Узагальнюємо й підсумовуємо

15. Як ви гадаєте, що могло трапитися з вовками-батьками та дитиною, якби за Мауглі ніхто не вступився на Племінній Раді?
16. Поміркуйте, чому Акела не заперечував проти виховання Людського дитинчати в Сіонській Зграї.
17. Про які **Закони Джунглів** ви дізналися?
18. На конкретних прикладах доведіть, що звірі дотримуються Закону Джунглів. Доведіть, що це добре.

Міркуємо самотійно

19. Що, на вашу думку, сталося б з мешканцями Джунглів, якби вони нехтували Законом?
20. Зробіть висновок, для чого взагалі потрібний Закон.

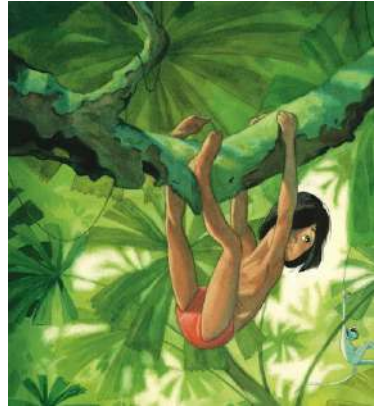
21. Доведіть, що люди не гірші від тварин і теж мають дотримуватись **законів та правил**.

22. А як часто ви порушуєте **правила поведінки**? Чому, на вашу думку, правила поведінки важливі?

Полювання Каа

Це було в ті дні, коли Балу навчав Мауглі Закону Джунглів. Великий, поважний, старий бурий ведмідь був дуже задоволений з такого спритного учня, бо вовчєнєта вивчають у Законах Джунглів лише те, що стосується виключно їхньої Зграї, й одразу розбігаються. Але Мауглі, Людському дитинчаті, довелось вивчити набагато більше. Іноді Багіра, чорна пантера, гуляючи Джунглями, забігала глянути, що поробляє її улюбленець, як Мауглі відповідає Балу свій щоденний урок.

Хлопчик лазив по деревах майже так само добре, як плавав, а плавав майже так само добре, як бігав. Тому Балу, законовчитель, навчав його тепер усіх Законів лісу й води: як відрізати суху гілку від здорової, як з пошаною розмовляти з дикими бджолами, коли лізеш до їхнього вулика; що казати Мангу, кажанові, коли ненароком потурбуєш його на гілці вдень; як попереджувати водяних гадюк, перед тим як стрибнути в озеро. Ніхто в Джунглях не любить, щоб його турбували, і всі вони завжди готові дати гарту непроханому гостеві. Мауглі вивчив також Ловецький Клич Чужинця, який треба голосно повторювати доти, поки одержиш на нього відповідь, — це в тих випадках, коли хтось із мешканців Джунглів полює поза межами своїх володінь. У перекладі цей Клич означає: «Дозвольте мені тут полювати, бо я голодний». А відповідь звичайно така: «Полюй, але не для забави, а тільки для їжі».

Самі бачите, як багато доводилось Мауглі вчити напам'ять, і він дуже стомлювався, повторюючи те ж саме сотні разів. Одного разу, коли Мауглі одержав від свого вчителя доброго ляща, й, сердитий, втік у ліс, Балу сказав Багірі:

— Людське дитинча повинне вивчити всі Закони Джунглів.

— Але поглянь, яке воно маленьке! — заперечила чорна пантера, що напевно розпестила б Мауглі, коли б виховання доручили їй. — Як може його голова вмістити всі твої довгі речення?

— А хіба є в Джунглях настільки мале створіння, що його не можуть убити? Нема. Ось чому я вчу його всіх наших Законів і б'ю легенько, коли він забуває.

— Добре собі легенько! Хіба ти з твоїми залізними лапами розумієш, що таке легенько? — промурчала Багіра. — Сьогодні в нього все обличчя у синцях від твоїх легеньких дотиків. Соромся!

— Краще нехай я, люблячи, наставлю йому синців, аніж він постраждає коли-небудь через своє нецтво, — запально відповів Балу. — Тепер я вчу дитинча Владичного Слова Джунглів, яке захистить його від птахів, гадюк і всіх чотириногих мисливців, крім його власної Зграї. Якщо тільки він запам'ятає ці слова, то зможе зажадати захисту у кожної істоти в Джунглях. Хіба це не варте легенького стусана?

— Ну, гаразд, але гляди ж не вбий Людського дитинчати. Це тобі не стовбур, щоб гострити об нього свої тупі пазури! А що то за Владичні Слова? Я хоч і звикла сама допомагати, а не просити допомоги, але мені цікаво було б їх почути. — Багіра, піднявши лапу, з гордістю подивилася на свої сталєво-сині, чудово загострені пазури.

— Я покличу Мауглі, і він тобі скаже. Йди сюди, Братику!

— У мене в голові гуде, як у бджолиному дуплі, — відповів згори похмурий голос, і Мауглі, дуже сердитий, обурений, сковзнув із дерева. Ставши на землю, він додав: — Я зліз заради Багіри, а зовсім не заради тебе, старий, гладкий Балу!

— А мені байдуже, — сказав Балу, хоч слова хлопця образили його. — Ну, повтори Багірі Владичні Слова Джунглів, яких я навчив тебе.

— Для якого племені? — спитав Мауглі, радіючи, що може відзначитись. — У Джунглях багато мов. Я знаю їх усі!

— Дещо ти знаєш, але далеко-далеко не все. От бачиш, Багіро, від них не сподівайся дяки. Не було ще випадку, щоб хоч одне вовчєня прийшло до Балу подякувати за науку! Ну ти, великий вчений, скажи мені Слово всіх Ловецьких Племен.

— Ми з вами однієї крові — ви і я, — сказав Мауглі, вимовляючи ті слова по-ведмежому, як то звичайно роблять Ловецькі Племена.

— Добре. Тепер — Пташиних.

Мауглі повторив ті самі слова і свиснув шулікою.

— Тепер скажи слово для Зміїного Племені! — попросила Багіра.

У відповідь почулося сичання, яке взагалі неможливо змалювати. А потім Мауглі, радіючи, що так відзначився, підстрибнув, заплескав у долоні, скочив Багірі на спину, перекирвляючи на всі лади Балу.

— Славно, славно! Це варте легеньких стусанів, — ніжно промовив бурий ведмідь. — Настане час, коли ти мене добрим словом згадаєш.

Потім він обернувся до Багіри і почав розповідати їй, як випросив Владичні Слова у Хаті, дикого слона, і як Хаті водив Мауглі до озера, щоб він перейняв там Зміїне Слово від водяної змії, бо сам Балу не міг його вимовити; тепер уже Мауглі убезпечений від усяких випадковостей у Джунглях; ні змія, ні птах, ні звір не скривдять Мауглі.

— Тепер йому нікого боятись! — закінчив Балу.

— Окрім власного племені, — промурмотіла собі під ніс Багіра.

Коли Балу і чорна пантера замовкли, Мауглі загорлав на весь голос:

— У мене буде своя славна Зграя, і я водитиму її по деревах цілими днями. І ми будемо кидати гілля і всяку негідь на старого Балу, — продовжував Мауглі. — Вони мені обіцяли. Ой!

— Ух! — величезна лапа Балу стягла Мауглі з Багіриної спини, і хлопчик побачив, що Балу розлютився.

— Мауглі, — сказав Балу, — ти мав розмову з Бандар-Логами, з Мавпячим Племенем?

Мауглі глянув на Багіру: чи не сердиться й вона? І побачив, що очі пантери світяться, мов два нефріти¹.

— Ти був у Мавпячого Племені — у сірих мавп, що не визнають Закону і їдять усе? Яка ганьба!..

— Коли Балу вдарив мене по голові, — промовив Мауглі, — я втік; сірі мавпи злізли з дерев і пожаліли мене. Нікому іншому не було до мене діла... — Він стиха шморгнув носом.

— Тебе пожаліло Мавпяче Плем'я! — закричав Балу. — О спокій гірського потоку! О прохолода літнього сонця! Ну, далі, далі що було?

— А потім... вони дали мені горіхів і... і взяли мене за руки та й понесли аж на верхівку дерева. Вони казали, що я їм брат по крові, тільки без хвоста, і ще казали, що я коли-небудь стану в них Ватажком...

— У них не буває Ватажка, — відповіла Багіра. — Вони брешуть. Вони завжди брешуть!

— Вони були такі приязні й запрошували, щоб я знову до них прийшов. Чому мене не пускають до мавп? Вони, як і я, стоять на двох ногах! Вони не б'ють мене боляче лапами. Вони бавляться цілими днями. Пустіть мене до них! Бридкий Балу, пусти мене!

¹ *Нефрит* — прозорий камінь (мінерал) найчастіше ясно-зеленого або білого кольору. Нефриту приписують магичні та лікувальні властивості.

— Послухай-но, Людське дитинча! — почав ведмідь, і голос його розлігся, як грім задушливої ночі. — Я навчив тебе Закону Джунглів, спільному для всіх племен, за винятком Мавпячого Племені, що живе на деревах. У них немає Законів. Вони — вигнанці. У них немає навіть власної мови, і вони користуються краденими словами, які підслуховують, сидячи вгорі на гілках і підглядаючи за нами. Наші шляхи різні. Вони живуть без Ватажка. Вони нічого не пам'ятають. Вони чваняться, верзуть дурниці і думають, що вони — велике плем'я, покликане зробити великі діла в Джунглях, а впаде горіх, і їхній настрій одразу змінюється, вони починають реготати й забувають про все на світі. Ніхто в Джунглях з ними не спілкується. Ми не п'ємо там, де п'ють мавпи; ми не полюємо там, де вони полюють; ми не вмираємо там, де вони вмирають! Чи чув ти коли-небудь, щоб я хоч словом згадав Бандар-Логів?

— Ні, — прошепотів Мауглі, бо як тільки Балу скінчив, у лісі запанувала мертва тиша.

— Мешканці Джунглів ніколи про них не думають і не говорять. Їх дуже багато, вони злі, неохайні, безсоромні і бажають, — якщо тільки в них є яке-небудь постійне бажання, — звернути на себе увагу. Але ми не помічаємо їх навіть тоді, коли вони жбурляють нам на голови горіхи і всяке паскудство...

Балу не встиг цього промовити, як згори сипнула ціла злива горіхів та гілок, і вони почули верещання, виття і побачили, як високо між тонкими гілками плигають розлючені мавпи.

— Мавпяче Плем'я заборонене, — сказав Балу, — заборонене для мешканців Джунглів. Пам'ятай про це!

— Заборонене, — додала Багіра. — Але я була певна, що Балу давно вже тебе попередив...

— Я... я... Та мені й на думку не спадало, що він буде бавитися з такою поганню. Бандар-Логи! Тьху!

Знову злива горіхів та гілок посипалась їм на голови. Балу і Багіра швидко подалися геть, захопивши з собою Мауглі.

Все, що Балу сказав про мавп, було чистісінькою правдою. Коли мавпам трапляється побачити хворого вовка, чи пораненого тигра, чи ведмедя, вони його мордують, кидають на звірів горіхи й гілки, аби якось розважитися. Потім вони починають верещати, горланять свої безглузді пісні, кличуть мешканців Джунглів до себе на дерева, хай, мовляв, спробують помірятися з ними силою; або через якусь дурницю починають бійку між собою. Вони весь час збираються обрати собі ва-

тажка, виробити власні закони і звичаї, але ніколи цього не роблять, бо на другий день усе забувають. Жоден звір не може дістатися до них, але, з другого боку, ніхто й не звертає на них уваги. Ось чому вони були такі задоволені, коли Мауглі прийшов до них побавитись.

Все й скінчилось би на цьому, бо вдача Бандар-Логів така, що зацікавити їх надовго ніщо не може, але одній мавпі сяйнула чудова, як їй здалося, думка, що Мауглі буде надзвичайно корисний їхньому племені, бо він уміє сплітати гілля до купи для захисту од вітру: коли вони його спіймають, то він навчить і їх те робити. І справді, Мауглі часто майстрував іграшкові хатинки з опалого гілля. А мавпи, стежачи за ним з дерев, страшенно захопилися такою грою. Тепер, казали вони, у них неодмінно буде свій ватажок, і вони стануть найрозумнішим племенем Джунглів, таким розумним, що всі заздритимуть їм!

Надумавши це, вони почали дуже тихо пробиратись крізь Джунглі за Балу, Багірою та Мауглі, аж доки ті лягли опівдні спочивати. Мауглі, якому було дуже соромно за свої вчинки, заснув між Багірою і Балу, вирішивши не мати більше справи з Мавпячим Племенем.

Раптом він крізь сон відчув, як чийсь сильні, маленькі руки вхопили його; перед очима промайнули зелені галузки; і Мауглі побачив крізь розгойдані гілки дерев, як Балу підхопився на ноги з таким страшним ревом, що, мабуть, сполошив усі Джунглі, а Багіра, вищиривши зуби, стрибнула на дерево. Бандар-Логи радісно заверещали і кинулись на верхні гілки, куди Багіра не могла дістатись. Усі вони кричали:

— Вона звернула на нас увагу! Багіра звернула на нас увагу! Всі Джунглі в захопленні від нашої спритності й винахідливості!..

Дві найсильніші мавпи підхопили Мауглі під руки і пострибали з однієї верхівки дерева на іншу. Мауглі паморочилось у голові, але він мимоволі тішився цим шаленим бігом, хоч його до смерті лякало те, що земля так далеко внизу. За кожним стрибком його так сіпало й підкидало, що, здавалося, з нього душа вилетить...

Спочатку він боявся, що його впустять, потім розсердився, але розуміючи, що про боротьбу нема чого й думати, почав розмірковувати. Перша думка його була — знайти кого-небудь, хто сповістив би про нього Балу й Багіру. Мауглі знав, що його друзі не встигнуть за мавпами, які летіли з неймовірною швидкістю. Але марно було шукати когось внизу, бо він бачив тільки густе листя. Тому Мауглі почав дивитися вгору і побачив далеко в синяві неба шуліку Чіля, який то шугав, то погойдувався на крилах і оглядав Джунглі, шукаючи падла. Чіль помітив, що мавпи щось тягнуть, і спустився нижче, щоб довідатись, чи істинна та річ. Якраз у цей час мавпи витягли Мауглі на верхівку дерева, і Чіль аж скрикнув від здивування, коли побачив хлопця й почув звернуте до нього Владичне Слово Шулік: «Ми однієї крові — ти і я!..»

— Запам'ятай мій слід! — кричав Мауглі. — Розкажи Балу з Сіонської Зграї і Багірі зі Скелі Ради!..

— Від кого, брате? — Чіль бачив Мауглі вперше, хоч, звичайно, не раз чув про нього.

— Від Мауглі, Жаби! Запам'ятай мій слі-і-ід!

Чіль кивнув і знявся вгору так високо, що здавався завбільшки з порошину. Там він повиснув на крилах і почав стежити своїми далекозорими очима, де саме нахилялися верхівки дерев од мавп, що несли Мауглі.

— Вони далеко не втечуть, — сказав сам собі Чіль і посміхнувся. — Вони ніколи не доводять до кінця свого діла. Бандар-Логам завжди кортить скуштувати чогось нового, але цього разу вони скущують лиха, бо Балу не любить жартів, а Багіра б'є не самих лише кіз.

Він погойдувався на крилах, підібравши лапи, й чекав.

А в цей час Балу і Багіра нетямилися з гніву та горя. Багіра лазила, як ніколи в житті, але тонке гілля ламалось під її вагою, і вона стрибала на землю, набравши повні пазурі кори.

— Чом ти не попередив Людського дитинчати? — рикала вона на бідного Балу, який незграбно намагався бігти тюпцем, сподіваючись наздогнати мавп. — Навіщо було бити його мало не до смерті, коли ти навіть забув попередити про таку небезпеку?

— Швидше! Може, ми ще доженемо їх, — задихався Балу.

— Такою ходою? Ми не наздоженемо навіть пораненої корови! Вчителю Законів, щедрий на стусани дітям, сідай краще та думай! Розробимо план. Тепер не час ганятися за мавпами. Вони можуть кинути його додолу, коли ми будемо їх наздоганяти.

— Аррула! Гуу! Може, вони вже й кинули його, стомившись нести! Хіба можна довіряти Бандар-Логам? Нехай посиплються мені на голову дохлі кажани! Напустіть на мене хмари диких бджіл, хай закусують мене до смерті, бо я найнещасніший з усіх ведмедів! О Мауглі, Мауглі! Чом я не попередив тебе про Мавпяче Плем'я...

— Я аніскілечки не боюсь за Людське дитинча. Мауглі розумний, багато чого навчився, а крім того, у нього такі очі, які наганяють страх на всі Джунглі. Але біда в тому, що він потрапив до Бандар-Логів, а мавпи, мешкаючи на деревах, не бояться нікого з нас...

— Дурень, от я хто! — закричав Балу, підскачівши з землі. — Бандар-Логи, бояться Каа, кам'яного змія. Він лазить не гірше за них. Нічної пори він викрадає молодих мавп. Від одного його імені, вимовленого пошепки, в них холонуть їхні підлі хвости. Ходімо до Каа!

— Що він зробить для нас? Він не нашого племені, без ніг і з такими лихими очима, — сказала Багіра.

— Він дуже старий і дуже хитрий. І він завжди голодний, — промовив Балу з надією в голосі. — Пообіцяй йому багато кіз!..

Балу потерся своїм вилинялим бурим плечем об пантеру, і вони пішли розшукувати Каа, кам'яного пітона.

Каа лежав на гарячому прискалку, вигріваючись на південному сонці й милуючись своєю чудовою новою шкірою, бо останні десять днів він провів на самоті, міняючи шкіру, і тепер мав справді розкішний вигляд; він згортав тридцять футів свого тіла у фантастичні вузли та звивини й облизував губи, думаючи про наступний обід.

— Він ще не їв, — промовив Балу, полегшено зітхаючи, коли побачив чорну, в коричневих та жовтих плямах, шкіру. — Будь обережна, Багіро! Він завжди трохи недобачає після линяння і нападає раптово.

Каа не був отруйною змією — до отруйних гадюк він ставився з презирством, — але мав страшну силу, і коли вже обвивав кого-небудь своїми величезними кільцями, то марно було сподіватися визволення.

— Щасливого полювання! — закричав Балу, присідаючи на задні лапи. Як і всі змії його породи, Каа був трохи глухуватий. Він про всяк випадок скрутився і ще нижче нахилив голову.

— Щасливого полювання всім нам, — відповів він на привітання. — Ого, Балу! Та ти що тут робиш? Щасливого полювання, Багіро! Чи не принесли ви новини про дичину? Може, десь поблизу є лань або молодий олень. У мені зараз порожньо, як у колодязі, що зовсім висох.

— Ми йдемо на полювання, — недбало відповів Балу. Він знав, що підганяти Каа не слід, бо той занадто довгий.

— Дозвольте й мені приєднатися до вас, — сказав Каа. — Який-небудь зайвий удар нічого не вартий для тебе, Багіро, або для тебе, Балу, а я... я мушу чекати й чекати цілими днями на лісовій стежці і повзати мало не до півночі, щоб спіймати якусь молоденьку мавпу! Ех!.. Вірите, я мало не впав на землю під час останнього полювання. Хвіст мій не щільно обкрутився круг дерева, я посковзнувся, розбуркав Бандар-Логів, і вони облаяли мене непристойними словами.

— Безногим жовтим земляним хробаком, — процідила крізь вуса Багіра, ніби намагаючись щось пригадати.

— Сссс! Невже вони й так мене обзивали? — спитав Каа.

— Щось подібне кричали вони минулої ночі. Вони кажуть навіть, що в тебе повипадали усі зуби, і тепер ти ловиш тільки козенят, бо, мовляв, боїшся цапових рогів, — провадила Багіра солодким голосом.

Змії, а особливо такі, як старий обережний пітон Каа, дуже рідко виявляють свій гнів, однак Балу й Багіра помітили, як тремтіли і роздувались величезні ковтальні м'язи обабіч горлянки Каа.

— Бандар-Логи подалися на нові місця, — промовив пітон. — Коли я сьогодні виповз на сонце, я чув їхні крики на верхівках дерев.

— Ми... от ми і йдемо слідом за Бандар-Логами, — почав був Балу, але слова застрягли йому в горлі: за його пам'яті це вперше мешканець Джунглів зізнався в тому, що його цікавлять мавпи.

— Що ж, певне, не якась там дрібниця примусила двох таких відважних мисливців, безсумнівно, вожаків у себе в Джунглях, бігти слідами Бандар-Логів, — ввічливо сказав Каа.

— Звичайно, — почав Балу. — Я лише старий, а часом і дурний учитель Закону у Сіонійській Зграї, а Багіра...

— Лише Багіра, — перебила його чорна пантера і, зіплюючи рот, ляснула зубами. — Справа от у чому, Каа. Оці крадії горіхів та пальмового листя украли наше Людське дитинча, про яке ти, мабуть, чув...

— Дещо я чув про Людське дитинча, яке нібито прийняла до себе Вовча Згряя, але я не вірив...

— Але це правда. Це таке Людське дитинча, яких ще ніколи не було! — промовив Балу. — Найкраще, наймудріше і найсміливіше з усіх

людських дітей, мій учень, який прославить ім'я Балу по всіх Джунглях; а крім того, я... ми... ми його любимо, Каа! Дуже любимо!..

— Ссс! Ссс! — відповів Каа, вигинаючи на всі боки свою голову. — І я знав, що таке любов. Я міг би розповісти вам...

— Почекаємо місячної ночі, коли всі ми будемо ситі, щоб слухати тебе з належною увагою, — швидко перебила Багіра. — Наш хлопчик зараз у лапах Бандар-Логів, — а ми знаємо, що в усіх Джунглях мавпи бояться тільки Каа...

— Вони бояться тільки мене. І мають на це поважні причини, — промовив Каа. — Брехливі, дурні і чванливі — чванливі, дурні і брехливі — от хто такі мавпи! Але хлопчикові серед них не солодко буде. Так, хлопчикові не позаздриш. І вони обзивали мене жовтою рибою?

— Хробаком, хробаком, земляним хробаком, — сказала Багіра, — а також іншими словами, які соромно вимовити.

— Ми їх навчимо з пошаною говорити про свого владикау! Ааа-ссс! Щоб краще пам'ятали! Але куди ж вони подались з дитинчам?

— Одним Джунглям це відомо. Мені здається, на захід, — відповів Балу. — Ми гадали, що тобі це відомо, Каа.

— Вгору, вгору! Поглянь вгору, Балу з Сіонійської Вовчої Зграї!

Балу глянув угору, щоб довідатись, звідки лине голос. Шуліка Чіль спускався вниз, і край його крил були осяяні призахідним сонцем.

— Я бачив Мауглі серед Бандар-Логів. Він просив сповістити вас. Я простежив. Бандар-Логи потягли його за річку, у своє місто — в Холодні Печери. Я наказав кажанам стежити за ними, коли смеркне. Щасливого полювання всім вам внизу!

— Я не забуду про тебе, коли спіймаю здобич, і залишу тобі, о найкращий з-поміж шулік, цілу голову! — закричала Багіра.

— Не варто подяки! Хлопчик знав Владичне Слово. Я не міг вчинити інакше! — І Чіль великими колами полетів до гнізда.

— Науки він не забув, — гордовито усміхаючись, промовив Балу. — Ви тільки уявіть собі: таке мале, а пригадало Владичне Слово для Птахів навіть у ту мить, коли його тягли по деревах!

— Міцно ти його вбив йому в голову, — зауважила Багіра. — Але я пишаюсь ним. Ну, а зараз треба йти до Холодних Печер.

Усі знали, де вони, але мало хто з мешканців Джунглів заходив туди, бо те, що вони звали Холодними Печерами, було не що інше, як старе, напівзруйноване місто, давно покинуте й поховане в Джунглях.

— Півночі скаженого бігу! — сказала Багіра.

— Я бігтиму скільки сили! — промовив він з тривогою.

— Нам ніколи на тебе чекати. Біжи за нами, Балу. Я і Каа повинні бігти з усіх чотирьох!

— З чотирьох чи зовсім без ніг, але від тебе я не відстану, чотирилапа! — коротко зауважив Каа.

...Багіра помчала вперед великими пантерячими стрибками, проте, хоч як вона поспішала, величезний кам'яний пітон ні на крок од неї не відставав. Коли вони наблизились до гірського потоку, Багіра трохи випередила Каа: вона просто перестрибнула через потік, тоді як пітон плив, висунувши з води голову і два фути ший; але на рівному Каа знову наздогнав її.

— Присягаюся, — вигукнула Багіра, — ти таки вмієш ходити!

— Я голодний. До того ж вони обізвали мене рябою жабою.

— Хробаком, земляним хробаком, та ще й жовтим!

— Все одно. Гайда вперед!.. — І Каа наче полився по землі.

Мавпяче і не думало про друзів Мауглі. Воно принесло хлопчика в забуте місто і було дуже задоволене собою.

Мауглі ніколи не бачив індійського міста і, хоч це були майже суцільні руїни, воно здавалось йому чарівним. Місто збудував на горбі якийсь князь у незапам'ятні часи. Ще можна було помітити вимощену камінням дорогу, що вела до зруйнованої брами. Деревя росли на стінах і кризь стіни; дикі рослини звисали густими гронами з вікон веж.

На верхівці горба стояв величезний палац без покрівлі; мармур вимощених дворів та водограїв потріскався. З палацу було видно нескінченні ряди будинків без дахів.

Мавпи називали це своїм містом і удавали, що з презирством ставляться до мешканців Джунглів. А проте вони зовсім не розуміли, навіть ті будови. Вони сідали колом у залі князівської ради, чухались, ловили бліх і уявляли, що вони люди, або бігали в будинки без дахів, збирали і складали по кутках стару цеглу, потім забували, куди все те заховали, сварились, верещали, бились, після чого величезними зграями бродили по терасах князівського саду. Пили вони з водоймищ, засмічували й каламутили воду, а потім бились за неї, збирались величезними зграями і кричали:

— Нема нікого в Джунглях, хто розумом, добротою, спритністю, силою і шляхетством міг би зрівнятися з Бандар-Логами!..

І все починалося спочатку, аж поки їм надокучало жити в місті. Вони повертались на верхівки дерев, сподіваючись, що мешканці Джунглів звернуть на них увагу.

Мауглі, навчений Законів Джунглів, не розумів такого життя, і воно йому не подобалось. Мавпи притягли його до Холодних Печер під вечір, але замість того, щоб лягати спати, вони побралися за руки і почали танцювати та співати своїх дурних пісень. Одна мавпа виголосила промову, в якій звернула увагу своїх товаришів на те, що захоплення Мауглі відкрило нову еру в історії Бандар-Логів, бо Мауглі навчить їх сплітати гілки дерев і очерет на захист від дощу та холоду. Мауглі зірвав кілька повзучих рослин і почав їх сплітати, а мавпи намагалися наслідувати його; та вже через кілька хвилин їм це набридло.

— Я хочу їсти, — сказав Мауглі. — Принесіть мені чого-небудь попоїсти або дозвольте піти на полювання.

Двадцять чи тридцять мавп тієї ж миті кинулися по горіхи та дикі плоди, але дорогою вони побилися, а повертатися з тим, що у них після бійки лишилося, було вже не варто. Мауглі, невеселий і злий від голоду, блукав вулицями мертвого міста і час від часу кидав Ловецький Клич Чужинця, але ніхто не відповідав йому, і він зрозумів, що опинився у дуже поганому місці. «Все, що Балу казав про Бандар-Логів, цілком справедливе, — думав він. — У них немає ані Закону, ані Ловецького Кличу, ані Вожаків — нічого, крім дурних слів та маленьких злодійкуватих рук. Коли я помру тут з голоду або вони мене вб'ють, то я сам буду винен. Але спробую повернутись у рідні Джунглі.

Та щойно він наблизився до міського муру, мавпи знову потягли його назад, докоряючи, що він не цінує свого щастя; а щоб розбудити в нього почуття вдячності, вони його щипали... Хоч Мауглі й був зморений, голодний і сонний, але він не міг утриматись від сміху, коли Бандар-Логи почали запевняти його, які вони великі, розумні, сильні та шляхетні і який він дурень, що хоче піти від них.

— Ми величні! Ми вільні! Ми прекрасні! Ми найчудесніше з усіх племен у Джунглях! Ми всі так кажемо — отож це правда! — кричали вони...

Мауглі кивав головою, кліпав очима і казав «так», коли його щось питали; але в голові в нього все йшло обертом від галасу. «Напевне, Табакі, шакал, усіх їх покусав, — думав він, — і тепер вони показалися. Звичайно, вони скажені! Невже вони ніколи не сплять? Ось хмарка хоче насунутись на місяць. Ах, коли б хмарка була більша, я скористався б темрявою і втік від них. Але як я стомився!»

За цією ж хмаркою пильно стежили й двоє його друзів у рові під муром: Багіра і Каа добре знали, які небезпечні мавпи, коли їх багато, а тому й не хотіли ризикувати. Мавпи ніколи не б'ються, коли їх менше сотні проти одного, і мало хто в Джунглях на це зважається.

— Я подамся до західної стіни, — шепотів Каа, — і швиденько злізу... На мене вони не накинуться, але...

— Я знаю, — відповіла Багіра, — хоча б цей Балу швидше прийшов, — сказала Багіра. — Але ми повинні зробити, що можемо. Як тільки ця хмарка закриє місяць, я побіжу на терасу.

— Щасливого полювання! — похмуро сказав Каа і поліз до стіни.

Хмарка затулила місяць; Мауглі раптом почув легкі кроки Багіри по терасі. Чорна пантера майже безшумно вибігла схилом і тепер біла праворуч і ліворуч мавп, що тісно сиділи навколо Мауглі в п'ятдесят або шістдесят рядів. Вони залемтували з болю і жаху, але коли Багіра спіткнулася, ступаючи по тілах мавп, що звивалися і борсалися під її ногами, одна якась мавпа закричала: «Тут лише одна! Бийте її! Бийте!»

Мавпи щільною зграєю кинулись до Багіри й оточили її, кусаючи, дряпаючи та скиглячи, а п'ятеро чи шестеро підхопили Мауглі, витягли його по стіні літнього павільйону і штовхнули в пролом напівзруйнованого даху. Коли б Мауглі виріс серед людей, то він неодмінно б розбився, тому що летіти довелося добрих п'ятнадцять футів; але Мауглі упав так, як учив його Балу, і торкнувся землі ногами.

— Почекай там, — закричали мавпи, — поки ми уб'ємо твоїх друзів, а потім будемо бавитись з тобою, якщо Отруйне Плем'я лишить тебе живим!

— Ми з вами однієї крові — ви і я! — поспішно сказав Мауглі Владичне Слово Змій. З усіх боків руїни почулося шипіння і шелест, і хлопчик про всяк випадок повторив Слово ще раз.

— Хххай так! Спустіть клобуки¹! — промовило з півдесятка голосів. (Старий павільйон кишив кобрами.) — Не ворушись, Братику, а то твої ноги нароблять лиха!

Мауглі стояв якомога спокійніше і пильно вдивлявся в ажурні стіни, прислухаючись до шуму запеклого бою, що кипів навколо чорної пантери, до верещання та скиглення мавп і до глухого, хриплого кашлю Багіри, яка крутилась і захилялась у суцільному натовпі своїх ворогів. Це вперше зроду Багіра билась не на життя, а на смерть.

«Тут десь повинен бути Балу. Багіра сама не прийшла б», — подумав Мауглі і закричав:

— До водоймища, Багіро! Котись і пірнай! Поспішай до води!

Багіра почула його, і цей крик, який свідчив, що Мауглі живий і здоровий, надав їй нових сил. Вона завзято, крок за кроком проклала собі шлях до водоймища, мовчки гатячи ворогів.

Раптом з поваленої стіни, що межувала з Джунглями, прокотився громовий войовничий поклик Балу. Старий ведмідь біг щодуху, але швидше дістатися не міг.

— Багіро! — крикнув він. — Я тут! Я лізу! Я поспішаю! Ну, начувайтесь, о чортове кодро Бандар-Логів! — Задихаючись, він вискочив на терасу і тієї ж миті з головою поринув у хвилях мавп, але одразу ж звівся на задні лапи і, розставивши передні, захопив ними стільки мавп, скільки могло там вміститись, і почав ними розмірено гатити об землю.

¹ Клобу́к — тут: розширення на шиї в кобри, яке з'являється, коли змія роздратована.

Сплеск води показав Мауглі, що Багіра пробила собі дорогу до водоймища, куди мавпи не сміли поткнутися. Пантера переводила подих, вистромивши голову з води, а мавпи стояли в три ряди на червоних сходинках і скажено підстрибували, готові кинутись на неї, якщо вона вийде на допомогу Балу. І ось тоді Багіра підвела морду, з якої струминками стікала вода, і в розпачі виголосила Владичнє Слово Змій:

— Ми однієї крові — ти і я.

Їй здалося, що Каа втік в останню хвилину.

Каа в цей час переповз через західну стіну; він кинувся на землю з такою силою, що збив у рів зубець зі стіни.

Тим часом Балу бився з нападниками, мавпи вили над водоймищем навколо Багіри, а Манг, кажан, літав туди й сюди, розносячи по Джунглях звістку про великий бій. З усіх боків здалеку почали збиратися зграї мавп, які попркидалися й одразу майнули деревами на допомогу своїм до Холодних Печер. Тоді Каа кинувся вперед. Першим ударом, мовчазним, беззвучним, він урізався в зграю, що юрмилася навколо Балу, і бити вдруге вже не було потреби. Мавпи сипнули в усі боки з криком:

— Каа, це Каа! Тікайте! Рятуйтеся!

Аби мавпенята слухалися й шанувалися, батьки з покоління в покоління лякають їх оповіданнями про Каа, нічного злодюгу, який може лазити по деревах тихше, ніж росте мох, який може стягти найдужчу мавпу. Мавпи бояться Каа понад усе на світі, бо жодна з них не могла навіть уявити собі всієї його сили, жодна не насмілювалась подивитися йому в очі, жодна не виривалась жива з його обіймів. І тому вони зараз тікали, пройняті смертельним жахом.

Тоді Каа вперше за весь цей час розкрив пащу і вимовив тільки одне довге шипляче слово, і навіть ті мавпи, які здалеку поспішали на допомогу до Холодних Печер, прикипіли на місці від жаху. Мавпи замовкли, і в мертвій тиші, що оповила місто, Мауглі почув, як Багіра, вийшовши з водоймища, обтрушувала із себе воду. Потім знову почувся галас та стогін мавп. Вони дерлися все вище на стіни, чіплялися за ший великих кам'яних ідолів і з пронизливим верещанням метушилися серед стінних зубців. Мауглі припав оком до ажурної стіни і кричав на знак презирства та глузування по-совиному крізь передні зуби.

— Витягни хлопчика із цієї пастки; я вже зовсім змучилась, — промовила Багіра. — Заберімо Людське дитинча і ходімо звідси. Вони можуть знову напасти.

— Вони не рушать з місця, аж поки я їм дозволю. Сссстійте! — просичав Каа, і в місті знову запанувала мертва тиша. — Я не міг прибути раніше, Сестрице.

— Пусте!.. А де ж дитинча?

— Тут, у пастці. Я не можу вилізти! — кричав Мауглі. Зруйнована баня павільйону була зависоко над його головою.

— Заберіть його звідси. Він скаче, як Мор, павич, і може подушити наших дітей, — почувлися голоси кобр зсередини.

— Ага! — сказав Каа з усмішкою. — Цей малюк скрізь має друзів! Відійди, дитинча, а ви сховайтесь, Отруйне Плем'я! Я ламаю стіну!

Каа уважно оглянув стіну і, знайшовши щілину в мармурі, яка показувала, що стіна тут неміцна, злегка ударив кілька разів головою, щоб розрахувати відстань. Потім він підняв шість футів свого тіла над землею і зробив з півдюжини могутніх ударів, б'ючи носом, мов тараном. Стіна тріснула і повалилась, здійнявши хмари пороху й сміття.

Мауглі спритно вискочив крізь пролам, кинувся до Балу та Багіри і став між ними, обнявши руками їх за товсті шиї.

— Ти не поранений? — спитав Балу, ніжно притиснувшись.

— Мені дуже прикро, я голодний і добре подряпаний. Але ж як люто вони побили вас, мої Брати. Ви стікаєте кров'ю!

— Інші теж, — сказала Багіра, облизуючись.

— Це дрібниці, це все нічого, аби ти був живий та здоровий, Жабеня, гордість моя, — промимрив Балу.

— Про це ми поговоримо потім, — досить холодно зауважила Багіра. Це Мауглі не сподобалося. — Ось Каа, завдяки якому ми перемогли і ти лишився живий. Подякуй йому, Мауглі, так, як велять наші звичаї.

Мауглі обернувся і побачив величезну голову пітона, що коливалась на фут вище його голови.

— Так от яке це дитинча! — промовив Каа. — У нього дуже ніжна шкіра, і його важко відрізнити од Бандар-Логів. Стережись, хлопче, щоб я у темряві помилково не прийняв тебе за мавпу.

— Ми однієї крові — ти і я, — відповів Мауглі. — Цієї ночі ти врятував мене від смерті. Моя здобич буде твоєю здобиччю, коли ти будеш голодний, о Каа! У мене є деяка вправність ось тут, — він простягнув уперед руки, — і якщо ти коли-небудь потрапиш у пастку, я зумію сплатити свій борг тобі, Багірі, Балу. Щасливого полювання всім вам!

— Добре сказано, — пробурмотів Балу, бо Мауглі й справді досить гарно висловив подяку. Потім легко поклав свою голову на плече Мауглі і потримав її хвилину. — Хоробре серце і ввічлива мова! Вони далеко поведуть тебе в Джунглях, дитинча! А тепер швидше йди і лягай спати. Не треба, щоб ти дивився на те, що зараз тут відбудеться...

Місяць ховався за гори, і перелякані мавпи висіли скрізь по стінах і зубцях, ніби клоччя. Балу пішов до водоймища напиться, а Багіра почала прилизувати своє хутро, коли Каа вислизнув на середину тераси і лунко лягнув щелепами. Очі мавп звернулися на нього.

— Місяць сховався, — мовив він. — Чи бачите мене?

Зі стін долинув жалібний стогін, ніби вітерець війнув:

— Ми бачимо, о Каа!

— Гарзд. Тепер починається танець — Танець Голоду Каа. Сидіть тихо й дивіться!

Спочатку він зробив два чи три великі кола, нахилиючи голову то праворуч, то ліворуч, потім його тіло почало скручуватись у вузли та кільця. Ці кільця і вузли то сходились до купи, то розходились, то здіймалися один над одним, змінювалися в якісь фантастичні форми. І ні на хвилину не затихала його глуха, одноманітна, дзюркотлива пісня.

Балу й Багіра стояли нерухомо, як кам'яні. Вони тихо гарчали, і шерсть ставала сторч їм на шиях; а Мауглі дивився і дивувався.

— Бандар-Логи! — почувся, нарешті, голос Каа. — Чи можете ви поворухнути рукою або ногою без мого дозволу? Відповідайте!

— О Каа, без твого дозволу ми не можемо поворухнутися!

— Гарзд! Ступіть до мене крок!

Ряди мавп безпорадно гойднулися вперед, і Балу з Багірою ступили разом з ними затерплими ногами.

— Ближче! — просичав Каа, і всі посунули знову.

Мауглі поклав руки на Балу і Багіру, щоб відтягти їх геть, і ці два великі звірі здригнулись, немовби прокидаючись після важкого сну.

— Тримай руку на моїм плечі, — прошепотіла Багіра. — Тримай, а то рушу вперед, туди, до Каа... Ах!

— Та це ж просто старий Каа виписує кола в поросі! — сказав Мауглі. — Ходімо!

І всі троє вибрались у Джунглі крізь пролам у стіні.

— Ху! — зітхнув Балу, коли вони вже стояли під тихими деревами. — Ніколи не стану більше зв'язуватися з цим Каа, — і він обтрусився з голови до ніг.

— Він знає більше, ніж ми, — тремтячим голосом сказала Багіра. — Коли б я ще трохи постояла, то сама пішла б йому в пашу.

— Багато хто так і зробить, поки знову зійде місяць, — промовив Балу. — Каа добре пополює... на свій лад.

— Але що це все значить? — спитав Мауглі, який не знав про могутні чари пітона. — Я нічого не бачив, крім величезного змія, що подурному звивався, аж доки стемніло. Тільки от ніс він собі розбив.

— Мауглі! — гнівно сказала Багіра. — Коли у Каа розбитий ніс, то винен у цьому ти; мої вуха, боки і лапи, а також шия і плечі Балу покусані через тебе. Ані Балу, ані Багіра багато днів не зможуть полювати.

— Не біда, — сказав Балу. — Зате Людське дитинча знову з нами!

— Твоя правда; але воно дісталось нам ціною часу, який ми могли б витратити на добре полювання, ціною ран, шерсті — у мене майже півспини вискубли, а головне, ціною честі, бо пам'ятай, Мауглі: через тебе я, чорна пантера, була змушена звернутись по допомогу до Каа, а потім ми з Балу подуріли, як маленькі пташки, зачаровані його Танцем Голоду. Ось, дитинча, що вийшло з твоїх забавок з Бандар-Логами!

— Так, це правда, — сумно відповів Мауглі. — Я погане Людське дитинча, і мені болить душа!

— Гм! Як велить Закон Джунглів, Балу?

Балу не хотів, щоб Мауглі зазнавав нових неприємностей, але він не міг перечити Закону Джунглів і процідив крізь зуби:

— Каяття не рятує від кари. Але, Багіро, він ще дуже малий!

— Я це пам'ятаю, але він накликав біду і повинен дістати кару. Що ти на це скажеш, Мауглі?

— Нічого. Я вчинив негарно. Ти і Балу поранені. Це справедливо.

Багіра одважила йому півдесятка стусанів, звичайно, з погляду пантери, ніжних (вони, напевно, не збудили б її власних дітей), але для семирічного хлопчика це була досить важка кара. Коли все було скінчено, Мауглі чхнув і встав, не кажучи ані слова.

— Ну, — сказала Багіра, — стрибай мені на спину, Братику, та подамося вже додому!

Звичаї Джунглів тим гарні, що коли винного покарано, то про його вчинок зразу ж забувають, і ніхто ні на кого не сердиться. Мауглі поклав голову на спину Багіри і заснув так міцно, що не прокинувся навіть тоді, коли друзі принесли його до рідної печери під бік Матері Вовчиці.

Переклад з англійської Володимира Прокопчука, ілюстрації Квентіна Гребана

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. ЛІТЕРАТУРНИЙ ГЕРОЙ

Герой літературного твору (або *персонаж*) — дійова особа художнього твору з яскраво окресленим характером. Причому *героями*, або *персонажами*, у творі можуть бути не лише люди. Ними можуть виступати тварини, предмети і навіть явища.

Розрізняють *головних*, *другорядних* та *епізодичних* героїв твору.

Головний герой перебуває в центрі уваги автора і є головним учасником подій. Він найповніше схарактеризований, також його ім'я автор нерідко використовує в назві твору (наприклад, «Чарлі і шоколадна фабрика»).

Другорядні персонажі своїми діями доповнюють розвиток сюжету. Вони теж можуть бути яскраво змальовані, проте поступаються своїм значенням перед головним героєм.

Епізодичні персонажі лише деколи з'являються у творі, щоб звернути увагу читача на окремі епізоди, деталі розвитку сюжету.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

1. Розкажіть, хто став вірними друзями *Мауглі*.
2. *Балу* не вчив хлопчика ані мистецтву бою з дикими звірами, ані способам залякування чи прийомам нападу. Чого ж він навчав *Мауглі*?
3. Доведіть, що *Балу* хотів виховати *Мауглі* як друга мешканців Джунглів. А як би хлопчика виховували люди?
4. Як *Балу* і *Багіра* сприйняли знайомство *Мауглі* з *Бандар-Логами*?
5. Чим *Бандар-Логи* відрізняються від інших мешканців Джунглів?
6. Знайдіть у тексті і прочитайте, як автор характеризує мавпяче плем'я.
7. *Бандар-Логи* не вміють підпорядковуватися загальним правилам, люблять, коли на них звертають увагу, не доводять справ до кінця. А чи не нагадують вони своєю поведінкою деяких людей?
8. Розкажіть, чому для хлопчика приятелювання з мавпами було небезпечним? Що, на думку *Балу* і *Багіри*, могло трапитися з *Мауглі*?

9. Доведіть, що Мауглі не розгубився, опинившись у руках мавп.
10. Як звучить **Владичнє Слово Джунглів**, яке може дати захист кожній істоті? Як ви розумієте його зміст?
11. Що зробили Балу і Багіра для порятунку Людського дитинчати?
12. Знайдіть у тексті і прочитайте, як **Балу** в розмові з **Каа** відгукується про свого Братика. Що свідчить про те, що він любить і пишається Мауглі?
13. Розкажіть, як жили мавпи в Холодних Печерах. Чому Мауглі не сподобалося у Бандар-Логів?
14. Як **Багіра**, **Балу** і **Каа** врятували Мауглі від Бандар-Логів?
15. Доведіть, що порятунок Мауглі дався ведмедеві і пантері ціною надзвичайних зусиль.
16. Що свідчить про вміння **Мауглі** визнавати свої помилки і провини? Чому ця риса характеру вважається рідкісною?
17. Як ви розумієте слова Балу, звернені до Мауглі: *«Хоробре серце і ввічлива мова далеко поведуть тебе у Джунглях»*?

Узагальнюємо й підсумовуємо

18. Наведіть приклади того, що наука вчителя **Законів Джунглів** стала Мауглі у пригоді. Доведіть, що без навчання в Балу хлопчик міг загинути.
19. На прикладі Мауглі поясніть значення вислову **«Отримані знання потрібно вміти застосувати у житті»**.
20. Якби Балу і Багіра вирішили, що Мауглі ще надто малий, що йому важко вчитися, що йому потрібно більше бавитися, яка доля спіткала б хлопчика?
21. Поясніть, чому любов до дитини не має обмежуватися лише пестощами. Доведіть, що дорослі повинні готувати дітей до самостійного життя.
22. Про що, на вашу думку, свідчить звертання звірів до хлопчика **Братіку**?
23. Як, на вашу думку, **Закон Джунглів** дозволяє різним племенам мирно співіснувати і поважати інтереси інших?
24. Що свідчить про те, що хлопчик став частиною світу Джунглів? Як звірі сприймають слова Мауглі **«Ми з вами однієї крові — ви і я»**?
25. Якби **Владичнє слово** було і в людей, що змінилося б у їхньому житті? А в житті вашого класу?

Застосовуємо теоретичні поняття

26. Доведіть, що Мауглі — **головний герой** оповідань із «Книги Джунглів» Редьярда Кіплінга.
27. Назвіть **другорядних героїв** оповідань про Мауглі. Поясніть відмінність між **головним** і **другорядними** героями.
28. Доведіть, що вовки — **епізодичні герої** у творі. Як за допомогою цих персонажів автор передає ставлення звірів до Мауглі?
29. Чим оповідання з «Книги Джунглів» Редьярда Кіплінга нагадують нам **казки про тварин**?

Завдання від Фантазерчика

1. Придумайте три запитання до Мауглі. Виберіть когось із однокласників чи однокласниць на роль Мауглі. Проведіть прес-конференцію і поставте йому чи їй свої запитання.
2. Складіть коротку характеристику одного з персонажів твору, не називаючи його імені. Зачитайте її в класі. Нехай ваші однокласники спробують відгадати, про кого йдеться.

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/OTMAUVU> або QR-кодом і прочитайте другу частину розділу «Брати Мауглі». Дайте відповіді на запитання, розміщені після тексту.

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/PT96x9N> або QR-кодом і перегляньте мультфільм «Книга джунглів», знятий на студії Волта Діснея в 1967 році за мотивами твору Редьярда Кіплінга. Яким у цьому мультфільмі постає Мауглі та інші герої твору? У чому ваше уявлення про життя Мауглі в джунглях збігається з баченням авторів мультфільму, а в чому — ні?

Потіште Знаюсю своїми знаннями.

Заповніть «Анкету головного героя» оповідань Редьярда Кіплінга про Мауглі:

Ім'я головного героя _____

Що означає це ім'я? _____

За походженням він _____

Приблизний вік _____

Його батьки _____

Його брати і сестри _____

Він мешкає _____

Його вороги _____

Його друзі _____

Він вивчає _____

Його вчитель _____

Його улюблене дозвілля _____

Гасло, яке допомагає героєві усюди знайти друзів та вижити у складних обставинах _____

Спробуйте заповнити таку саму анкету. Порівняйте анкету Мауглі зі своєю.

Ернест Сетон-Томпсон

(1860 – 1946)

Відомий канадський письменник, художник, природознавець **Ернест Сетон-Томпсон** народився в Англії у сім'ї судновласника, в якій виховувалося десятеро синів. Коли хлопчикові виповнилося шість років, родина емігрувала до Канади.

У Канаді батько вирішив стати фермером і купив земельну ділянку, розташовану посеред лісу. Діти допомагали батькам по господарству.

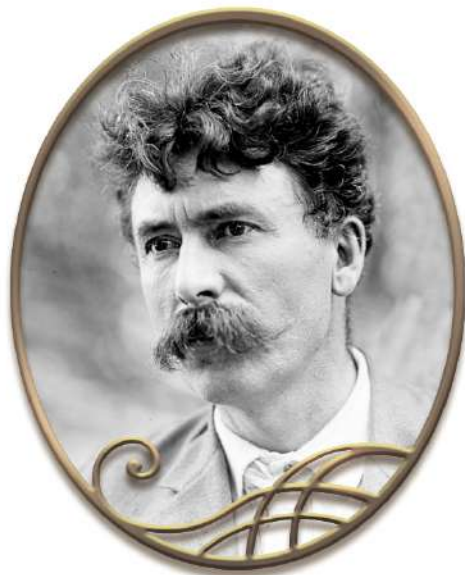
Кожний із малюків мав свою корову, яку повинен був доглядати: потіти, підкладати сіно, чистити ясла. Взимку, коли лютували морози, блаженсько одягнені маленькі фермери потерпали від холоду, відморожуючи собі вуха і носи.

Але саме тут, серед лісів, маленький Ернест познайомився з багатою канадською природою. Хлопчик захоплено слухав розповіді мисливців, спостерігав за життям птахів, багато читав, малював тварин і вирізьблював їхні фігурки з дерева.

Згодом сім'я переїхала до міста Торонто, де Ернест закінчив школу і коледж мистецтв. Юнак продовжив мистецьку освіту в Лондоні, Парижі, Нью-Йорку. Він багато подорожував, вивчав фольклор індіанців та ескімосів, але найбільшим його захопленням залишалось вивчення життя тварин. Він не любив великих міст і оселявся в лісах та преріях, де мав усі умови для природознавчих досліджень.

Це захоплення вилилося в літературну діяльність, яка принесла Ернестові Сетону-Томпсону світову славу **письменника-аніمالіста**¹. Він був одним із перших літераторів, чия увагу привернув світ тварин, їхня поведінка у природі.

Також Е. Сетон-Томпсон був талановитим **художником**: він власноруч ілюстрував деякі свої книжки, яких видав близько 40, його картини мали чималий успіх серед поціновувачів живопису.

¹ *Аніمالіст* — митець, який зображує тварин (від лат. *animal* — тварина).

ДЛЯ ТИХ, ХТО ХОЧЕ ЗНАТИ БІЛЬШЕ

Зовсім малим *Ернест* побачив у крамниці книжку «*Птахи Канади*» і загорівся бажанням її придбати. Щоб заробити гроші на цю книжку, хлопчик наймався допомагати сусідам, цілий місяць рубав дрова і навіть збирав колекцію комах для англійської мандрівниці.

...У дорослому житті *Ернест Сетон-Томпсон* став засновником організації бойскаутів в Америці і Ліги знавців та захисників лісу.

Письменник, опираючись на досвід індіанців, розробив особливу систему виховання дітей. Згідно з цією системою діти вчилися правильно поводитися в походах, маскуватися, будувати курені і навіть опановували прийоми виживання в умовах дикої природи.

Ернест Сетон-Томпсон стверджував, що людина є невіддільною частиною природи; що знищення довкілля завдає великої шкоди усій нашій планеті.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. ОПОВІДАННЯ

Оповідання — невеликий розповідний твір, присвячений одній чи кільком подіям у житті героя. Описи в оповіданнях стислі або ж їх зовсім нема.

Розповідь часто ведеться від особи оповідача.

ЛОБО — ВОЛОДАР КУРУМПО

(скорочено)

I

Курумпо — велика скотарська округа на півночі Нью-Мексико. Це край соковитих пасовищ, де вигулюють незліченні стада, край високих гір, гримкотливих потоків, що впадають у річку Курумпо, від якої і походить назва місцевості. Могутнім володарем, чия свавільна влада простяглася на весь край, був тут старий сірий вовк.

Старий Лобо, або Володар Лобо¹, як його називали мексиканці, був ватажком зграї сірих вовків, що спустошували долину Курумпо впродовж багатьох років. Усі місцеві скотарі та пастухи добре знали цього хижака. Кожні відвідини Лобо і його вірної зграї наганяли смертельний жах на тварин і викликали напад безсилої люті у їхніх господарів.

¹ *Лобо* — іспанською мовою «вовк».

Старий Лобо — справжній велетень — був надзвичайно дужим і хитрим звіром. Його нічне виття враз розпізнавали всі тутешні люди. Коли луна доносила з ущелини могутнє виття старого ватажка, пастухів огортав неспокій: вони готувалися дізнатися вранці про нові безчинства сірої ватаги.

Зграя Лобо була невеликою. Я не міг зрозуміти чому. Звичаєм навколо такого виняткового в усьому звіра завжди збирається чималий гурт. Може, він сам не хотів збільшувати ватаги, а може, всіх відлякувала його аж надто лиха вдача. Без сумніву одне: протягом останніх років його панування у нього було лише п'ятеро підлеглих, кожен із яких зажив слави своїми величезними розмірами.

Кожен член ватаги мав свою характерну рису. Одного красивого білого вовка мексиканці звали Бланкою¹. Гадали, Бланка — самиця, подруга Лобо. Інший вовк, рудої масті, відзначався нечуваною спритністю. Ходили чутки, буцім він легко наздоганяв прудконого антилопу.

Життя вовків тісно перепліталось з життям скотарів, тим-то не дивно, що вони прагнули будь-що і якнайшвидше спекатися зграї. Кожен скотар ладен був віддати чимало молодих бичків за скальп бодай одного вовка з ватаги Лобо.

Тим часом сіроманці насолоджувалися полюванням, зневажаючи всі виверти мисливців. Вони ніби глузували з них, нехтуючи отруєною приманкою, і збирали й далі, принаймні останні п'ять років, данину зі скотарів Курумпо в розмірі однієї корови щодня. Таким чином, здобич зграї становила щонайменше дві тисячі добірних голів.

Застаріле поняття, що вовк завжди голодний і пожирає все поспіль, у даному разі не відповідало дійсності, бо ці свавільники були дорідні, вгодовані, ситі та ще й вередливі до харчу. Вони ніколи не торкалися тварини, що здохла сама або сконала в пошесть, гребуючи навіть тією,

¹ *Блάνка* — іспанською мовою «біла».

що її забив скотар. Свій вибір зупиняли на щойно зарізаній самими гладкій телиці, ласуючи лише найніжнішою частиною. Старою коровою чи бугаєм просто гидували. Відомо також, що вони не любили баранини, однак часто, розважаючись, загризали овець. Якось уночі, в листопаді 1893 року, Бланка і рудий вовк, охочі до таких забав, вигубили двісті п'ятдесят овець, навіть не скуштувавши їхнього м'яса.

Я міг би множити подібні приклади, розповідаючи про спустошувальні набіги ненажерливої зграї. Щорічні спроби покласти край безчинству сіроманців кінчалися марно: вони безжурно втішалися життям попри всі зусилля своїх ворогів.

За голову Лобо було призначено велику нагороду. Навмисно для нього розкидали кругом отруєне м'ясо, але він ніколи не схибив: завжди непомильно розпізнавав приманку.

Лобо боявся лише вогнепальної зброї. Він знав, що всі тутешні чоловіки носять із собою рушниці, тим-то ніколи не нападав на людину й всіляко уникав зустрічі з нею. Непорушним законом для зграї був порятунок втечею, хоч би на якій відстані майнула людська постать. Звичка Лобо дозволяти вовкам жерти лише самими впольовану здобич не раз ставала їм у великій пригоді, а гострий нюх ватажка завжди визначав людський запах і давав їм можливість уникнути неминучої загибелі.

Якось один ковбой почув могутній клич старого Лобо. Покрадьки він наблизився до улоговини й побачив, що зграя оточила невелику череду корів. Лобо сидів на пагорбі, а Бланка й решта вовків намагалися відбити від стада телицю, вибрану на обід. Але худоба згуртувалася в коло і виставила до ворога суцільний ліс рогів. Однак оборона не була щільною: кілька передніх корів, настрахані наскоками грізного суперника, рвалися досередини. Саме через цей злам в обороні вовкам вдалося поранити облюбовану телицю. Але вона ще мала силу.

Терпець Лобо урвався, з горла вихопилося глухе виття, він стрімголов помчав на череду. Очманіла від переляку череда сахнулася і розпалася навпіл. Лобо з розгону увірвався в розколину. Корови кинулися врозтіч. Обрана жертва й собі рвонула бігти, але кількома стрибками Лобо наздогнав її, люто вп'явся в горло і, вгрузаючи в землю лапами, різко спинився. Від могутнього ривка телиця повалилася, задерши ратиці догори. Зграя в лічені хвилини прикінчила нещасну телицю.

Старий ватажок не брав участі в розправі. Він повалив жертву і всім своїм виглядом, здавалося, говорив: «Чому ніхто з вас не зробив так само, а лише марно гаяв час?»

Ковбой з голосним гиканням помчав на вовків, і ті кинулися навтьоки. Ковбой тут-таки посипав зарізану тушу стрихніом у трьох місцях і подався геть, упевнений, що зграя повернеться по здобич.

Наступного ранку, коли він прийшов поглянути на сподівані трупи, з'ясувалося, що вовки і справді ласували телицею, але перед тим старанно відокремили й викинули геть усі отруєні частини.

Страх перед ватагою Лобо дедалі зростав. Щороку винагорода за його голову підвищувалася, аж поки сягнула нечуваної суми — тисячі доларів. За людську голову, голову небезпечного злочинця, призначалася куди менша ціна.

Якось в ущелині Курумпо, приваблений обіцяною винагородою, з'явився техаський мисливець на ім'я Теннерей. Техасець був чудово споряджений для полювання на вовків: найновіші

рушниці, добрі коні, зграя собак-вовкодавів. У рідному краї він зі своїми собаками винищив чимало вовків, тим-то не сумнівався: невдовзі відтята голова старого Лобо теліпатиметься на луці його сідла.

Літньої пори, вдосвіта, він вирушив у путь. Незабаром голосний і радісний гавкіт собак сповістив, що вони натрапили на слід. За дві милі від ловця на видноті з'явилася зухвала зграя сіроманців. Почалися запеклі і тривалі гони. Собаки мали догнати вовків і тримати в облозі, доки під'їде ловець та постріляє їх. Це легко зробити на рівнинних просторах Техасу, але тут нові умови вступали в силу. Старий досвідчений ватажок уміло вибирав шлях відступу.

Лобо повів свою зграю до найближчої гірської розколини, перетяв неглибокий струмок і втік від мисливця. Його ватага кинулася врозтіч, а за вовками розбіглися й собаки. Невдовзі вовча зграя з'єдналася. Частина собак лишилася далеко позаду, і вовки, скориставшись чисельною рівновагою, кинулися на переслідувачів і безжально знищили їх.

Увечері, коли Теннерей скликав собак, з'ясувалося, що вціліло тільки шестеро, з яких двоє були жорстоко скалічені. Мисливець зробив іще дві спроби заволодіти скальпом Лобо. Та жодна не увінчалася успіхом. В останній спробі загинув його найкращий кінь, який упав зі

скелі й розбився. Зневірившись в успіху, ловець облишив полювання й подався до рідного штату. А Лобо й далі деспотично панував у краї.

Наступного року з'явилося ще два мисливці. Кожен з них був твердо переконаний, що саме йому пощастить знищити знаменитого вовка. Один сподівався досягти цього за допомогою особливої отрути, розкладаючи принаду новим способом, другий — канадець — теж мав намір ужити отруту, присмачивши її всілякими замовляннями. Канадець свято вірив, що тут не обійшлося без втручання нечистої сили, і він має справу з перевертнем, якого звичайними прийомами не позбутися.

Але всі отруєні хитрі принади, чари й магічні слова були безсилі проти осоружного свавільника. Підупалі духом, мисливці облишили марні спроби здолати Лобо й помандрували полювати до інших країв.

Один фермер, Джо Калон, розповідав мені, до яких тільки хитрощів йому довелося вдаватися, щоб здихатися Лобо. Зухвалий сіроманець анітрохи тим не клопотався, беручи на кпини всі ворожі зусилля.

Ранчо Калона притулилося в мальовничій гірській ущелині. Лобо зі своєю подругою влаштували лігво й вивели дитинчат за якихось тисячу ярдів від будинку. Влітку вони заповзялися знищувати корів, овець і собак, почувавши себе в безпеці серед кам'янистих урвищ, тим часом Джо сушив собі голову, яким побитом викурити їх звідти або знищити динамітом. Але вони, як і раніше, безкарно грабували скотарів.

«Отам вони жили, — показував мені рукою Калон на урвище. — Я нічим не міг зарадити. Він таки добре попесував мені кров».

II

Я не йняв віри розповідям ковбоїв, аж поки восени 1893 року випала нагода стрітися з сірим пронозою і вивчити його краще, ніж інші.

За кілька років до цих подій я частенько полював на вовків. Тим-то, коли мій давній друг — фермер із Курумпо — запросив приїхати до нього і спробувати покласти край розбійницьким нападам сірої зграї, я погодився, радіючи можливості познайомитися з її ватажком.

Аби ліпше вивчити місцевість, я багато їздив верхи. Часом мій проводир показував на кістяк тієї чи іншої тварини й говорив: «Це його робота».

Я зрозумів: шкода й думки вполювати Лобо в горах верхи на коні.

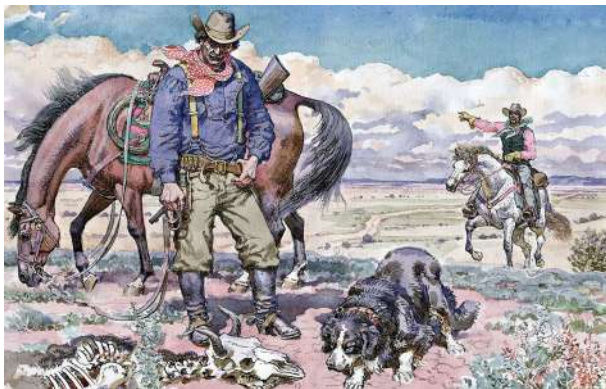
Лишалось єдине — капкани й отрута. Та нам бракувало достатньої кількості капканів, тим-то я вдався до отрути. Не описуватиму з усіма подробицями десятки хитромудрощів, на які я пускався, щоб обвести

«вовка-перевертня». Годі було знайти таку суміш стрихніну, миш'яку, синильної кислоти, якої б я не випробував як отруту для Лобо. Годі було знайти такий сорт м'яса, якого б не підкинув цьому лиходію для приманки. Минали дні, а мої зусилля йшли нанівець. Старий пройди-світ був хитріший.

Наведу один приклад, що свідчить про його надзвичайну кмітливість. За порадою досвідченого мисливця, я розтопив трохи сиру з жиром свіжозарізаної молодого телиці. Вариво навмисно готував у порцеляновій посудині, м'ясо різав кістяним ножом, щоб не відгонило металом.

Коли суміш захолола, я розрізав її на шматочки, поробив у кожному дірки, куди позасовував велику дозу стрихніну й ціянистого калію в капсулах, з яких не проникав запах, і позатикав отвори сиром. Пильнуючи всіх правил, я працював у рукавичках, змочених у теплій крові телиці, уникаючи й дихати на принаду. Потім уклав приманку у вимашений кров'ю мішок і погнав коня. За собою тяг на мотузці печінку й нирки забитої тварини. Миль через десять заходився розкидати шматки отруеного м'яса, уникаючи торкатися до них руками.

В понеділок надвечір луна докотила басовите виття володаря краю. Один ковбой стурбовано сказав:

— Це він. Тепер побачимо, що буде.

На світанку мені нетерпеливилось взнати результати нашого маневру. Невдовзі я натрапив на свіжі сліди зграї сірих грабіжників. З-поміж усіх помітно виділявся відбиток Лобо. Відомо, що розмір сліду звичайного вовка — чотири з половиною дюйми¹, відбиток лапи старого ватажка сягав п'яти з половиною дюймів. Згодом я дізнався, що він важив сто п'ятдесят фунтів². Тим-то його сліди, хоч би як густо поцятковані іншими, легко відрізнити.

Згряя винюшкала принаду, яку я тягнув на мотузці, і погнала по сліду. Я переконався, що Лобо наблизився до першого шматка, обнюхав його і проковтнув. Я не міг стримати радості, що нуртувала в мені.

¹ Дюйм — міра довжини. 1 дюйм дорівнює 2,54 см.

² Фунт — міра ваги. 1 фунт дорівнює 454 г.

— Нарешті він упіймався! — вигукнув я. — Скоро побачу його труп.

Я погнав коня і не відводив погляду від велетенських вовчих відбитків на закуреному шляху. Сліди вивели мене до місця, де я кинув другу приманку. Вона також зникла. Все в мені співало від радості. Я був певен, що він таки упіймався, а може, ще хтось із його зграї.

Але широкий слід його лап не зникав. Я піднімався на стременах, роззирався довкіл, та ніде не бачив мертвого вовка. Я поїхав далі слідами і помітив, що зникла третя принада, а сліди сірого поганця вели до четвертої. Тут-таки я переконався, що він не ковтнув жодної принади, а ніс усі в пащі. Поскладав їх на купу і обгидив, висловивши таким чином зухвале презирство до моїх хитрощів. Після цього він подався геть, ведучи за собою свою зграю, про яку так дбайливо піклувався.

Наведений приклад — один із багатьох, які переконали мене, що отрутою такого розбишаки не здолаєш. Я терпляче чекав, доки надішлють потрібну кількість капканів, а тим часом винищував койотів.

Якось мені довелося стати свідком ще одного випадку, який виявив диявольську хитрість старого пройди.

Сіра згряя, охоча до розваг, різала овець, навіть не ласуючи їхнім м'ясом. Овець випасали в отарі від тисячі до п'яти тисяч голів. На ніч їх заганяли в затишне місце. З кожного боку отари на чатах стояв вівчар. Вівця — така дурноголова істота, що будь-яка дрібниця змушує її тікати наосліп. Але вівці — тварини стадні, тож їхньою непохитною звичкою йти за ватажком уміло користуються вівчарі, запускаючи в отару кілька цапів. Вівці беззастережно визнають розумову перевагу бородатих родичів і під час нічної тривоги гуртуються навколо них.

Одного разу вночі наприкінці листопада двох вівчарів збудив раптовий напад вовчої зграї. Вівці за звичкою скупчилися навколо цапів. Не дурні, не боягузи, бородані хоробро залишалися на посту. Але мов на біду керував тим нападом не звичайний сіроманець. Як і вівчарі, старий вовкулака достоту знав, що моральна сила отари — цапи. Він проскочив по спинах овець до їхніх бородатих ватажків і миттю загриз їх. Перелякані на смерть вівці кинулися врозтіч.

Тижнями по тому мене стрічали й розпитували стурбовані пастухи, чи не бачив я часом овець із тавром «ОТО». Майже завжди мені доводилося відповідати:

— Авжеж. Я натрапив на п'ять чи шість трупів біля Діамантового струмка. — Або: — Ні, але Хуан Мейра два дні тому бачив понад двадцять щойно зарізаних вовчою зграєю овець на Кедровій горі.

Нарешті прибули довгождані капкани. Я та ще двоє мисливців тиждень, не шкодуючи сил, поралися з ними, аби їх поставити.

Наступного дня, коли я поїхав оглянути капкани, тут-таки натрапив на сліди Лобо, що в'юнилися від одного пристрою до іншого. Сліди розповіли історію його нічних походеньок.

Він шастав у темряві і, хоч капкани були ретельно замасковані, відразу викрив перший з них. Лобо наказав зграї зупинитися, а сам заходився розгрібати землю навколо, доки розкопав і капкан, і ланцюг, і колоду. Лобо перебігав від капкана до капкана і з кожним проробляв те саме. Невдовзі я помітив: старий проноза спинявся і збочував щоразу, помічаючи на дорозі якийсь підозрілий предмет.

Тоді у мене визрів новий план. Я розташував капкани у формі літери «Н». Замаскував їх уздовж обох боків стежки, а один поставив, мов поперечку для літери, посередині. Спливали дні. Я визнав, що вкотре мене спіткала невдача.

Лобо вільно біг стежкою і вже був між двома паралельними рядами капканів, як завважив «поперечку». Старий пройда зупинився саме вчасно. Як він здогадався — не знаю. Лобо не збочив ні на дюйм уліво чи вправо, обережно, повільно позадкував, ставлячи кожну лапу в свій попередній слід, доки опинився в безпечному місці. Перегодом обійшов капкани з іншого боку і задніми ногами заходився загрибати землю так, що камінняччя і грудки летіли навкруг, аж поки механічні пружини спрацювали й заклацнулися.

Точнісінько так само він робив і в інших випадках. Попри всі мої хитромудрі виверти, Лобо ні разу не схибив, неухижно обминав небезпеку, розв'язуючи мої головоломки. І досі чинив би він спустошливі набіги, якби глибока прихильність до подруги не занастила його, поповнивши іменем сіроманця довгий список героїв, що були нездоланні наодинці й загинули через необережність друга, якому сліпо довіряли.

III

Я не раз помічав, що у зграї Лобо не все гаразд. Скажімо, чому попереду слідів ватажка видно відбитки меншого вовка? Я не міг збагнути причини, та ось один ковбой мені сказав:

— Бачив їх сьогодні. Стрій порушує і відривається від зграї Бланка.

Отже, Бланка — справді самиця. Жоден вовк-самець не дозволить собі йти попереду ватажка, інакше накладе життям.

Це нашттовхнуло мене на новий план. Я зарівав телицю, прилаштував кілька помітних капканів біля її туші. По тому відтяв їй голову, яку вовки вважають за нікчемну покидь, і поклав її трохи збоку. Біля неї поставив два могутніх капкани, добре вивітрених, без людського запаху. Працюючи, я щедро облив свіжою кров'ю руки, взуття, всі інструменти. Кругом обляпав землю кров'ю. Надійно замаскувавши капкани, я замів над ними землю шкурою вбитого койота, а його лапою зробив густе мереживо слідів. Голову телиці поклав так, щоб між нею та чагарями залишався вузький прохід. У ньому я поставив два найкращих капкани, притуливши їх до самої голови.

Вовки мали за звичку підходити до кожної туші, що траплялася їм на шляху, навіть не маючи наміру їсти. Я сподівався, що ця їхня звичка стане мені в пригоді, хоча здогадувався, що Лобо розкусить мою хитрість з м'ясом і заборонить зграї наблизитися до нього, але я покладав великі надії на голову, яка мала цілком безневинний вигляд.

Наступного ранку я вирушив обстежити капкани. Яка радість! Земля навколо них була густо поцяткована свіжими вовчими слідами, а місце, де лежала голова з капканом, було порожне.

Огляд слідів переконав, що Лобо справді не дозволив зграї наблизитися до м'яса, але один, менший вовк, легковажно підійшов понюхати голову, що лежала осторонь, і потрапив у сталеві лабети.

Ми подалися слідами і за мильо побачили цього горопашного вовка — Бланку. Завваживши людей, вовчиця наддала бігу, але голова телиці, що важила понад п'ятдесят фунтів, добряче їй заважала. Однак Бланка сильно випередила мого помічника, який ішов пішки. Ми перехопили її поблизу скелястого узгір'я: голова телиці міцно застрягла рогами між камінням.

Ніколи раніше не доводилося мені бачити такої красивої вовчиці. М'яка густа шерсть Бланки була срібно-сірого відтінку.

Вона обернулася і завила, її голос був сповнений розпачу. Луна відкотила його далеко в гори. Неподалік з ущелини басовитим виттям озвався вірний Лобо. То був останній поклик Бланки; ми підступали ближче, біла вовчиця мала берегти сили, щоб боронитися.

Невдовзі сталася неминуча трагедія. Кожен із нас накинув на шию приреченій тварині ласо і погнав коня в протилежний бік. Мотузки зашморгнулися, кров хлюпнула з горла Бланки, очі оскляніли, кінцівки витягнулися і знерухоміли. Ми поскакали додому, волочучи мертву вовчицю, і раділи, що завдали зграї Лобо першого смертельного удару.

Дорогою ми чули тужливе завивання. Старий ватажок блукав мов неприкаяний, сподіваючись знайти Бланку. Він-бо не хотів її кидати, але нічим не міг зарадити біді, порятувати: страх перед вогнепальною зброєю глибоко сидів у ньому. Цілий день ми чули виття: у безнадійних пошуках вовчиці минав час.

Надвечір Лобо став наблизитися до нашої ущелини: його виття чимраз ближчало. Як різоче воно змінилося! Войовничий клич воїна-звитяжця, хижу лють і нескореність заступили відчай і глибокий сум.

Лише проти ночі він знайшов місце, де сконала Бланка: протяжливий стогін вихопився з грудей Лобо. Від його скорботи хололо на серці. Я ніколи б не повірив, що відчуватиму таке гостре почуття жалю до нього. Суворі стримані ковбої не уявляли, щоб вовк так гірко побивався. Лобо зрозумів, що сталося: земля на тому місці була скривавлена.

Він побіг слідами наших коней аж до ранчо мого друга. Що гнало його — жадоба помсти чи сподівання знайти там Бланку — не знаю. Принаймні частково відплатити за кривду йому вдалося. За п'ятдесят ярдів від воріт ранчо він напав на нашого сторожового собаку й роздер сердегу на шматки. Очевидно, Лобо приходив сам, на ранок я не помітив більше нічиїх слідів. Він знавісніло гасав навколо ранчо, втративши страх. Я чекав на це і понаставляв по всьому пасовиську багато нових капканів. Перегодом переконався, що він таки потрапився в один, але завдяки своїй могутній силі вирвався зі сталевих лещат.

Я був переконаний, що Лобо ганятиме докіль, доки відшукає труп Бланки, тож усі зусилля спрямував на те, щоб покінчити з ним, перш ніж він угамується і назавжди покине ці місця. Я зрозумів, що припустився великої помилки, коли вбив вовчицю і не скористався нею як живою приманкою, — тоді б мені вдалося заскочити Лобо тієї-таки ночі.

Я зібрав з усього краю капкани — сто тридцять міцних сталевих вовчих пасток — і поставив їх по чотири вздовж усіх стежок, які вели в ущелину. Кожен капкан окремо кріпився до колоди, а кожна колода окремо прикидалася землею. Маскуючи їх, я ретельно знімав дерен,

клав його на полотно, щоб по закінченні роботи знову покласти на місце, аби старий вовк не помітив бодай найменшого сліду людини.

Коли капкани були надійно сховані, я протяг між ними труп бідолашної Бланки. Я вдавався до всіляких хитрощів і вживав усіх пересторог, аби забезпечити успіх.

Пізно ввечері я повернувся додому. Вночі мені чувся голос Лобо, але я не був того певен. Назавтра згуслі вечірні сутінки не дали мені об'їхати всієї північної частини ущелини і довідатися щось про старого ватажка. За вечерею один із ковбоїв сказав:

— Уранці худоба в Північній ущелині чогось страшенно ревла. Може, в капкан упіймалася якась звірина?

Лише пополудні наступного дня мені пощастило дістатися до вказаного місця. Ще здалеку я побачив велику сіру тінь, що при моїй появі підвелася з землі, марно намагаючись метнутися кудись убік. Переді мною виріс сам Лобо, могутній володар Курумпо, міцно стиснутий сталевими лещатами.

Безталанний герой! Він ні на мить не припиняв пошуків своєї подруги, натрапив на її слід, сліпо, не роздумуючи кинувся вперед і потрапив у пастку. Чотири капкани намертво стиснули у своїх сталевих обіймах чотири лапи звіра, а густа мережа слідів на землі свідчила про те, що худоба збиралася навколо переможеного кривдника, щоб поглузувати з нього, але близько підійти не наважувалася.

Два дні й дві ночі пролежав він прикутий і геть знесилився. Та коли я підійшов до нього майже впритул, звір підвівся, шерсть на ньому наїжилася. Востаннє я почув його могутній, оглушливий голос. Він завив, скликаючи своїх підданців. Але ніхто не озвався, не прибіг на поміч. І тоді він зібрав останні сили й кинувся на мене. Марно. Кожен капкан важив щонайменше триста фунтів, Лобо був безсилий проти них.

Він скреготав могутніми іклами, кусаючи ненависні ланцюги, а коли я спробував торкнутися до нього рушницею, схопив її зубами і залишив на ній глибокі прим'ятини. Очі звіра потемніли від люті й ненависті, шелепи грізно клацали, але мене й коня, що тремтів від страху, годі було дістати. Лобо сильно виснажився від голоду й втрати крові і невдовзі знесилено впав на землю.

Щось схоже на жалість ворухнулося у мене в грудях:

— Старий невгамовний свавільнику! Герою незліченних спустошливих набігів! — сказав я, звертаючись до нього. — За хвилину ти станеш купою мертвечини. Так буде справедливо!

Ласо¹ майнуло в нього над головою. Але ватажка не так легко було обдурити. Перш ніж петля зашморгнулася в нього на шиї, він на льоту схопив її зубами, легко перекусив і кинув від себе.

Звісно, я мав напхвату рушницю, але мені шкода було псувати його чудову шкуру. Тож я погнав коня до табору й повернувся з ковбоєм і новим ласо. Ми кинули вовку цурпалок, який він міцно схопив зубами, і перш ніж Лобо встиг випустити його, наші ласо просвистали в повітрі й упали йому на шию. Я гукнув до свого помічника:

— Стривай! Захопимо його живцем і відвеземо до табору.

Лобо так знемігся, що ми легко просунули йому в пащу товсту палицю, пообсновували щелепи міцним мотузччям і прив'язали до палиці. Таким чином ми убезпечили себе від грізного звіра.

Лобо вгамувався і байдуже позирав на нас, наче хотів сказати: «Ваше зверху. Ви здолали мене. Тож робіть зі мною, що хочете!..»

Відтоді він перестав нас помічати.

Ми надійно зв'язали йому ноги. Лобо не загарчав, не завив, навіть не підвів голови. Хекаючи, ми ледве завдали вовка коневі на спину. Лобо дихав рівно й спокійно, мов уві сні. Погляд його линув у далечинь, обіймав колишні володіння, де щасливилася йому та його грізній зграї.

Ми їхали поволі і незабаром дісталися до ранчо. Накинули на Лобо ошийник, сталевими ланцюгами прип'яли його до стовпа на пасовиську й розв'язали йому ноги. Тут я вперше ретельно оглянув вовка і переконався, що не можна сліпо вірити народним переказам. На шиї в Лобо не було золотого ошийника, а на плечах — перевернутого хреста, який би свідчив про таємну спілку з дияволом. Зате на боці в нього я помітив

¹ Ласо — сплетена з ременів довга мотузка з петлею на кінці.

широкий рубець — слід від ікла Джуни — ватажка зграї вовкодавів Теннерая, який вона залишила, перш ніж Лобо загриз її.

Я поставив перед ним воду і м'ясо, але він навіть не повернув голови. Лежав нерухомо, жовтаві очі пильно дивилися на вхід в ущелину, в прерії, широкі й безкраї. Він не здригнувся й тоді, коли я доторкнувся до нього. Сонце сідало за обрій, а Лобо невідривно дивився в далину. Я сподівався, що вночі старий ватажок скликатиме свою зграю, навіть приготувався до цього. Але він уже кликав її в скрутну мить, і ніхто не прибіг на допомогу. Більше він кликати не схотів.

Кажуть, лев, який позбувся сили, орел, що втратив волю, і голуб, котрого розлучили з подругою, гинуть від розбитого серця. Тож чи можна було сподіватися, що серце цього нескореного свавільця стерпить потрійний удар? Він втратив і силу, і волю, і подругу.

Коли зарожевів світанок, Лобо лежав так само спокійно, немовби спочивав. Але старий ватаг уже був мертвий.

Я зняв ланцюг з його могутньої шиї. Один з ковбоїв допоміг мені відтягти труп у повітку, де лежала й Бланка. Ми поклали Лобо поруч із нею, і ковбой сказав:

— Нарешті ти знайшов її. Тепер ви знову разом.

*Переклад з англійської Лариси Боженко,
ілюстрації Вадима Горбатова і Віктора Бастрикіна*

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

1. Що ми дізнаємося з оповідання *Ернеста Сетона-Томпсона* про Лобо і його зграю?
2. Чому скотарі прагнули будь-що знищити невеличку *зграю Лобо*? Чим вона відрізнялася від інших вовчих зграй?
3. Що свідчить про те, що *Лобо* справжній ватажок, який уміло керує своєю зграєю?
4. Доведіть, що *мисливець* ставився до Лобо не лише як до небезпечного хижака, а й як до сильного та розумного суперника.
5. Яке «слабке місце» виявив мисливець у зграї Лобо?
6. Розкажіть про те, як була впіймана *Бланка*.
7. Поміркуйте, через що загинула вовчиця.
8. Що свідчить про вірність *Лобо* своїй подрузі?
9. Як *мисливцеві* вдалося упіймати розумного ватажка зграї? Як ви гадаєте, чи зумів би він це зробити, якби Бланка не порушувала закони зграї?

10. Розкажіть про поведінку *Лобо* в полоні. Чому він більше не кликав свою зграю на допомогу?

Міркуємо самотійно

11. Яке значення мали *правила* в житті вовчої зграї і якими стали наслідки порушення цих правил? Порівняйте значення *правил* і *законів* в житті зграї Лобо і в оповіданнях про Мауглі.

12. Прокоментуйте *назву* оповідання Ернеста Сетона-Томпсона «*Лобо — володар Курумпо*».

13. Схарактеризуйте образ вовка *Лобо*.

14. Виберіть зі списку **5 слів**, які *характеризують* Лобо, і впишіть їх у схему: *лякливий, скупий, свободолюбний, розумний, грайливий, лінивий, зухвалий, маленький, сліпий, велетенський, веселий, відданий, білий, могутній, беззахисний, догідливий, сумирний, неповороткий*.

15. Яке ставлення у нас до вовка на початку твору? А яке — у кінці?

16. Які почуття викликають учинки ковбоїв? Як ви гадаєте, чому автор так детально описує приготування пасток на вовків?

17. Що дає підстави стверджувати, що автор намагається викликати у нас співчуття до тварин?

18. Придумайте заголовки до кожного розділу твору.

Застосовуємо теоретичні поняття

19. Які літературні твори ми називаємо *оповіданнями*?

20. Доведіть, що твір *Ернеста Сетона-Томпсона «Лобо — володар Курумпо»* — це оповідання.

21. Хто *головний герой* оповідання. Яких героїв твору можна назвати *другорядними* та *епізодичними*?

22. Спробуйте одним реченням розповісти, про що йдеться в оповіданні «Лобо — володар Курумпо». Сформулюйте *тему* твору.

23. Яка *головна думка* твору про Лобо і його зграю? Сформулюйте *ідею* оповідання.

Пов'язуємо новий матеріал із вивченим раніше

24. Що спільного, а що відмінного між *оповіданням про Лобо* та *народними казками про тварин*?

25. Порівняйте особливості зображення звірів у «Книзі джунглів» та в оповіданні «Лобо». В якому із творів автор використав елементи *фантастики*?
26. Чому оповідання «Лобо — володар Курумпо» ми називаємо *літературним твором*?

Що спитав у нас Згадайко?

1. З якими *творами про природу і тварин* ви вже познайомилися на уроках зарубіжної літератури. Назвіть їх.
2. Згадайте твори, у яких тварини взаємодіють із людьми.

Завдання від Фантазерчика

1. Якщо ви маєте домашнього улюбленця, опишіть його зовнішній вигляд, вдачу і звички.
2. Розкажіть, чи піклуєтеся ви про нього. На вашу думку, які взаємини склалися між вами і вашим улюбленцем?

Потіште Знаюсю своїми знаннями. Виберіть правильну відповідь у тестах

1. Згряя величезних **вовків** дошкуляла скотарям тим, що (1 бал)
  - а) могла загризти сотні голів худоби за одну ніч заради розваги;
  - б) нападала на людей, становила загрозу для життя пастухів;
  - в) вночі лякала людей голосним виттям і нікому не давала спати;
  - г) знищувала посіви фермерів, розриваючи лапами землю.
2. Згряя Лобо боялася лише (1 бал)
  - а) гучних розмов, сміху, вигуків;
  - б) зброї і одразу ж тікала, побачивши людину;
  - в) великих пастуших псів-вовкодавів;
  - г) рогатої худоби, яка могла поранити вовків.
3. Слово «**лобо**» в перекладі з іспанської *означає*: (1 бал)
  - а) високе чоло;
  - б) велетень;
  - в) вбивця корів;
  - г) вовк.
4. За голову **Лобо** оголосили велику нагороду, бо ковбої хотіли (1 бал)
  - а) вберегти свої стада і зменшити збитки від нападів вовків;
  - б) отримати красиве хутро велетенського вовка;
  - в) впіймати Лобо, приручити його і лякати ним інших хижаків;
  - г) вивчати поведінку вовків в умовах неволі.
5. **Бланка** — це (1 бал)
  - а) ім'я улюбленої корови пастухів, на яку постійно полювали вовки;
  - б) ім'я коханої дівчини одного з ковбоїв;

- в) ім'я білої вовчиці, подруги ватажка вовчої зграї;
- г) назва долини, у якій відбувалися події.

6. Бланка виявилася «слабким місцем» у зграї Лобо, тому що вона (1 бал)

- а) була фізично слабшою за інших вовків;
- б) мала вовченят і постійно їх оберігала;
- в) користувалася прихильністю ватажка і порушувала правила;
- г) надто нервувала через те, що на зграю полювали мисливці.

7. Після загибелі Бланки Лобо (1 бал)

- а) як і раніше, продовжував полювати на худобу;
- б) втік зі зграєю в безпечнішу місцевість;
- в) шукав свою подругу і сам потрапив у капкан;
- г) забув про Бланку і знайшов собі нову вовчицю.

8. Потрапивши в полон до людей, поранений Лобо (1 бал)

- а) одужав і при звичаївся до людей і життя в неволі;
- б) тужив за Бланкою, відмовився від їжі й води і помер;
- в) перегриз ланцюг і втік на волю;
- г) був визволений з полону своєю зграєю.

9. Про кого з героїв твору йдеться у рядках: (1 бал)

- 1) «Стрій порушує і відривається від зграї...» 1) _____
- 2) «Він завив, скликаючи своїх підданців. Але ніхто не озвався, не прибіг на поміч. І тоді він зібрав останні сили й кинувся на мене» 2) _____

10. «Старий невгамовний свавільник» Лобо загинув через (1 бал)

- а) свою самовпевненість і необачність;
- б) те, що був надто голодним і не помітив капканів;
- в) відданість своїй вовчиці і любов до свободи;
- г) те, що з'їв м'ясо, отруєне мисливцями.

11. Мисливець ставиться до Лобо (1 бал)

- а) зверхньо, прагнучи лише здобути рідкісне хутро вовка-велетня;
- б) з повагою, як до рівного собі суперника; захоплюється розумом і гідністю;
- в) з ненавистю й огидою через вчинені вовком зухвалі злочини;
- г) з лагідністю і любов'ю; намагається вберегти тварину від біди.

12. Тема оповідання «Лобо — володар Курумпо» — це зображення (1 бал)

- а) світу дикої природи; проблем співіснування людей і вовків;
- б) королівського правління володарів долини Курумпо;
- в) повсякденного життя зоопарку з дикими тваринами;
- г) способів приручення хижаків.

СИЛА ТВОРЧОЇ УЯВИ

Льюїс Керролл (1832 – 1898)

Льюїс Керролл, всесвітньо відомий англійський письменник, наділений неабияким почуттям гумору і фантазією. Його справжнє ім'я — *Чарльз Лютвідж Доджсон*, а основною сферою його діяльності завжди була математика.

Чарльз був сином сільського священника і мав сімох сестер і трьох братів. Бурхлива уява хлопчика допомагала йому вигадувати ігри для родинного дозвілля. У сім'ї Доджсонів любили літературні заботи, гру в слова і театральні вистави. І досі зберігається домашній ляльковий театр, який власноруч зробив одинадцятирічний Чарльз.

Хлопець мав неабиякі математичні здібності, це і визначило його подальшу професію. Літературою майбутній письменник захопився ще навчаючись у коледжі, де почав писати вірші та оповідання. Коли Чарльзу виповнилося 22 роки, його твори все частіше стали з'являтися у відомих англійських виданнях.

Згодом вже як професор математики він став автором солідних наукових праць та логічних задач. Причому свої наукові видання Чарльз підписував справжнім прізвищем, а літературні твори — псевдонімом *Льюїс Керролл*.

Сучасники відзначали, що в товаристві колег Доджсон, який змалечку страждав на заїкання і був сором'язливим, вирізнявся надзвичайною стриманістю. Проте уся його скутість миттєво зникала, коли він опинявся серед дітей. З ними Чарльз ходив на прогулянки, до театру; вигадував для них ігри, оповідання та вірші. Сучасники жартували, що в душі професора, мабуть, живуть дві різні людини.

У 1865 році Льюїс Керролл видав книгу, сповнену смішних нісенітниць, — «*Аліса в Країні Див*». Головною героїнею твору стала своєю маленька подруга — десятилітня *Аліса Лідделл*, одна з доньок викладача Оксфордського коледжу, в якому працював сам Керролл. А вже у 1871 році була надрукована наступна повість-казка «*Крізь дзеркало і що там побачила Аліса, або Аліса в Задзеркаллі*».

У цих *казках-сновидіннях* письменник із невимушеною дитячою вигадливістю зображує дивні й водночас кумедні пригоди Аліси. Льюїс Керролл у химерний спосіб поєднав у книжці і фольклорних персонажів, і казкові елементи, і логічні ігри.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ХОЧЕ ЗНАТИ БІЛЬШЕ

Повість-казка «Аліса в Країні Див» виникла під час прогулянок річкою у човні та на пікніках. Письменник задля розваги розповідав Алісі Лідделл та її двом сестричкам історію про дивні казкові пригоди семилітньої дівчинки.

Дітям настільки сподобалася оповідь із безліччю нісенітниць, що вони вмовили *Льюїса Керролла* записати її. Автор не тільки записав казку в зошит, а й власноруч її проілюстрував.

Після публікації книжка Льюїса Керролла «*Аліса в Країні Див*» стала надзвичайно популярною як серед дітей, так і серед дорослих. Її перевидавали щороку, переклали на 174 мови і визнали однією із найвідоміших англійських казок у світі.

Королева Великої Британії Вікторія, прочитавши «Алісу...», висловила бажання ознайомитися й з іншими творами відомого письменника. Яким же було здивування королеви, коли їй принесли наукові праці з математики та логіки.

До речі, деякі слова, що їх Льюїс Керролл вигадав для віршиків у казці «*Аліса в Країні Див*», з часом внесли до словника англійської мови.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

1. Прочитайте біографію *Льюїса Керролла* і назвіть два найцікавіші факти, які ви дізналися про англійського письменника.
2. Розкажіть історію створення повісті-казки «*Аліса в Країні Див*».
3. Хто така *Аліса* і чому її ім'я зазначено в назві казки «*Аліса в Країні Див*»?
4. Поясніть, що таке *нісенітниця*. Доберіть до слова *нісенітниця* синоніми.

АЛІСА В КРАЇНІ ДИВ

(вибрані розділи)

Розділ перший. Униз і вглиб кролячою норою

Аліса тяжко занудьгувала, сидячи на березі без діла. Разів зо два зазирнула вона до книжки, яку читала її сестра, але не знайшла там ні малюнків, ні розмов.

— Чого варта книжка без малюнків та розмов? — зітхнула Аліса.

Вона сиділа й думала (наскільки це можливо у спеку, коли туманіє голова й злипаються повіки), піти чи не піти нарвати квіток — це ж бо така втіха сплести собі з них віночок... Аж тут повз неї промайнув Кролик — білий, з рожевими очима. Диво, звісно, невелике, як не дивина було й почути, що Кролик бубонить собі під ніс:

— Ой лишенько, лишенько, як я забарився!

(Згадуючи про це опісля, вона подумала, що мала б таки здивуватися, але тієї миті все видавалося цілком звичайним.) Та коли Кролик раптом добув *із нагрудної кишеньки годинника* й, зиркнувши на нього, поспішив далі, Аліса схопилася на ноги: зроду-віку ще не траплявся їй Кролик із нагрудною кишенькою та ще й при годиннику.

Аж тремтячи з цікавості, вона кинулася за ним навздогін — і, на щастя, ще встигла помітити, як він гулькнув у велику кролячу нору під живоплотом. Аліса з розгону пірнула слідом за Кроликом, навіть не подумавши, як буде звідти вибиратися.

Якусь часину кроляча нора йшла рівненько, немов тунель, а тоді зненацька урвалася — так зненацька, аж Аліса й незчулась, як жухнула навсторч у якийсь глибоченний колодязь. Чи то колодязь був просто таки бездонний, а чи так повільно вона падала, але дорогою їй не бракувало часу роззирнутися і поміркувати, що ж буде далі. [...]

Коли це враз — гу-гуп! — і вона опинилася на купі хмизу й сухого листя: політ закінчено!

Аліса нітрохи не забила і швиденько схопилася на ноги. Підвела голову догори — там усе тонуло в темряві; зате попереду виднів ще один довгий коридор, і в ньому миготіла, швидко віддаляючись, постать

Білого Кролика. Гаятись не можна було й хвилини — Аліса як вітер помчала за ним і ще встигла почути, як він проказав, звертаючи за ріг:

— Ох, бідні мої вушка! Мої вусики! Як же я запізнююсь!

Здавалося, він був зовсім близько, та коли Аліса й собі звернула за ріг, за Кроликом і слід пропав, а вона опинилася в довгому низькому коридорі, освітленому рядочком підвішених до стелі ламп.

Довкола було багато дверей, але всі позамикані. Аліса пройшла коридором з одного боку, вернулася з протилежного (дорогою вона торгала усі двері поспіль), і тепер сумно брела серединою, розмірковуючи, як же їй звідси вибратися.

Раптом Аліса нашттовхнулася на маленький триногий столик, весь із суцільного скла. На ньому не було нічого, окрім крихітного золотого ключика, й Алісі відразу спало на думку, що це, мабуть, ключ від котрихось дверей. Та ба! Чи то замки були завеликі, а чи ключик замалий — у кожному разі він не підходив до жодних дверей. Однак за другим обходом вона раптом нагледіла маленьку завісочку, якої не помітила спершу, а за нею — дверцята заввишки з п'ятнадцять дюймів¹. Вона засунула золотого ключика в замок і — о, радість! — він підійшов!

Дверцята відчинилися у вузесенький прохід, мало що більший за мишачу нору. Аліса стала навколішки й угледіла в глибині небаченої краси сад. І так їй закортіло вибратися з цього темного коридору між оті барвисті квітники та прохолодні водограї! Проте у дверцята не пролазила навіть її голова².

Збагнувши, що біля дверцят вона нічого не вистоїть, Аліса повернулася до столика — не без надії знайти там якогось іншого ключа чи бодай інструкцію для тих, хто хоче скластися, як підзорна труба.

¹ Один дюйм дорівнює 2,54 см.

² Уважають, що автор описав гарний церковний сад, у якому сестричкам Лідделл було заборонено гуляти. Дівчатка лише могли милуватися ним через хвірточку.

Цього разу на столику вона вгледіла маленьку пляшечку («Раніше її точно не було», — подумала Аліса) з прив'язаним до шийки папірцем, де гарними великими літерами було видрукувано: «ВИПІЙ МЕНЕ». Коли тобі пропонують «Випий мене» — це, звісно, чудово, але мудра маленька Аліса не збиралася діяти зопалу.

— Ні, — сказала вона собі, — спочатку я гляну, чи нема тут де напису «Отрута».

Проте на цій пляшечці такого напису не було, тож Аліса таки відважилася з неї надсърбнути. Виявилось, що це доволі смачно (як пиріг з вишнями, заварний крем, ананас, смажена індичка, іриски й гарячі грінки разом узяті), й Аліса хильцем спорожнила пляшечку.

— Цікаве відчуття! — мовила Аліса. — Здається, я стягнуюсь, як підзорна труба.

І справді: тепер вона заледве сягала десяти дюймів і аж проясніла на думку, що такий зріст дасть їй нарешті змогу пройти крізь дверцята в той чарівний садок.

— Чого доброго, ще зійду нанівець, як свічка, — сказала собі Аліса. — Цікаво, як би я тоді *виглядала*?

І вона спробувала бодай уявити, як світить свічка після того, коли згорить дотла, бо досі, наскільки вона пам'ятає, такого бачити їй не траплялося.

Упевнившись, що з нею нічого більше не діється, вона вирішила мерщій податися до саду. Бідна Аліса!.. Біля дверцят вона захопилася, що забула золотого ключика, а коли вернула до столика, то зрозуміла, що тепер до ключика їй не дотягтися. Вона виразно бачила його знизу крізь скло і навіть пробувала вилізти вгору по ніжці, але ніжка була заслизька. Натомившись від марних зусиль, бідолашка сіла й заплакала.

Аж ось її погляд упав на невеличку скляну скриньку під столом: вона відкрила її й побачила там малесеньке тістечко, на якому красувалися викладені смородинками слова: «З'ЇЖ МЕНЕ».

— А що ж, і з'їм! — промовила Аліса. — І коли від того побільшаю, то дістану ключа, а здрібню ще дужче, то просунуся під дверцятами. Так чи інак, а в садок я потраплю однаково. [...]

Розділ п'ятий. Що порадила Гусінь

— Ой, мало не забула — мені ж треба трохи підрости! — мовила Аліса, знеможено спершись на квітку жовтцю і обмахуючись одним з

листочків. — Ану лиш поміркуймо, як його зробити?.. Гадаю, треба чогось випити або з'їсти. Але *чого саме?*

І справді, ЧОГО? Аліса оглянула всі довколишні квітки й стеблинки, але не завважила нічого такого, що надавалося б до їжі чи до пиття.

Поблизу ріс великий гриб, трохи більший за саму Алісу, і, коли вона обстежила його скрізь — і знизу, і згори, і справа, і зліва, їй спало на думку, що непогано було б також дослідити його і зверху.

Зіп'явшись навшпиньки, Аліса зиркнула поверх гриба і зненацька зустрілася очима з велетенською блакитною Гусінню. Згорнувши руки на грудях, Гусінь сиділа на шапинці й статечно курила довгу кальянову люльку, не звертаючи жодної уваги на те, що діється довкола.

Якусь часину Гусінь і Аліса мовчки дивилися одна на одну. Нарешті Гусінь вийняла люльку з рота й озвалася млосним оспалим голосом:

— Ти хто?

Що й казати, не вельми підбадьорливий початок розмови!

— Я?.. Я, пані, й сама вже не знаю... — ледь зникнула Аліса. — Знаю хіба, ким була сьогодні зранку, але відтоді я, по-моєму, кілька разів мінялася.

— Що ти хочеш цим сказати? — суворо запитала Гусінь. — Ти при своєму глузді?

— Боюсь, пані, що при *чужому*, — відказала Аліса. — Бачте, я — не зовсім я...

— Не бачу, — сказала Гусінь.

— Боюся, пані, я не зумію висловитися ясніше, — щонайменше відповіла Аліса. — Я й сама не все розумію: стільки перетворень за один день будь-кого зіб'ють з пантелику.

— Ба ні! — заперечила Гусінь.

— Може, ви зараз так і не думаєте, — сказала Аліса. — Та коли вам прийде пора обертатися на лялечку (а це, ви знаєте, неминуче), а тоді на метелика, то вам, напевно, буде якось трохи дивно...

— Аж ніяк! — сказала Гусінь.

— Ну, можливо, у вас інші відчуття, — припустила Аліса. — Але я твердо знаю, що почувалася б дуже дивно.

— Ти! — зневажливо кинула Гусінь. — А ти хто така?

Це знов повернуло їх до початку розмови! Алісу трохи дратувала манера Гусені вести розмову. Випроставшись, вона поважно промовила:

— Гадаю, спершу *вам* годилося б сказати, хто ви така?

— Чому? — запитала Гусінь.

Питання загнало Алісу в глухий кут. Вона марно шукала якогось переконливого пояснення, а що Гусінь, з усього видно, була в лихому гуморі, то Аліса обернулася й пішла геть.

— Вернися! — гукнула Гусінь. — Я маю сказати щось важливе.

Це вже був добрий знак, і Аліса повернулася.

— Май терпець! — сказала Гусінь.

— Оце й усе? — спитала Аліса, ледь тамуючи гнів.

— Ні, — відказала Гусінь.

Аліса вирішила трохи потерпіти: робити й так нічого, а раптом Гусінь повідомить щось варте того, щоб його слухати. [...]

Запала хвилинка мовчанка. Гусениця озвалася перша.

— Тобі який зріст потрібен? — спитала вона.

— Ох, байдуже який, — поквапливо сказала Аліса. — Просто, знаєте, всі оті переміни, дуже прикрі...

— *Не знаю*, — сказала Гусінь.

Аліса промовчала: зроду-віку їй ніхто стільки не перечив, і вона відчула, що втрачає терпець.

— А *чим* ти задоволена? — поцікавилася Гусінь.

— Якщо ваша ласка, пані, — сказала Аліса, — то я б не проти трішки підрости. Три дюйми — такий *нікудишній* зріст!

— Ба ні, це зріст *хочкудишній* — вигукнула Гусінь і стала дибки¹.

— Але я до нього не звикла, — жалібно сказала бідолашна Аліса.

— З часом звикнеш, — сказала Гусінь і знов запахкала люлькою.

Аліса терпляче ждала, поки вона зволить озватися. Невдовзі Гусінь вийняла з рота люльку, раз чи два позіхнула, стріпнулася усім тілом і стала сповзати з гриба.

— Один край зробить тебе вищою, а другий — нижчою, — кинула вона Алісі на прощання.

¹ Мається на увазі, що довжина синьої Гусені теж дорівнює трьом дюймам.

«Один край чого?.. Другий край чого?» — спантеличено подумала Аліса.

— Гриба, — відповіла Гусінь достоту так, наче запитання прозвучало вголос, і за мить щезла в траві. [...]

Розділ шостий. Порося та перець

[...] У просторій кухні дим стояв аж під саму стелю. Посередині на триногому дзиглику сиділа Герцогиня й чукикала немовля; кухарка схилилася над вогнищем і помішувала щось у величезному казані — з усього видно, юшку.

— Їхня юшка явно переперчена! — сказала Аліса сама до себе, чхаючи за кожним словом. Навіть їхнє повітря — і те було переперчене. Чхала навіть Герцогиня; що ж до немовляти, то воно без угаву ревла і чхало, чхало і ревла. Не чхали в кухні лише двоє: кухарка та дебелий, з усмішкою від вуха до вуха, кіт, який сидів на припічку.

— Чи не сказали б ви мені ласкаво, — трохи боязко спитала Аліса, бо не була цілком певна, чи годилося їй озватися першою, — чому ваш кіт такий дурносміх?

— Бо він — чеширський!¹ — пояснила Герцогиня. — Ох ти ж порося!

Останнє слово пролунало так зненацька і з такою нестямною люттю, що Аліса аж підскочила. Проте вона зараз же збагнула, що це стосується не її, а немовляти, і, набравшись духу, повела далі:

— А я й не знала, що чеширські коти вміють сміятися.

— Коти із графства Чешир сміються на весь шир, — сказала Герцогиня. — Майже всі.

— Я таких котів ще не бачила, — чемно мовила Аліса, рада-радісінька, що розмова налагодилася.

— Ти ще багато чого не бачила, — сказала Герцогиня.

Алісі не дуже сподобався тон цього зауваження, і вона подумала, що не завадило б перевести розмову на щось інше. Поки вона підшукувала тему, кухарка зняла з вогню казан і заходилася шпурляти чим попало в Герцогиню та немовля. Першими полетіли кочерга зі щипцями, за ними градом посипалися блюдця, тарілки й полумиски, та Герцогиня і бровою не повела, хоч дещо в неї й поцілило; а немовля й доти ревла, тож зрозуміти, болить йому від ударів чи ні, було неможливо.

¹ За часів Льюїса Керролла казали: «Посміхається, як чеширський кіт». Походження цієї приказки невідоме.

— Ой, що ви робите? Схаменіться! Благаю! — кричала Аліса, підстрибуючи зі страху. — Ой, просто в ніс! Бідний носик! [...]

— Тримай! — крикнула раптом Герцогиня до Аліси і швиргнула в неї немовлям. — Можеш трохи поняньчити, як маєш охоту! Мені пора збиратися до Королеви на крокет!

І вона хутко вийшла.

— Якщо його звідси не забрати, — подумала Аліса, — то вони напевне його приб'ють, — як не нині, то завтра. Було б злочинно його покинути, правда ж?

Останні слова вона проказала вголос, і маля рохнуло їй у відповідь.

— Якщо ти, золотко, збираєшся перекинутися поросям, — поважно мовила Аліса, — я не буду з тобою панькатися. Закарбуй це собі на носі!

Немовля знову схлипнуло (а чи зрохнуло — важко було сказати), й Аліса якийсь час несла його мовчки.

Вона вже починала хвилюватися — ото буде клопіт із цим чудом удома! — коли це раптом воно знову рохнуло, та так виразно, що Аліса не без тривоги ще раз глянула йому в обличчя.

Так, цього разу помилитися було годі: перед нею було найсправжнісіньке порося! Носитися з ним далі було безглуздо. Вона опустила порося на землю і вельми втішилась, коли воно спокійнісінько потрюхикало собі в хашу.

— З нього виросла б страх яка бридка дитина, — подумала Аліса. — А як порося, по-моєму, воно досить симпатичне.

І вона стала пригадувати деяких знайомих їй дітей, з яких могли б вийти незгірші поросята («Аби лиш знаття, як міняти їхню подобу», — подумала вона), і раптом здригнулася з несподіванки: за кілька кроків від неї на гілляці сидів Чеширський Кіт. Кіт натомість лише усміхнувся.

«На вигляд наче добродушний, — подумала Аліса, — але які в нього пазури та зуби!.. Варто з ним триматися шанобливо».

— Мурчику-Чеширчику, — непевно почала вона, не знаючи, чи сподобається йому таке звертання. Кіт знову усміхнувся, тільки ширше.

«Ніби сподобалося», — подумала Аліса, й повела далі:

— Чи не були б ви такі ласкаві сказати, як мені звідси вибратися?

— Залежить, куди йти, — відказав Кіт.

— Власне, мені однаково, куди йти... — почала Аліса.

— Тоді й однаково, яким шляхом, — зауважив Кіт.

—... аби лиш *кудись* дійти, — докінчила Аліса.

— О, кудись та дійдеш, — сказав Кіт. — Треба тільки достатньо пройти.

Цьому годі було заперечити, тож Аліса спитала дещо інше:

— А які тут люди проживають?

— Он там, — Кіт махнув правою лапою, — живе Капелюшник, — а отам (він махнув лівою) — Шалений Заєць. — Завітай до кого хочеш: у них обох не всі вдома¹.

— Але я з такими не товаришую, — зауважила Аліса.

— Іншої ради нема, — сказав Кіт. — У нас у всіх не всі вдома. У мене не всі вдома. У тебе не всі вдома.

— Хто сказав, що у мене не всі вдома? — запитала Аліса.

— Якщо у тебе всі вдома, — сказав Кіт, — то чого ти тут?

Аліса вважала, що це ще ніякий не доказ, проте не стала сперечатися, а лише спитала:

— А хто сказав, що у вас не всі вдома?

— Почнімо з собаки, — мовив Кіт. — Як гадаєш, у собаки всі вдома?

— Мабуть, так, — сказала Аліса.

— А тепер — дивися, — вів далі Кіт. — Собака спересердя гарчить, а з утіхи меле хвостом. А я мелю хвостом — спересердя, а від радощів гарчу. Отже, у мене не всі вдома.

— Я називаю це мурчанням, а не гарчанням, — зауважила Аліса.

— Називай як хочеш, — відказав Кіт. — Чи граєш ти сьогодні в крокет у Королеви?

— Я б залюбки, — відповіла Аліса, — тільки мене ще не запрошено.

— Побачимося там, — кинув Кіт і щез із очей.

Аліса не дуже й здивувалася: во-

¹ В Англії відомі приказки «*mad as a hatter*», (божевільний, як капелюшник) і «*mad as a March hare*» (шалений, як березневий заєць). Із цих приказок Льюїс Керролл і запозичив своїх персонажів. Капелюшники у ті часи й справді часто божеволіли. Отруєння ртуттю, яку вони використовували, обробляючи фетр, спричинувало галюцинації.

на вже почала звикати до всяких чудес. Вона стояла й дивилася на ту гілку, де щойно сидів Кіт, коли це раптом він вигулькнув знову.

— Між іншим, що сталося з немовлям? — поцікавився Кіт. — Лець не забув спитати.

— Воно перекинулося в порося, — відповіла Аліса.

— Я так і думав, — сказав Кіт і знову щез.

Аліса трохи почекала — ану ж він з'явиться ще раз, — а тоді подалася в той бік, де, як було їй сказано, мешкав Шалений Заєць.

Тут вона звела очі й знову побачила Кота.

— Як ти сказала? — спитав Кіт. — У порося чи в карся?

— Я сказала «в порося», — відповіла Аліса. — І чи могли б ви надалі з'являтися й зникати не так швидко: від цього йде обертом голова.

— Гаразд, — сказав Кіт, і став зникати шматками: спочатку пропав кінчик хвоста, а насамкінець — усміх, що ще якийсь час висів у повітрі.

— Гай-гай! — подумала Аліса. — Котів без усмішки я, звичайно, зустрічала, але усмішку без кота!.. Це найбільша дивовижа в моєму житті! [...]

Розділ сьомий. Божевільне чаювання

Перед будинком, під деревом, був виставлений стіл, за яким пили чай Шалений Заєць та Капелюшник. Між ними спав як убитий Сонько-Гризун¹, правлячи їм за подушку. Заєць із Капелюшником спиралися на нього ліктями і перемовлялись через його голову.

«Страх незручно для Сонька, — подумала Аліса. — Але, якщо він спить, то, мабуть, йому байдуже».

Стіл був великий, але всі троє тислися з одного його краю.

— Нема місця! Нема місця! — загукали вони, помітивши Алісу.

— Місця скільки завгодно! — обурилася Аліса й сіла у велике крісло кінець столу.

— Скуштуй вина, — люб'язно запропонував Шалений Заєць.

Аліса кинула оком по столу, але, крім чаю, нічого не побачила.

¹ Англійська «сонна миша» — гризун, що живе на дереві. Він радше нагадує маленьку білку, аніж мишу. Ці тваринки — нічні, тож сплять удень.

— Не бачу тут ніякого вина, — сказала Аліса.

— А ніякого й нема, — знизав плечима Шалений Заєць.

— Тоді не вельми гречно мені його пропонувати! — мовила Аліса.

— Так само, як і сідати за стіл без запрошення, — сказав Заєць.

— А я не знала, що його накрито тільки для вас, — відказала Аліса. — Тут далеко більше, ніж три чашки.

— Тобі слід постригтися, — сказав Капелюшник. (Він уже давненько пас її цікавими очима й ось нарешті озвався.)

— А вам слід навчитися не зачіпати приватних тем, — із притиском мовила Аліса. — Це дуже нечемно!

Капелюшник витріщив на неї очі, але сказав ось що:

— Чим крук схожий на капшук¹?

«Ну, тепер буде веселіше! — подумала Аліса. — Люблю загадки!»

— Думаю, я розлушу ваш горішок, — промовила вона вголос.

— Ти думаєш, що зумієш знайти відповідь: ти це хотіла сказати? — мовив Шалений Заєць.

— Саме це, — відповіла Аліса.

— Тоді думай, що кажеш, — мовив Заєць.

— Я завжди думаю! — покvapливо сказала Аліса. — Принаймні... принаймні кажу, що думаю... Зрештою, це одне й те саме!

— Аніскілечки! — скрикнув Капелюшник. — Ти ще скажи, ніби: «я бачу, що їм» і «я їм, що бачу» — одне й те саме.

— Ти ще скажи, — докинув Шалений Заєць, — ніби «я люблю те, що маю» і «я маю те, що люблю» — одне й те саме!

— Ти ще скажи, — підпрягся Сонько із заплющеними, мов у сновиди, очима, що «я дихаю, коли сплю» і «я сплю, коли дихаю» — одне й те саме!

— Щодо тебе, друзяко, то це й справді одне й те саме, — зауважив Капелюшник, і на тому розмова урвалася.

Якусь часину товариство сиділо мовчки, й Аліса намагалася пригадати все з тієї дещиці, яку знала про круків та капшуки.

Капелюшник перший порушив мовчанку.

— Яке сьогодні число? — звернувся він до Аліси, добувши з кишені годинника. Він дивився на нього тривожними очима, тоді струснув ним і приклав до вуха.

— Четверте, — хвильку подумавши, мовила Аліса.

¹ Капшук — невеличка торбинка, яка затягується шнурівкою.

— На два дні відстає, — зітхнув Капелюшник, і додав, світячи лихими очима на Шаленого Зайця:

— Я ж тебе застерігав: масло не годиться для годинників.

— Але ж то було масло *найвищого* гатунку, — сумирно відповів той.

— Так, але в нього могли потрапити крихти, — буркнув Капелюшник. — Додумався — мастити кухонним ножем!

Шалений Заєць узяв годинника й похмуро вп'явся в нього очима, тоді вмочив його у свій чай і глянув ще раз, після чого не знайшов нічого кращого, як повторити:

— Але ж масло було найвищого гатунку!

— Який кумедний годинник, — зауважила Аліса, що з цікавістю зазірала Зайцеві через плече. — Показує дні, але не показує годин!

— Ну то й що? — промимрив Капелюшник. — Може, *твій* годинник показує роки?

— Певне, що ні, — жваво відказала Аліса. — А все тому, що рік триває дуже довго.

— Отак і *мій*, — сказав Капелюшник.

Аліса розгубилася. Капелюшникові слова, здавалось, були позбавлені будь-якого глузду, хоча вона добре розчула кожне слово.

— Я не зовсім вас розумію, — сказала вона якомога чемніше.

— Сонько знову спить, — зауважив Капелюшник і хлюпнув йому на ніс гарячого чаю. Сонько нетерпляче труснув головою й озвався, не розплющуючи очей:

— Звичайно, звичайно, те самісіньке хотів сказати і я!

— Ну, як там загадка? Ще не відгадала? — запитав Капелюшник.

— Здаюся! — сказала Аліса. — І яка ж відповідь?

— Уявлення не маю, — сказав Капелюшник.

— Я так само, — озвався Шалений Заєць.

Аліса стомлено зітхнула:

— І треба ж було вбити стільки часу на загадку, яка не має відповіді!

— Якби ти знала Час так, як я, — насупився Капелюшник, — ти б цього не казала, бо Він — *живий*.

— Не розумію, — сказала Аліса.

— Ще б пак! — зневажливо тріпнув головою Капелюшник. — Ти ж, мабуть, із Часом ніколи й словом не перекинулася!

— Здається, ні... — обережно відповіла Аліса. — Знаю лише, що іноді неправильно його вживаю, коли пишу завдання з мови.

— Ага! Тоді все ясно! — сказав Капелюшник. З Часом треба поводитися правильно! Бач якби ти з ним дружила, він робив би з годинником усе, що захочеш. Ось, припустімо, зараз дев'ята ранку — якраз час початку уроків, а ти береш і шепочеш Часові одне слівце — і стрілки я-ак забігають!.. Пів на другу, час обідати.

— Хотів би я, щоб настав час обіду, — зітхнув Шалений Заєць.

— Звісно, це було б чудово, — задумливо мовила Аліса, — тільки до того часу я ще, мабуть не встигну зголодніти.

— Мабуть, — погодився Капелюшник. — Але його можна затримати на половині другої й тримати скільки завгодно.

— Так і *ви* робите? — запитала Аліса.

Капелюшник скрушно похитав головою.

— Аби ж то... Ми з Часом розбили глека ще в березні, якраз перед тим, коли *оцей* добродій (він показав чайною ложечкою на Шаленого Зайця) ошалів, — на великому королівському концерті. Я мав співати:

Иди, іди, борщику,
Зварю тобі дощику
В олив'янім горщику...

— Знаєш цю пісню?

— Та наче щось таке чула, — відповіла Аліса.

— Там є ще продовження, — і Капелюшник заспівав:

Мені каша, тобі дощ,
Щоб періщив густий борщ!
Иди, іди, борщику...

Тут Сонько стрепенувся і крізь сон заспівав: «Иди-іди-іди-іди-іди...» Він співав так довго, аж решті *чаєпивоців* довелося його вщипнути, аби він перестав.

— Ну так от, — повів далі Капелюшник, — доспіваю я перший куплет, коли це Королева як підскочить та як зарепетує: «Це марнування Часу! Він убиває Час! Відтяти йому голову!»

— Яке дикунство! — вигукнула Аліса.

— І відтоді, — тоскно додав Капелюшник, — Час для мене пальцем об палець не хоче вдарити! Відтоді у нас завжди шоста година.

Нараз Алісу осяяв здогад.

— І через те стіл накритий до чаю¹? — спитала вона.

— Атож, саме через те, — зітхнув Капелюшник. — У нас завжди пора чаю, нам навіть ніколи помити посуд.

— Виходить, ви просто пересуваєтесь по колу? — спитала Аліса.

— Достеменно так, — відповів Капелюшник. — Вип'ємо чашку і пересідаємо до другої.

— А що ви робите, коли доходите до того місця, звідки починали? — ризикнула спитати Аліса.

— Давайте міняти тему! — втрутився, позіхаючи, Шалений Заєць. — Це вже починає набридати. Нехай панянка розкаже нам казку.

— Боюсь, я не знаю жодної, — збентежилася Аліса. [...]

Розділ восьмий. Королевин крокет

[...] Першими з'явилися десятеро вояків із піками. Усі вони були плоскогруді й прямокутні, з руками й ногами по краєчках. За ними — в колоні по двоє — крокувало десятеро челядників, розцяцькованих з голови до п'ят бубнами. Далі, побравшись за руки, з веселим підскоком ішли парами королівські діти; їх теж було десятеро, і всі — в чирвових серцях. За дітьми виступали гості, здебільшого королі й королеви, і серед них Аліса впізнала Білого Кролика. За гостями йшов Чирвовий Валет: на червоній оксамитній подушці він ніс королівську корону. А замикали всю цю пишну процесію КОРОЛЬ і КОРОЛЕВА СЕРДЕЦЬ.

Аліса завагалася: чи не слід і їй упасти ниць, але не пригадувала, щоб хтось колись казав про таке правило під час процесій.

«Та й хто тоді буде на них дивитися, — подумала вона, — коли всі лежатимуть долілиць?»

Тож вона стояла на місці й чекала. Коли процесія порівнялася з Алісою, всі зупинилися і прикипіли до неї очима.

— Хто це? — грізно спитала Королева. Чирвовий Валет, до якого вона звернулася, лише осміхнувся і вклонився у відповідь. — Ідіот! — тріснула головою Королева, і звернулася до Аліси: — Як тебе звати, дитино?

— Аліса, ваша величносте, — відказала Аліса, а про себе додала:

«Зрештою всі вони тільки колода карт. Нічого їх боятися». [...]

— У крокет граєте?

— Граю! — гукнула Аліса.

¹ Йдеться про англійський звичай пити чай о певній годині дня.

— То гайда з нами! — ревнула Королева.

Й Аліса, чия цікавість була розпалена до краю, пристала до процесії.

— М...м...м... Ох же гарний день сьогодні! — озвався збоку несміливий голос: поруч неї дріботів Білий Кролик і зазірав їй в обличчя.

— Дуже гарний, — притакнула Аліса. — Герцогині не бачили?

— Т-с-с-с!.. — оглядаючись через плече, занепокоївся Кролик.

Він звівся навшпиньки і шепнув Алісі у вухо:

— Її засуджено до страти.

— За віщо? — поцікавилася Аліса. — Якась змова? Шкода?

— Вам шкода? — нашорошився Кролик.

— Ба ні! — сказала Аліса. — Зовсім не шкода. Я спитала: «За віщо?»

— Вона нам'яла Королеві вуха, — промовив Кролик.

Аліса пирснула сміхом.

— Т-с! Т-с! Королева почує!.. — злякано зашепотів він. — Герцогиня, бачте, спізналася, і Королева сказала...

— Усім на свої місця! — крикнула Королева громовим голосом, і всі підлеглі кинулися врзніобіч, спотикаючись і наштовхуючись одне на одного. За хвилину-другу метушня, одначе, вщухла, і гра почалася.

Аліса подумала, що зроду-віку ще не бачила такого дивного крокетного майданчика — він був увесь у горбиках та рівчачках; замість куль тут котили живих їжаків; за молотки правили живі фламінго, а вояки, постававши навкарачки, вдавали ворітця.

Орудувати своїм фламінго виявилось для Аліси найбільшою морокою. Тільки-но вона випростувала птахові шию і замірялася ударити ним по їжаківі, як фламінго тут-таки вигинався назад і зазірав їй у вічі з таким здивованим виразом, що годі було стримати сміх. А коли вона знову нагинала йому голову і збиралася почати все наново, виявлялося, що їжак за той час розкрутився і тишком-нишком драпає геть. Незабаром Аліса дійшла висновку, що це не гра, а мука. Крокетисти били всі разом, не дожидаючи черги, і весь час сперечалися за їжаків. Невдовзі Королева вже гасала скрізь, як навіжена, тупотіла ногами й репетувала:

— Відтяти йому голову!.. Відтяти їй голову...

Аліса захвилювалася: досі, правда, сутички з Королевою у неї не було, але вона могла спалахнути першої-ліпшої хвилини.

«Що тоді зі мною буде? — думала вона. — Тут так люблять зносити голови, — аж дивно, що взагалі ще хтось уцілів!»

Вона почала роззиратися довкола, прикидаючи, кудю б непомітно втекти, і раптом угледіла в повітрі якусь дивовижу. Спершу Аліса вкрай розгубилася, але, придивившись пильніше, збагнула, що то — усміх.

— Чеширський Кіт! — зраділа вона. — Хоч буде з ким порозмовляти!

— Як ся маєте? — запитав Кіт, тільки-но рот проступив йому так виразно, що вже було чим говорити.

Аліса зачекала, поки з'являться очі, й кивнула. За мить зринула ціла голова; Аліса випустила з рук свого фламінго й почала ділитися враженнями, рада-радісінька, що знайшовся слухач. Кіт вочевидь вирішив, що голови цілком вистачить, і далі з'являтися не став.

— Я б не сказала, що це чесна гра, — почала нарікати Аліса. — І всі вони так жахливо сваряться, що не чують самих себе. Правил, по-моєму, ніяких. До того ж ви навіть не уявляєте, як важко грати, коли всі кулі й молотки — живі.

— А як тобі подобається Королева? — запитав Кіт, стишивши голос.

— А ніяк, вона так страшенно... (тут Аліса помітила, що Королева стоїть у неї за спиною, наслухаючи)... так страшенно вправно грає, що

не треба великого розуму, аби вгадати, хто переможе.

Королева всміхнулася і відійшла.

— З ким це ти балакаєш? — запитав Король, що й собі підійшов до Аліси і зачудовано приглядався до котячої голови.

— Це мій друг, Чеширський Кіт, — сказала Аліса.

— Мені не подобається його подоба, — заявив Король. — А втім, він може поцілувати мені руку, коли хоче.

— Я волів би цього не робити, — сказав Кіт.

— Не лихослов! — вигукнув Король. — І не світи так на мене очима!

З цими словами Король сховався за Алісину спину.

— Котові й король не указ¹, — мовила Аліса. — Десь я це читала, не пам'ятаю тільки — де.

— Ні! Його треба прибрати! — мовив Король і гукнув до Королеви: — Серденько, звели, будь ласка, прибрати кота!

Королева на все — мале й велике — мала одну раду.

— Зітнути йому голову! — кинула вона, навіть не обертаючись.

— Я сам приведу ката! — зголосився Король, і тільки його й бачили.

Аліса вже хотіла вертатися на крокетний майданчик, щоб поглянути, як іде гра, коли тут до неї долинуло несамовите Королевине верещання. Аліса вжахнулася: трьох гравців вже було засуджено до страти.

Повернувшись на те місце, де в повітрі мріла котяча голова, Аліса з подивом побачила, що довкола Кота зібрався цілий натовп. Кат, Король та Королева жваво про щось сперечалися, галасуючи навперебій.

Усі троє кинулися до Аліси, щоб вона їх розсудила. Кожен їй щось доводив. Кат доводив, що не можна відтяти голову, коли її нема від чого відтинати: зроду-віку він такого не робив і не збирається на старості переучуватися — на якого ката перевчати ката?!

Король доводив, що всяк, хто має голову, може її позбутися, і годі молоти дурниці. А Королева доводила, що коли питання не вирішиться швидше, ніж *уже*, то вона скарає на горло всіх до одного. (Це й пояснює, чому всі як один були такі похмурі й занепокоєні.)

Аліса не змогла придумати нічого кращого, як сказати:

— Кіт належить Герцогині. Порадьтеся з нею.

— Вона за ґратами, — сказала Королева до Ката. — Веди її сюди!

Кат помчав стрілою, а котяча голова почала танути, і коли нарешті привели Герцогиню, від голови не лишилося й сліду. Король із Катом ще довго бігали, мов навіжені, шукаючи голову.

Розділ одинадцятий. Хто вкрав пиріжки

[...] Чирвовий Король з Королевою сиділи на троні в оточенні всілякого птаства та звірини, а також цілої колоди карт. Попереду під охороною двох вояків стояв закутий у кайдани Чирвовий Валет, а поруч із Королем — Білий Кролик, з різком в одній руці та сувоєм пергаменту в другій. Посеред судової зали красувався стіл, а на ньому — повний таріль пиріжків, таких смаковитих на вигляд, що в Аліси аж слинка потекла.

¹ Стара англійська приказка, яка означає, що є речі, які люди нижчого стану можуть дозволити собі робити в присутності своїх зверхників.

«Хай би швидше кінчався суд і починалося частування», — подумала вона. Але думати про це, здавалося, було ще рано, тож вона почала роззиратися по залі, щоб якимось згаяти час. [...]

— Оповіснику, читай оскарження! — звелів Король.

По цих словах Білий Кролик дмухнув тричі в ріжок, розгорнув пергаментовий сувій і зачитав:

Краля Чирвова спекла пиріжки,
А також спекла рулет.
Та ті пиріжки, як і той рулет,
Украв Чирвовий Валет!...¹

— Ваш вирок! — звернувся Король до присяжних.

— Не тепер! — хапливо перебив Кролик. — До вироку ще далеко!

— Викликати першого свідка! — звелів Король.

Кролик тричі дмухнув у ріжок і проголосив:

— Перший свідок!

За першого свідка був Капелюшник. Він з'явився, тримаючи в одній руці чашку чаю, а в другій — шматок хліба з маслом.

— Перепрошую, ваша величносте, — озвався він, — що я приніс усе це сюди, але, бачте, коли по мене прислали, я саме допивав чай...

— Ти мав би вже допити, — сказав Король. — Коли ти почав?

Капелюшник глипнув на Шаленого Зайця, який попідручки з Соньком-Гризуном супроводив його до судової зали.

— Здається, чотирнадцятого березня, — відповів Заєць.

— П'ятнадцятого, — уточнив Капелюшник.

— Шістнадцятого, — поправив Сонько-Гризун.

— Занотуйте, — звернувся Король до присяжних, і вони заповідливо записали на табличках усі три дати, тоді додали їх і одержану суму перевели в шилінги та пенси.

— Скинь свого капелюха, — звелів Капелюшникові Король.

— Це не мій капелюх, — відповів Капелюшник.

— *Крадений!* — проголосив Король.

— Я — капелюшник, у мене всі капелюхи на продаж, — пояснив Капелюшник, — своїх нема.

Тут вже й Королева нап'яла окуляри і так прикипіла до нього поглядом, аж Капелюшник сполотнів і затупцював на місці.

¹ Образ Чирвового Валета, який украв пиріжки, Льюїс Керролл запозичив із англійського дитячого віршика.

— Складай свої свідчення, — звелів Король, — але без нервів, бо зараз же скараємо на горло!

Видно, свідкові ці слова аж ніяк не додали мужності: він і далі переступав з ноги на ногу, кидаючи тривожні погляди на Королеву, і зопалу замість хліба надкусив чашку.

Тієї ж миті Аліса відчула, що з нею діється щось дивне: вона знову росла! Першим її бажанням було встати і вийти із зали, але потім вона вирішила, що сидітиме доти, доки їй вистачить на лаві місця.

— Був би вельми вдячний, якби ви мене так не тисли! — озвався Сонько, що сидів поруч неї. — Я й так ледве дихаю.

— Нічого не можу вдіяти, — лагідно відказала Аліса. — Я расту.

— Тут рости не дозволено! — сказав Сонько.

— Не меліть дурниць! — посмілівішала Аліса. — Ви ж так само ростете, правда?

— Правда, — сказав Сонько. — Але я расту з розумною швидкістю, а не пнуся отак зі шкіри.

Він сердито встав і перейшов на другий кінець зали. Увесь цей час Королева не зводила очей з Капелюшника і наказала одному з підсудків:

— Принеси мені список усіх, хто співав на останньому концерті!

Тут бідного Капелюшника так шалено затіпало, що він вискочив із власних черевиків.

— Складай свої свідчення, — грізно повторив Король, — або зараз же будеш скараний на горло — з нервами чи без!

— Я... бідний неборака, ваша величносте... зацокотів зубами Капелюшник. [...]

— Ти бідний, бо дурний, — хмикнув Король. — Це все, що ти мав сказати? Тоді — рухайся!

— Чухайся? — не зрозумів Капелюшник. — У мене зайняті руки!

— А ти зроби так, щоб були зайняті твої ноги, — сказав Король.

— Я хотів би допити свій чай, — промовив Капелюшник, тривожно зиркнувши на Королеву, яка вивчала реєстр співаків.

— Можеш іти, — сказав Король, і Капелюшник чкурнув із зали.

— І зітніть йому голову на виході, — наказала Королева одному з виконавців. Та за Капелюшником уже й слід прохолов.

— Покличте наступного свідка! — звелів Король. [...]

Кролик тим часом водив пальцем по списку, й Аліса не спускала з нього очей.

«Цікаво, хто буде наступним свідком, — подумала вона. — Поки що доказів у них — жодних».

Який же був її подив, коли Білий Кролик крикнув своїм тонким верескучим голосом: — АЛІСА!

Розділ дванадцятий. Свідчить Аліса

— Я тут! — гукнула Аліса і, геть забувши, як вона виросла за останні кілька хвилин, підхопилася так рвучко, що подолом спідниці змела з лави всіх присяжних просто на голови публіці. Бідолахи заборсалися на підлозі, наче золоті рибки з акваріума, якого вона перекинула ненароком на минулому тижні.

— Ой, *даруйте!* — зойкнула Аліса й кинулася гарячково їх підбирати.

— Що тобі відомо по суті справи? — звернувся Король до Аліси.

— Нічого, — відповіла вона.

— *Зовсім нічого?* — напосідав Король.

— Зовсім, — повторила Аліса.

— Це дуже важливо! — відзначив Король для присяжних.

Ті вже кинулись були писати, коли це втрутився Білий Кролик.

— **Неважливо!** Ваша величність, звісно, *це* мали на увазі, чи не так? — проказав він вельми шанобливо, хоч лице йому кривилося в жалких гримасах.

— **Неважливо,** так, так, звичайно, я *це* мав на увазі — квапливо поправився Король і забубонів собі під ніс: «Важливо-неважливо, важливо-неважливо...» — мовби пробував на вагу, котре слово краще.

Дехто з присяжних записав «важливо», дехто «неважливо». Аліса це дуже добре бачила, бо вже виросла так, що могла легко зазирнути до їхніх табличок. «Але яке це має значення», — вирішила вона про себе.

Зненацька Король, який ось уже кілька хвилин грамузляв щось у записнику, вигукнув:

— Тихо! — і зачитав: «*Закон Сорок другий.* Всім особам заввишки в одну милю¹ і вищим покинути судову залу».

Всі прикипіли очима до Аліси.

— Це я — заввишки в одну милю? — перепитала Аліса.

— Так, — сказав Король.

— А, може, і в дві, — докинула Королева.

— Ну й нехай, але я не вийду, — сказала Аліса. — Тим більше, що це неправильне правило — ви його щойно вигадали.

¹ Одна миля дорівнює приблизно 1,6 км.

— Це найдавніший закон у записнику, — заперечив Король.

— Тоді це мав би бути *Закон Перший*.

Король зблід і покvapливо згорнув записника.

— Обміркуйте вирок, — тихим тремтячим голосом звернувся він до присяжних.

— Даруйте, але це ще не все, ваша величносте, — підскаочив до нього Білий Кролик. — Ось письмове свідчення, шойно знайдене.

— І що там? — спитала Королева.

— Я ще не дивився, — відповів Кролик, — але, схоже, це лист, написаний підсудним до... до когось.

— Звичайно, до когось, — озвався Король, — бо писати до нікого було б, знаєте, просто неграмотно.

— А кому він адресований? — запитав один з присяжних.

— Нікому. Зверху взагалі нічого не написано, — відповів Кролик, розгортаючи аркуш, і додав: — Та це ніякий і не лист, це — вірш.

— Написаний рукою підсудного? — поцікавився інший присяжний.

— Ні, — відповів Кролик, — і це мене найбільше дивує.

(Присяжні спантеличились.)

— Він, певно, підробив чужу руку, — вирішив Король.

(Обличчя присяжних провітліли.)

— Даруйте, ваша величносте, — озвався Валет, — я вірша не писав, і ніхто цього не доведе: там нема мого підпису.

— Якщо ти не поставив підпису, — зауважив Король, — то тим гірше для тебе. Без сумніву, ти мав якийсь лихий намір, — інакше підписався б, як усі порядні люди.

Ці слова зняли бурю оплесків: вперше за цілий день Король озвався справді розумним словом.

— Це доводить його провину! — мовила Королева.

— Нічого це не доводить! — сказала Аліса. — Ви ж навіть не знаєте, про що той вірш.

— Читай вірша! — звелів Король.

Білий Кролик надяг окуляри.

— Звідки починати, ваша величносте? — запитав він.

— З початку, — глибокодумно відповів Король, — і читай до кінця. А тоді — закінчуй.

І Білий Кролик прочитав такого вірша:

Я знаю від них, що ви в неї були
Й сказали про всіх навпростець.
Вважає вона, що я гідний хвали,
Хоч з мене поганий плавець.

Він їм передав, що я не пішов
(Ми знаємо, звідки й куди):
Якщо вона справу порушить ізнов,
То вам не минути біди.

Я дав їй один, вона йому — два,
А ви нам, здається, три.

Та всі повернулись від нього до вас.
Все ясно: крути — не крути.

Ще доки на неї дур не найшов,
Були ви в понятті моім
Муром, який недоречно зійшов
Між нами, між ними й між ним.

Що їй вони любі — йому не кажіть,
(Ціну треба знати словам):
До вічного віку секрет бережіть,
Мені лиш відомий та вам.

— Це найважливіше свідчення, яке ми сьогодні чули, — потер руки Король. — Отож нехай присяжні...

— Якщо хтось із них розтлумачить цей вірш, — перебила його Аліса (за останні хвилини вона так виросла, що вже анітрохи не боялася перебити Короля), — я дам йому шість пенсів. Я не бачу в ньому ані крихти глузду!

Присяжні занотували в табличках: «Вона не бачить у ньому ані крихти глузду», — але розтлумачити вірш не захотівся ніхто.

— Якщо у вірші нема глузду, — сказав Король, — то нам і гора з пліч, бо тоді не треба його й шукати.

Він розправив аркуш на коліні і, заглядаючи туди одним оком, додав:

— А втім, а втім... Певний глузд, бачиться, тут усе-таки є... «Хоч з мене поганий плавець»?.. Ти теж чомусь не любиш плавати, га? — звернувся він до Валета. Валет сумно похитав головою.

— Хіба по мені видно? — запитав він. (Не видно було б хіба сліпому — він був картонний.)

— Поки що сходиться, — сказав Король і далі забурмотів. — «Ми знаємо, звідки й куди...» — це, звісно, стосується присяжних... «Я дав їй один, вона йому — два» — то ось що він робив із пиріжками!..

— Але далі сказано: «Та всі повернулись від нього до вас», — зауважила Аліса.

— Певно, що повернулись! — триумфально вигукнув Король, показуючи на таріль з пиріжками. — *«Все ясно, крути — не крути...»*

— А далі це: *«Ще доки на неї дур не найшов...»* На тебе ж, любонько, здається, ніколи дур не знаходить? — звернувся він до Королеви.

— Ніколи! — ревнула Королева.

— *Правда, не знаходить?* — перепитав Король, лукаво мружачи очі.

— Ні! Ні! — затупотіла ногами Королева.

— Тоді суддя тут *правди не знаходить*, — сказав Король, з усміхом обводячи очима залу. Запала гробова тиша. — Це каламбур, — ображено додав він, і всі засміялися. — Нехай присяжні обміркують вирок, — повторив Король уже чи не двадцятье за день.

— Ні, ні! — урвала Королева. — Спершу страта, а тоді вирок!

— Нісенітниця! — голосно вигукнула Аліса.

— Замовкни! — крикнула Королева, буряковіючи.

— Не замовкну! — відповіла Аліса.

— Відтяти їй голову! — вереснула Королева. Ніхто не ворухнувся.

— Та хто вас боїться! — сказала Аліса, яка на той час уже виросла до своїх звичних розмірів. — Ви ж просто колода карт!

Раптом усі карти знялися в повітря й ринули на неї. Аліса ойкнула — чи то з переляку, чи спересердя, — почала від них відбиватися і... побачила, що лежить на б́ерезі, поклавши голову сестрі на коліна, а та обережно змахує їй з обличчя сухі листочки, звіяні вітром з найближчого дерева.

— Алісо, любя, прокинься! — сказала сестра. — Та й довго ж ти спала! [...]

Переклад Валентина Корнієнка в редакції Івана Малковича

Переклад віршів Миколи Лукаша та Валентина Корнієнка в редакції Івана Малковича

*Як ілюстрації використано кадри з фільму «Аліса в Країні Чудес» (2010 рік)
та комп'ютерну графіку художника Шу Мізогучі (Shu Mizoguchi)*

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. ФАНТАСТИКА

«*Фанта́стика*» в перекладі з грецької мови означає «*мистецтво уявляти*». Словом *фантастика* називають щось *вигадане, нереальне і малоймовірне*.

Фантастичними називають образи і події, які не існують в дійсності. Вони зображуються в багатьох жанрах фольклору та літератури (наприклад, у казках).

Працюємо над змістом твору

1. Як *Аліса* потрапила в кролячу нору?
2. Які химерні пригоди трапилися з дівчинкою в Країні Див?
3. За допомогою чого Аліса могла зменшуватися або збільшуватися в Країні Див?
4. Перекажіть події з розділу «Порося та перець». Які зміни відбулися з немовлям? Прокоментуйте цитату: «*Аліса стала пригадувати деяких знайомих їй дітей, з яких могли б вийти незгірші поросята*».
5. Як дівчинка познайомилася з **Чеширським Котом**? Що було дивного в його поведженні?
6. Наведіть приклади нісенітниць у **божевільному чаюванні**. Запишіть їх у зошит.
7. Чому Час образився на Капелюшника і які це мало наслідки для нього і Шаленого Зайця?
8. Як ви розумієте вислів «*Вбивати Час*», а як його розуміють учасники чаювання?
9. Чим вам запам'яталася **Королева Сердечь**? Чи хотіли б ви бути її підданцями? Чому?
10. Знайдіть у тексті приклади **загадок, прислів'їв, приказок, дитячих віршків і пісеньок**.
11. Яка сьогодні календарна дата? А тепер визначте, що повинен показувати годинник Капелюшника. Впишіть місяць і число «по-капелюшницькому».

Міркуємо самостійно

12. Поміркуйте, завдяки яким рисам вдачі Аліса потрапила в казковий світ.
13. Які **казкові перетворення** сталися з головною героїнею казки?
14. Які звички допомогли дівчинці поладнати з мешканцями Країни Див?
15. Назвіть **персонажів** із твору **Льюїса Керролла**, які вам найбільше запам'яталися. Схарактеризуйте їх.
16. Намалуйте праворуч, що залишав на прощання Чеширський Кіт, коли повільно «*зникав иматками*».

Застосовуємо теоретичні поняття

17. Які риси **фольклорної казки** запозичив Льюїс Керролл для свого твору?

18. Чому твір «Аліса в Країні Див» належить до *літературної казки*?
19. Поміркуйте, чому казку про *Алісу* називають *казкою-сновидінням*.
20. Назвіть *головних* і *другорядних героїв* твору.
21. Які *фантастичні події* трапилися у творі Льюїса Керролла?
22. Назвіть *фантастичних персонажів*, яких дівчинка зустріла в Країні Див.
23. Заповніть пробіли:

Чеширський (хто?) _____

Сонько (хто?) _____

Гусінь (яка?) _____

Заєць (який?) _____

Білий (хто?) _____

Королева (чого?) _____

Перегляньте мультфільм «*Alice in Wonderland*», знятий на студії Волта Діснея у 1951 році за мотивами творів *Льюїса Керролла* (<https://cutt.ly/DTK9iRC>). Яким у цьому мультфільмі постає *Аліса* та інші герої твору? У чому ваше уявлення про Країну Див збігається з баченням авторів мультфільму, а в чому — ні?

Кросенс

Розв'яжіть *головоломку*, укладену за сюжетом казки англійського письменника Льюїса Керролла «Аліса в Країні Див».

Прокоментуйте кожен із малюнків кросенса.

Які епізоди казки вони ілюструють?

Пронумеруйте, у якому порядку треба розташувати запропоновані картинки.

Що спитав у нас Згадайко?

1. Згадайте, якими зображуються підземні світи у народній казці «Пані Метелиця» та повісті Роальда Дала «Чарлі і шоколадна фабрика».
2. Порівняйте підземні світи у згаданих творах і в літературній казці Льюїса Керролла «Аліса в Країні Див». Визначте, що у них спільного та чим вони відрізняються.

Завдання від Фантазерчика

Льюїс Керролл дуже любив різні жартівливі *ігри «в слова»*. Спробуйте зіграти разом із письменником за вигаданими ним кумедними правилами.

1. Розшифруйте *цитати* з казки «Аліса в Країні Див», переставляючи перші склади слів. Запишіть розшифровані *цитати*.

Зирліса акнула гриверх поба і зунацька знестрілася вечима з олетенською гукитною бласінню.

Відліса Акрила склявеличку нуну поньку й скрибачила тіслесеньке матечко, на краму якосувалися смокладені виродинками слова: «М'ЇЖ ЗЕНЕ».

Доберіть власні *цитати* з казки «Аліса в Країні Див» і зашифруйте їх. Запропонуйте однокласникам та однокласницям розшифрувати ваші цитати.

---

2. Утворіть нові слова, змінюючи лише одну літеру:
Зразок: пень – день; книга – крига – крила

смішити – _____

казка – _____ – пачка – _____ – нічка – _____ різка.

Запишіть слова і доберіть до них пари або створіть ланцюжки.

---

3. Доберіть *рими* до слів:

вушка – _____; читати – _____; мило – _____

Запропонуйте свої слова і доберіть до них рими.

---

4. Вигадайте *смішні рими* за зразком:

миць-фиць, хмисько-брисько, каляка-маляка тощо.

Потіште Знаібсю своїми знаннями.

Скористайтесь QR-кодом або посиланням <https://cutt.ly/pYySfpm> і виберіть правильну відповідь у тестах.

ТВІР ЗА ВИБОРОМ

Ернст Теодор Амадей Гофман (1776 – 1822)

ЛУСКУНЧИК І МИШАЧИЙ КОРОЛЬ

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/9TMAMXR> або QR-кодом і прочитайте біографічну довідку про Ернста Гофмана, а також вибрані розділи з повісті-казки «Лускунчик і Мишачий король». Опрацюйте текст твору з допомогою запропонованих запитань і завдань.

Елеонор Портер (1868 – 1920)

Елеонор Портер — відома американська письменниця кінця ХХ століття. В дитинстві вона займалася музикою, навчалася в консерваторії і мріяла стати співачкою.

Після одруження Елеонор захопилася літературною творчістю. Вона стала авторкою багатьох оповідань і романів.

Найвідоміший твір Елеонор Портер — **роман «Поліанна»**. У ньому розповідається про дівчинку-сироту, яку взяла на виховання рідна тітка. Диво-дитина у важких життєвих ситуаціях уміла бачити навіть найменшу крапельку втіхи і називала це **«грою у радість»**.

Усі ми часом потрапляємо у складні обставини, але не завжди вміємо гідно на них реагувати і бути підтримкою рідним. Нова мешканка маленького американського містечка власним прикладом показала усім, що ніколи не можна впадати у відчай.

Поліанна — головна героїня роману — зуміла довести, що потрібно залишатися щирими і добрими до світу, і світ завжди відповість взаємністю. Книжка була опублікована в 1913 році й настільки припала читачам до душі, що вони по всій країні почали створювати клуби, у яких вчилися **«гратися в радість»**.

Американці засипали письменницю морем листів, у яких просили написати книжку про подальшу долю дівчинки. Прислухавшись до бажань своїх шанувальників, Елеонор Портер надрукувала роман-продовження **«Юність Поліанни»**.

Можливо, Елеонор Портер і далі писала б про дівчину, яка вчила і дорослих, і дітей дарувати одне одному радість, та, на жаль, письменниця померла в 51 рік. Однак оповіді про Поліанну не завершилися. Наступні книжки про життя дівчини створювали вже інші письменниці.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ХОЧЕ ЗНАТИ БІЛЬШЕ

Оптимізм — це позитивний погляд на життя, впевненість у кращому майбутньому.

Слово *оптимізм* походить з латинської мови і означає **«найкращий»**. Антонімом до нього є слово *песимізм*, що

означає «найгірший». *Песимісти* просякнуті безнадією і схильністю в усьому бачити лише погане.

Оптимісти ж переконані, що кожна людина наділена хорошими рисами; що можна знайти вихід із будь-якого складного становища; а все, що відбувається у нашому житті, відбувається тільки на краще; що у світі добра більше, ніж зла.

ПОЛІАННА

(вибрані розділи)

Одного червневого ранку міс Полі Гаррінгтон віддала наказ служниці Ненсі піти на горище і прибрати невелику комірчину. Міс Полі очікувала приїзду небоги — одинадцятирічної доньки своєї покійної сестри Дженні.

Дженні вийшла заміж за бідного священника, якого кохала, в той час як її заможні батьки хотіли, щоб дочка пов'язала життя з місцевим багатієм, що сватався до неї.

Через цей нерівний шлюб родина порвала з Дженні всі зв'язки, і молода родина виїхала з міста. Їхнє життя було дуже бідним і складним, їхні діти помирили одне за одним, вижила лише маленька донечка Поліанна.

Після смерті матері дівчинкою опікувався батько, а коли помер і він, місцева церковна громада написала листа міс Полі Гаррінгтон з проханням забрати небогу на виховання.

Міс Полі, яка після смерті батьків жила сама у величезному будинку, ідея опікуватися небогою не дуже подобалася, але з почуття обов'язку вона дала згоду на приїзд дівчинки. Незважаючи на те, що міс Полі Гаррінгтон вдавала із себе втомлену життям постаршу жінку, насправді їй було лише сорок років і ще якихось п'ятнадцять років тому вона була палко закохана в чоловіка, що й досі жив у цьому ж містечку. Однак із невідомих для загалу причин у неї сталася сварка з коханим і відтоді характер міс Полі зіпсувався.

Приїзд Поліанни

У належний час прийшла телеграма, у якій повідомлялося, що Поліанна приїде в Белдінгсвіл двадцять п'ятого червня. Прочитавши телеграму, міс Полі насупилася й піднялася сходами на горище.

Тут стояло дбайливо застелене ліжечко, два стільці зі спинками, вмивальниця, комод без дзеркала і невеличкий столик. Ні штор на мансардних вікнах, ні картин на голих стінах. Сонце цілий день розжарювало крівлю, і в кімнатці через це було, як у грубці.

Міс Полі поправила стілець, вийшла з кімнати і спустилася в кухню.

— Ненсі, — почала вона з порога, — Моя небога приїздить завтра о четвертій. Обов'язково зустринь її на станції. Тімоті відвезе тебе екіпа-

жем. У телеграмі написано: «Світле волосся, бавовняна сукенка в червону клітинку і брилик». Це все, що мені відомо, але тобі цього має вистачити.

— Так, мем. А... А ви?

Міс Полі зауважила, як Ненсі запнулася, і різко відповіла:

— Ні, я не поїду. У цьому немає потреби. Це все.

Вона повернулася і вийшла.

Наступного дня Тімоті та Ненсі виїхали в маленькому екіпажі зустрічати гостю. Тімоті був сином старого Тома. Ненсі не зронила майже ні слова дорогою до станції, а там одразу побігла чекати на потяг.

Подумки Ненсі повторювала: «Світле волосся, сукенка в червону клітинку, брилик». Їй намагалась уявити, яка ж вона, ця Поліанна.

Невдовзі Ненсі побачила її: худорлява дівчинка в сукенці у червону клітинку, брилику і з двома грубенькими світло-жовтими косами, що звисали на спині. Миле веснянкувате личко поверталось то ліворуч, то праворуч, видивляючись когось. Дівчинка залишилася на пероні вже зовсім сама, коли Ненсі нарешті підійшла.

— Ви — міс Поліанна? — пробелькотала вона. І вже наступної миті ледь не задихнулась у тісних обіймах двох ручок у картатих рукавах.

— О, я така рада, рада бачити вас! — прокричала дівчинка їй біля вуха. — Звичайно ж, я — Поліанна, і я така рада, що ви зустріли мене!

— Ви... сподівалися на це? — ошелешено перепитала Ненсі, гублячись у здогадах, як Поліанна могла довідатися про її існування та ще й хотіти, щоб саме вона зустрічала дівчинку.

— Звичайно, я всю дорогу намагалась уявити, яка ви з себе, — вигукнула дівчинка, пританцьовуючи навшпиньках і обдивляючись розгублену Ненсі з ніг до голови. — Це прекрасно, що ви — саме така.

Ненсі полегшено зітхнула, коли до них підійшов Тімоті. Слова Поліанни зовсім збили її з пантелику.

— Це — Тімоті, — бовкнула вона. — У вас є валіза?

— Так, звичайно, — поважно кивнула Поліанна. — До того ж нова. Її мені купила Жіноча допомога. Звичайно, їм більше хотілося придбати червоний килимок для церкви, але все-таки купили мені валізку.

Нарешті рушили: валізу примостили позаду, а Поліанна зручно втиснулася поміж Тімоті та Ненсі. Доки лаштувалися їхати додому, дівчинка не вгавала й сипала запитаннями, аж Ненсі, відповідаючи, вибилася з сил.

— Ой, як гарно! Це далеко? Добре, якби далеко! Я так люблю їздити! — не вгавала Поліанна, щойно екіпаж рушив. — Яка чудова вулиця! Я знала, що тут буде гарно. Татко мені розповідав...

Ненсі нерішуче глянула на неї й помітила, як підборіддячко їй затремтіло, а на очі набігли сльози. Однак за мить Поліанна опанувала себе:

— Татко мені все переповів. А ще... я мала пояснити відразу... чому я приїхала не в чорній сукні, а в червону клітинку. Вона сказала, що ви можете не повірити, але серед останніх пожертвуваних у місію речей просто не виявилось чорної сукні. — Поліанна перевела подих, і Ненсі, затинаючись, встигла вставити:

— Не хвилюйся, все буде гаразд...

— Я така рада, що ви теж так думаєте, — кивнула Поліанна, знову втамувавши клубок у горлі. — Адже коли ти в чорному, важче радіти.

— Радіти?! — сторопіло перепитала Ненсі.

— Так, адже татко пішов на небо, і зараз він там разом з мамою. Він казав, що я повинна радіти. Але іноді це так важко, навіть у сукенці в червону клітинку, тому що... він мені дуже потрібен тут. У мами та всіх інших там є Бог і янголи, а в мене тут нікого не лишилося, крім Жіночої допомоги. Але тепер все буде простіше, бо у мене є ви, тітонько Полі!

У Ненсі болоче співчуття до цієї горопашної дитини раптом перемінилося на справжнісінький жах.

— Поліанно любенька, ви глибоко помиляєтеся, — пробеленділа вона. — Я — всього-на-всього Ненсі. Я не ваша тітонька Полі.

— Ви — не тітонька Полі? — прошепотіла, затинаючись, дівчинка.

— Ні, я лише Ненсі. Я й гадки не мала, що ви переплутаєте мене з нею. Ми — зовсім не схожі. Я — Ненсі, служниця. Я виконую всю домашню роботу, за винятком прання та прасування великих речей.

— А сама тітонька Полі — вона існує? — допитувалася Поліанна.

— От у цьому ти можеш не сумніватися, — запевнив її Тімоті. [...]

Кімнатчина на горищі

Міс Полі Гаррінгтон не підвелася назустріч своїй небозі. Щоправда, коли Ненсі й дівчинка з'явилися на порозі вітальні, вона відірвала очі від книжки і простягла дівчинці руку з таким виглядом, начебто кожен її довгий холодний палець був уособленням почуття обов'язку.

— Здрастуй, Поліанно. Я... — більше вона нічого не встигла сказати. Поліанна достоту перелетіла через кімнату і опинилася на твердих колінах шокованої міс Полі.

— О, тітонько Полі, тітонько Полі! Якби ви знали, як я вдячна вам за те, що ви дозволили мені жити у вас, — схлипувала вона. — Якби ви знали, як це чудово, що у мене тепер є ви, і Ненсі, і всі-всі! Адже ще зовсім недавно у мене була тільки Жіноча допомога!

— Можливо... хоча й не маю честі бути знайомою з цією Жіночою допомогою, — холодно відповіла міс Полі, намагаючись звільнитися від чіпких маленьких пальчиків і перевівши похмурий погляд на Ненсі.

— Ненсі, спасибі. Можеш іти. Поліанно, зроби ласку, підведись і стань як слід. Я ще не встигла роздивитися тебе до пуття.

Поліанна схопилася на рівні ноги і нервово розсміялася.

— Ой, звичайно, але, по правді, нема на що дивитися через ці веснянки. Ой, і я ще маю пояснити, чому я приїхала в сукенці в червону клітинку. Я вже розповідала Ненсі, що татко мені казав...

— Мене зовсім не цікавить, що говорив тобі твій батько, — різко урвала її міс Полі. — У тебе ж є валіза?

— Так, звичайно, тітонько Полі. Правда, моїх речей там не так багато. Серед останніх місіонерських пожертв майже не було вбрання для таких маленьких дівчаток, як я. Але я привезла з собою усі татові книжки. Місіс Байт вважала, що я...

— Поліанно, — знов урвала їй міс Полі, — я хочу, щоб ти відразу засвоїла одну річ. Мені не цікаво слухати про твого батька.

Поліанна затремтіла, і їй заперло віддих.

— Чому, тітонько Полі? Ви ж не маєте на увазі... — вона запнулася.

— Зараз ми підемо нагору до твоєї кімнати... Іди за мною, Поліанно.

Поліанна мовчки повернулася і покірно вийшла з кімнати слідом за тіткою. Їй на очі набігли сльози, однак підборіддя було гордо підняте.

«Зрештою, це навіть на краще, що вона не хоче говорити про тата, — думала Поліанна. — Мені буде легше, якщо я не говоритиму про нього. Може, саме тому вона так і сказала». Поліанна змахнула сльози і почала охочіше розглядатися довкола. Наразі вона підіймалася схода-

ми. Крізь відчинені двері позаду вона встигла помітити килими у м'яких тонах та меблі, обшиті атласом.

— Ой, тітонько Полі, тітонько Полі, — захоплено видихнула вона. — Який прекрасний будинок! Ви, напевне, дуже щасливі, що такі багаті!

— Поліанно! — репетнула міс Полі, стоячи нагорі біля сходів. — Твої слова мене вкрай дивують!

— Але чому? Хіба це не так? — щиро здивувалася Поліанна.

— Звичайно ні, Поліанно! Сподіваюся, я ще не втратила голову, щоб гріховно пишатися Господніми дарами, тим більше багатством!

Ніжки Поліанни весело дріботіли позаду тітки, її великі блакитні очі теж захоплено роздивлялися усе довкола. Але найбільше вона прагнула вгадати, за якими з цих чарівних дверей чекає на неї її власна кімната — мила, прекрасна кімната, повна фіранок, килимків та картин... Тут тітка рвучко відкрила двері й ступила на інші сходи.

Тут не було нічого цікавого. Голі стіни обабіч. У кінці сходів — сутінки до найдалших закутків, де дах спускався майже до підлоги і де громадилося безліч ящиків та скринь. До того ж тут було спекотно й душно. Поліанна побачила, як тітонька відчинила двері праворуч.

— Це — твоя кімната. Я бачу, твоя валіза уже тут. Ключ у тебе?

Поліанна кивнула. В очах їй майнув переляк. Міс Полі спохмурніла.

— Коли я тебе про щось запитую, Поліанно, то я хочу, щоб ти мені відповідала голосно, а не просто хитала головою.

— Так, тітонько Полі.

— Дякую. Так краще. Сподіваюся, тут у тебе є все, що тобі потрібно, — додала вона, задоволено оглянувши чисті рушники та глечик з водою. Вечеря о шостій, — і вона хутко почала спускатися сходами.

Поліанна обвела широко відкритими очима голі стіни, голу підлогу, голі вікна. Наступної миті вона подалася до валізки, впала поруч з нею на коліна і затулила обличчя руками. Такою її застала Ненсі.

— Ну, годі, моє бідолашне ягнятко, — заспокоювала вона, опускаючись на підлогу і пригортаючи дівчинку. — Я знала, що вона вас доведе.

Поліанна похитала головою.

— Ні, Ненсі, це я сама дуже погана і зла, страшенно зла, — хлипала вона. — Я все ніяк не можу змиритися з тим, що мій татко Богу та янголам потрібен більше, ніж мені.

— Ну, давайте мерщій ключ, відкриємо валізку й дістанемо сукенки.

Поліанна, все ще схлипуючи, дістала ключа.

— Тут не так уже й багато речей, — нерішуче сказала вона.

— Тим швидше ми їх повиймаємо, — заспокоїла її Ненсі.

Обличчя Поліанни раптом осяяла усмішка.

— Ай справді! Я повинна радіти, що у мене так мало речей! — вигукнула вона. Ненсі витріщила очі.

— Чом би й... ні, — невпевнено відповіла вона. Моторна Ненсі хутенько розпакували книжки, латану білизну і кілька вбогих сукенок. Поліанна, вже сяючи усмішкою, літала по кімнаті, розвішуючи сукенки в шафі, складаючи книжки на столі та ховаючи білизну в шухляди.

— Ну ось, тепер це... це просто чудова кімната. Ге ж, Ненсі?

Ненсі не відповіла. А Поліанна зупинилася біля комода і пильно подивилася на голу стіну, де мало б висіти дзеркало.

— Ні, я маю радіти, що тут немає дзеркала, бо якщо тут немає дзеркала, я не бачитиму своїх веснянок.

У Ненсі з вуст зірвався незрозумілий вигук. За хвилину Поліанна підійшла до вікна і раптом заплескала в долоні від захоплення.

— Ой, Ненсі, я такого ще не бачила, — видихнула вона. — Подивіться оно туди... дерева, будиночки, гарний шпиль церкви, сріблиться річечка. О, Ненсі, тут і картини не потрібні. Я рада, що вона мене тут оселила!

Але Ненсі зайшлася плачем. Дівчинка кинулася до неї.

— Що сталося, Ненсі? Чому ви плачете? — допитувалася вона.

— Ви справді таки маленьке янголятко з неба. І скільки ж іще впокорюватися... Ой лишенько! Це вона дзвонить. — Ненсі схопилася, побігла стрімголов з кімнати і подріботіла сходами вниз. [...]

Гра

[...] — О, міс Поліанно! — розчулилася Ненсі. — Бідне ягнятко! Ви ж, певне, зголодніли. Але, боюся, що зможу запропонувати вам лише

хліб з молоком, та й то разом зі мною на кухні. Ваша тітонька дуже розгнівалася, коли ви не спустилися до вечері... То вже вибачайте мене за хліб з молоком.

— Навпаки! Я маю радіти! Я люблю хліб із молоком, і мені подобається вечеряти з вами.

— Вам аби порадіти, — відповіла Ненсі. Поліанна розсміялася.

— Ну, це така гра. Називається просто радіти. Мене навчив гратися у неї тато, і мені подобається, — вела Поліанна. — Ми завжди гралися в неї, ще як я була малям. Все почалося з того, що якимось разом із місіонерськими пожертвами надіслали мілиці¹.

— Милиці?!

— Авжеж. Розумієте, я дуже хотіла ляльку, і тато їм так і написав. Але, коли надійшли чергові місіонерські пожертви, ляльки не виявилися. Тільки дитячі милиці. І ці милиці переслали до нас, бо вони колись можуть знагодитися якійсь дитині. З цього все і почалося.

— Щось я поки не бачу тут ніякої гри, — роздратовалася Ненсі.

— Суть гри в тому, щоб знайти щось таке, з чого можна радіти, не має значення, що саме. Ми почали гратися в цю гру саме з милиць.

— Чому ж тут радіти, коли хочеш ляльку, а тобі дають милиці!

— Отож-бо й воно! — вигукнула Поліанна. — Спочатку я думала так, як ви. Але тато мені усе пояснив. Радійте з того, що ці милиці... вам не потрібні, — тріумфувала Поліанна. — Усе дуже просто.

— Отаке вигадали, — пробурмотіла Ненсі.

— Це не вигадки. Це — чудова гра, — із запалом наполягала Поліанна. — Ми завжди гралися в неї. І що складніше завдання, то цікавіша гра. Щоправда, іноді в неї буває дуже важко гратися... як-от коли тато відходить на небо і не лишається в житті нікого, крім Жіночої допомоги.

— Або коли тебе поселяють у затхлій та голій кімнатчині на горищі.

— Це було складно лише на початку, — погодилася вона, — коли я почувалася дуже самотньою. Але я подумала про те, як мені бридко дивитися на свої веснянки у дзеркалі, а ще я побачила чарівний краєвид з вікна! Отож я знайшла, чому радіти. Зазвичай це не відбирає багато часу, — зітхнула Поліанна. — А іноді взагалі виходить якимось саме по собі. Нам із татом, — її голосок затремтів, — вона так подобалась. Хоча

¹ *Мілиця* — кóстур, на який при ходінні опирається людина із травмою ноги або з якимись іншими хворобами.

зараз буде важче, тому що немає з ким гратися. Хіба що, може, тітка Полі захоче.

— Хоч стій — хоч падай... вона? — пробурмотіла Ненсі. — Послухайте, міс Поліанно, я не великий мастак гратися у всілякі ігри, і я не надто добре зрозуміла, що й до чого. Але я буду гратися з вами в цю гру.

— Ой, Ненсі! — зраділа Поліанна й кинулася їй на шию. — Це буде просто чудово. У нас усе вийде.

— Побачимо, — невпевнено погодилася Ненсі. — У кожному разі буде з ким гратися, — завершила Ненсі.

Поліанна з величезним апетитом впоралася із хлібом та молоком. Тоді на пропозицію Ненсі пішла до вітальні, де її тітка сиділа й читала.

— Ти повечеряла, Поліанно? — Міс Полі холодно підвела на неї очі.

— Так, тітонько Полі.

— Мені дуже прикро, Поліанно, що довелося у перший же день змушувати тебе вечеряти на кухні хлібом із молоком.

— Що ви, тітонько Полі, я дуже зраділа. Я люблю хліб із молоком. І Ненсі мені дуже подобається. Тож не робіть собі з цього клопоту.

Раптом міс Полі випростала спину:

— Час лягати спати, Поліанно. У тебе сьогодні був важкий день, а завтра складемо твій розклад і передивимося твій гардероб, аби вирішити, що тобі ще необхідно придбати. Сніданок — о пів на восьму. Сподіваюся, цього разу ти спустишся вчасно. Добраніч.

Наче так і годиться, Поліанна підійшла до міс Полі й ніжно обняла її.

— Мені так гарно у вас! — радісно зітхнула вона. — Я знаю, що ми житимемо у злагоді. Я знала про це ще тоді, коли їхала сюди. На добраніч, тітонько Полі, — вигукнула Поліанна весело і вибігла з кімнати.

— Помилуй, Господи, мою душу, — мовила міс Полі, коли дівчинка вийшла. — Що за незвичайна дитина? — І спохмурніла: «Вона рада, що я її покарала, і просить «щоб я не робила собі з цього клопоту».

— Вона сподівається жити зі мною «в злагоді», помилуй, Господи, мою душу, — знову вигукнула вона, повертаючись до книжки.

А чверть години по тому в кімнатчині на горищі самотня дівчинка ридала, притуливши до себе подушку:

— Я знаю, татку, ти зараз серед янголів, але, якби ти знав, як мені важко зараз грати в нашу гру. Дуже важко, — шепотіла вона крізь сльози. — Мені здається, навіть ти не зміг би знайти, чому радіти, коли лишаєшся зовсім сама в темряві. Якби поряд була Ненсі, тітонька Полі чи хоч хтось із Жіночої допомоги, мені було б набагато легше.

До питання про обов'язок

[...] — Принеси мені весь свій одяг, — велично сказала міс Полі, — я хочу його передивитися. Все, що тобі не підходить, я віддам.

Не дуже охоче Поліанна підійшла до шафи.

— Я боюся, ви можете подумати, ніби це найгірше, що було в Жіночої допомоги, бо навіть вони сказали, що то лахміття, — зітхнула дівчинка. — Але в останніх місіонерських пожертвах був одяг лише для хлопчиків... А ви коли-небудь отримували місіонерські пожертви, тітонько?

Шоквана міс Полі глянула на дівчинку з таким гнівом, що та поспішила виправитися:

— Ой, звичайно ні, тітонько Полі! — квапливо вигукнула вона й зашарілась. — Я й забула, багатіям таке не потрібне. Розумієте, я іноді забуваю, що ви багаті... ну тут, у моїй кімнатчині.

Вона кинулася до шафи й обіруч витягла звідти все своє вбоге вбрання.

— Ці речі зовсім негарні, — затинаяся Поліанна. — Взагалі-то, вони мали б бути чорними. Але це все, що у мене є.

Міс Полі кінчиками пальців перегорнула купу одягу і дійшла висновку, що все це анітрохи не пасує їй небозі. Потім її увага перенеслася на полатану білизну в шухлядах комода.

— Усе найкраще — на мені, — зізналася Поліанна. — Жіноча допомога купила мені один комплект в уцінених товарах.

Міс Полі не слухала її. Вона завершила огляд білизни й несподівано повернулася до дівчинки.

— Ти ходила до школи, Поліанно?

— Так, тітонько Полі. А окрім того, я трошки навчалася вдома.

— Чудово. Восени ти ходитимеш у місцеву школу. А поки що ти щодня читатимеш мені уголос по півгодини.

— Я люблю читати. Але якщо вам набридне слухати мене, я із задоволенням прочитаю про себе... особливо якщо є довгі слова.

— Ти навчалася музиці? — похмуро зупинила її міс Полі.

— Небагато. Я люблю слухати інших, а моє виконання мені не до вподоби. Я трішки вчилася грати на піаніно. Мене вчила міс Грей, що грає в церкві. Але, може, краще не треба, тітонько Полі?

— Це я розумію, — підсумувала міс Полі. — І все ж я вважаю своїм обов'язком, щоб тебе навчили хоча б основам музики. Ти шила?

— Так, мем, — зітхнула Поліанна. — Жіноча допомога навчала мене. Але це було жахливо.

— Я сама вчитиму тебе шити. Гадаю, готувати ти теж не вмієш?

— Я встигла навчитися лише готувати шоколадну помадку та кекс...

— Шоколадна помадка і кекс, отак! — осудливо сказала міс Полі. — Сподіваюся, ми це швидко виправимо. — Вона на мить замислилася, а тоді поволі повела далі: — Щоранку о дев'ятій ти мені читатимеш уголос протягом пів години. До цього часу ти маєш прибрати у цій кімнаті. У середу та суботу до обіду — від пів на десяту — ти вчитимешся в Ненсі готувати на кухні. В інші дні вранці я вчитиму тебе шити. Після обіду в тебе залишиться час на уроки музики. Я сьогодні ж домовлюся про це із викладачем.

— Тітонько! — злякано вигукнула Поліанна. — Коли ж я житиму?

— Житимеш? Що ти маєш на увазі? Хіба це не життя?

— Звичайно, під час усіх занять, тітонько Полі, я зможу дихати, але це ще не означає, що я житиму. Людина спить і дихає, але ж не живе. Для мене «жити» означає робити те, що хочеш: гратися надворі, читати книжки, видиратися на гори, роздивлятися людей, і ще тисячі інших дивовижних речей на цих прекрасних вулицях, якими я проїжджала вчора. Ось що я називаю жити.

Міс Полі роздратовано підняла голову.

— Поліанно, ти просто неймовірна дитина! Ти матимеш відповідний час для ігор. Але якщо я готова виконати свій обов'язок і дати тобі відповідну освіту та виховання, ти теж повинна докласти зусиль.

Поліанна була збентежена:

— Тітонько Полі, як ви могли подумати, що я можу бути такою не вдячною до вас. Я ж вас люблю. Ви — моя тітонька!

— Тож не змушуй мене сумніватися в цьому, — промовила міс Полі і повернулася до дверей, коли за спиною пролунав несміливий голос:

— Тітонько. Ви не сказали, які з моїх речей ви хочете... віддати.

Міс Полі стомлено зітхнула, але це зітхання долетіло до Поліанни.

— Тімоті сьогодні пів на другу відвезе нас до міста. Усі ті речі не пасують моїй небозі. І я вважаю своїм обов'язком купити тобі все необхідне, щоб тобі не соромно було з'являтися на людях.

Цього разу не стримала зітхання Поліанна.

— Але, тітонько Полі, — благально промовила вона, — хіба немає іншої можливості бути щасливим, як тільки виконувати свої обов'язки?

Поліанна йде в гості

Невдовзі життя у садибі Гаррінгтонів увійшло в колію, хоча новий порядок трохи відбігав від того, який передбачала спочатку міс Полі. Поліанна шила, грала на піаніно, читала вголос, а також вчилася готувати на кухні. Але це не відбирало в неї стільки часу, як гадалося спочатку, тож Поліанна мала час, як вона висловилася, «жити». Майже щодня з другої до шостої дівчинка займалася тим, що їй подобалося. Звичайно, крім того, що їй уже встигла заборонити міс Полі.

Майже кожної погожої днини Поліанна випрохувала якесь завдання, аби мати змогу кудись піти, і під час таких прохідок вона часто зустрічала одного Чоловіка. Чоловік був завжди вбраний у довгий чорний сурдут та шовковий циліндр — цього інші чоловіки не носили. Його бліде обличчя завжди чисто поголене, а волосся, що вибивалося з-під циліндра, було позначене сивиною. Ходив завжди сам, через що Поліанна йому співчувала. Може, саме це спонукало дівчинку одного разу звернутися до нього.

— Доброго дня, сер. Який чудовий сьогодні день, чи не так? — бадьоро запитала вона, підійшовши до нього.

Чоловік ковзнув по ній поглядом, а тоді нерішуче зупинився.

— Це ти — до мене? — різко запитав він.

— Так, сер, — розцвіла Поліанна.

— Гм? О! Гм, — витиснув із себе незнайомиць і пішов геть.

Поліанна розсміялася. «Який кумедний чоловік», — подумала вона.

Наступного дня вона знов його побачила.

— Сьогодні, звичайно, не так гарно, як учора, але нівроку, — весело повідомила Поліанна. Чоловік різко зупинився.

— Хто ти, дитино, і чому ти щодня звертаєшся до мене?

— Я — Поліанна Вітьєр. А ви видаєтеся таким самотнім. Я рада, що ви зупинилися. Приємно познайомитися. А тепер скажіть, як вас звать.

— Ну, власне... — чоловік подався геть швидше, ніж раніше. Поліанна розчаровано, без звичайної своєї усмішки дивилася йому вслід. [...]

Все про Чоловіка

Наступного разу, коли Поліанна зустріла свого незнайомця, падав дощ. Однак Поліанна привітала чоловіка щирою усмішкою.

— Сьогодні не такий гарний день, правда? — весело запитала вона, — але ми маємо радіти з того, що дощ іде не щодня.

Цього разу чоловік навіть не гмукнув і не повернув голови. Поліанна вирішила, що він просто не почув її. Тому наступного разу вона говорила голосніше. Тим більше, що він надав ходи, опустивши очі додолу, що видалося Поліанні безглуздим, бо навколо сяяло сонце.

— Як ви ся маєте? — защебетала вона. — Я рада, що сьогодні не так, як вчора.

Чоловік різко зупинився. Обличчя йому викривила злість.

— Послухай, дівчинко, — роздратовано мовив він. — Мені є про що думати, крім погоди. Я ніколи не звертаю уваги на те, світить сонце чи ні.

Поліанна аж промінилася.

— Я помітила, сер. Тому й вирішила сказати вам про це... щоб і ви звернули увагу... ну, що сонце сяє. Мені здалося, що ви зрадієте, як тільки зупинитесь, аби подумати про це.

Чоловік кивнув з якимось невиразним жестом. Він пішов було далі, але за два кроки зупинився і похмуро повернувся.

— Чому ти не знайдеш собі однолітків, аби поговорити з ними?

— О, я б із задоволенням, сер, але Ненсі каже, що тут просто немає моїх однолітків. Але я не дуже засмучуюся. Я люблю розмовляти зі старшими людьми, бо я взагалі звикла спілкуватися з Жіночою допомогою.

— Гм! З Жіночою допомогою?! Ти хочеш сказати, що я схожий на Жіночу допомогу? — його губи ладні були усміхнутися.

Поліанна весело розсміялася.

— Звичайно ж ні, сер. Але, як на мене, ви такі ж добрі або й кращі за них. Мені здається, ви набагато ліпший, ніж здаєтеся на перший погляд.

Незнайомиць, повернувшись, швидко подався геть. Коли наступного разу Поліанна зустріла чоловіка, він пильно подивився їй в очі, і через це — подумала Поліанна — його обличчя погарнішало.

— Доброго дня, — стримано звернувся він перший. — Хочу попередити: я знаю, що сьогодні світить сонце.

— Я здогадалася, що ви знаєте, щойно я глянула на вас, — сяючи, кивнула Поліанна. — Я побачила це за усмішкою і вогником в очах.

Відтоді чоловік завжди сам заговорював до Поліанни, і частіше за все він просто вітався. Але для Ненсі, яка одного разу пішла з Поліанною, привітання чоловіка стало великою несподіванкою.

— Заради усіх святих, Поліанно! — вичавила з себе Ненсі. — Чоловік справді привітався? Боже! Ви хоч знаєте, хто це такий?

Поліанна засмучено похитала головою.

— Я одного разу спробувала з ним познайомитися, але він забув назватися. Я представилася, а він — ні.

У Ненсі очі полізли на лоба.

— Але він ніколи ні з ким не розмовляє, він мовчить роками. Це — Джон Пендлтон. Він — найбагатша людина в місті. Але ж справді дивно, міс Поліанно, що він озвався до вас. Він мешкає сам у великому домі, сповненому всякої пишноти. Хтось каже, що він несповна розуму. А інші натякають, що йдеться про якусь страхітливую таємницю. [...]

Знайомство з Джиммі

[...] Чудового ранку в четвер Поліанна несла холодець¹ із телячої ніжки місіс Сноу. Останнім часом вони дуже здружилися. Ця дружба почалася з третього візиту, коли дівчинка розповіла місіс Сноу про свою гру. Тепер місіс Сноу гралася в цю гру разом з Поліанною.

Поліанна розмірковувала над усім цим, коли раптом побачила хлопчика. Він, сіромашний, сидів край дороги і збайдужіло стругав паличку.

— Привіт! — приязно всміхнулася Поліанна.

— Привіт, якщо не жартуєш, — хлопчик, здивовано зиркнув на Поліанну, а тоді знову почав стругати паличку ножем зі зламаним лезом.

Поліанна вместилася на траві поруч із хлопчиком. Дівчинка мріяла мати друзів серед однолітків. Тому вона вирішила не втрачати нагоди.

— Мене звати Поліанна Вітьєр, — мило почала вона. — А тебе?

— Джиммі Бін, — нелюб'язно і байдуже бовкнув хлопчик.

— Чудово. Я живу в домі місіс Полі Гаррінгтон. А ти де?

— Ніде.

— Ніде! Так не буває. Кожен має десь жити, — наполягала Поліанна.

— Ну, я ... наразі шукаю собі нове місце.

— Справді? І де ж воно?

Хлопчик зміряв Поліанну презирливим поглядом.

¹ У ті часи вважалося, що холодець дуже корисний для тих, хто хворіє.

— Дурепо! Як я можу знати, де воно, якщо я його ще не знайшов?
Поліанна трохи відхилила голову назад. Це не гарний хлопчик, а крім того, вона не любила, коли її називали «дурепою».

— А де ти жив досі? — допитувалася вона.

Хлопець хихотнув. То був дурнувятий сміх, нещирий. Але, коли хлопчик почав розповідати про себе, обличчя його погарнішало.

— Ну, тоді слухай. Я — Джиммі Бін, мені щойно минуло десять років. Торік я жив у сиротинці. Але нас таких там було багато, і тому їм за мене голова не боліла. І я пішов звідти. Тепер житиму деінде, але поки не знаю, де саме. Я хотів мати власну домівку... ну, звичайну — щоб була мама, а не доглядачка. Як є домівка, то є й родичі, а в мене нікого немає, відколи... татко помер. Ото й ходжу світами. Вже обійшов чотири будинки, але ніхто з господарів не схотів мене взяти, хоча я й казав, що відпрацюю. Що тобі ще сказати? — на цих словах голос хлопчика здригнувся.

— Як їм не соромно! — співчувала Поліанна. — Я розумію, що тобі довелося пережити, бо коли мій татко помер і в мене не було нікого,

доки мене взяла до себе тітонька... — Поліанна раптом урвала. Обличчя її осяяла чудова ідея. — О, я знайшла для тебе домівку, — вигукнула вона. — Тебе візьме тітонька Полі... я впевнена. Адже вона взяла мене! Ти навіть не уявляєш, яка вона добра.

Коли допнулися до будинку, Поліанна відразу припровадила свого супутника ошелешеній тітці перед очі.

— Ось, тітонько Полі, — триумфувала вона, — тільки-но подивіться, кого я вам привела. Справжнісінький живий хлопчик. Він не проти спочатку деякий час спати в кімнатці на горіщі¹, і він обіцяє працювати. Але, думаю, він мені весь час буде потрібний, щоб гратися зі мною.

Міс Полі зблідла, а потім густо почервоніла.

¹ До цього часу тітонька Полі вже переселила Поліанну з горища в гарну кімнату.

— Поліанно, що це означає? Хто цей обшарпанець?

«Обшарпанець» відступив крок до дверей. Поліанна розсміялася.

— Невже я забула його представити? Авжеж, миття піде йому на користь. Ой, я знову забула про головне. Знайомтеся: — Джиммі Бін.

— І що він тут робить?

— Ну як же, тітонько Полі, я ж вам щойно все пояснила. Це — для вас. Я привела його, бо йому нема де жити. Я розповіла йому, якими ви були добрі до мене і, я знаю, будете до нього.

Міс Полі гепнулася на стілець. Ось-ось нею заволодіє знайоме відчуття безпорадності. Але вона перемогла себе і сіла прямо.

— Годі, Поліанно. Це твоя найдурніша витівка. Тобі не досить приблудних котів і дворняг, і ти приводиш обшарпаних маленьких жебраків...

Хлопчик від цих слів аж здригнувся. Його очі спалахнули, а підборіддя гордо піднялося. Він став визивно перед міс Полі.

— Я не жебрак, мем, і мені нічого не потрібно від вас. Я розраховував улаштуватися на роботу за харчі і дах над головою. І я ніколи не зайшов би до вашого старого будинку, якби ця дівчинка не притягла мене сюди. Вона розповідала, яка ви добра та чуйна. Ось так, — на цьому слові він розвернувся і вийшов із кімнати, сповнений власної гідності. [...]

У пендлтонському лісі

Вийшовши з каплички, Поліанна вирішила за найкраще прогулятися в зеленій тиші Пендлтонського лісу. У Пендлтонському лісі було чудово. Раптом дівчинка підняла голову й прислухалась. Десь попереду гавкав собака. За мить він із гавкотом вискочив до неї.

— Привіт, цюцю! — Поліанна вичікувально поглянула на стежину. Безперечно, вона цього собаку вже бачила: він тоді був з Чоловіком, містером Джоном Пендлтоном. Поліанна звернула увагу на собаку.

Він гавкав уривчасто, різко, як на тривогу, а також туди й назад метлявся по стежині. Щойно дійшли до бічної стежинки, собака рвонув по ній щодуху, але за мить прибіг, скиглячи й гавкаючи.

— Ой! Додому не туди, — засміялася Поліанна.

Собака, наче сказилося, метлялося туди-сюди між Поліанною й бічною стежкою, гавкало й скигло. Тремтіння маленького тільця, погляд його коричневих очей були сповнені відвертого благання... і Поліанна нарешті зрозуміла, звернула на бічну стежину й пішла за ним.

Собака щодуху кинувся вперед, і Поліанна зрозуміла причину такої поведінки: за кілька ярдів від бічної стежинки біля підніжжя кручі ле-

жав безрухом чоловік. Під ногою Поліанни тріснула галузка, і чоловік повернув до неї голову. Злякано скрикнувши, Поліанна кинулася до нього.

— Містере Пендлтон! У вас серйозна травма?

— Травма? Та ні, я просто вирішив погрітися на сонечку, — роздратовано ощерився чоловік. — Що ти можеш зробити?

Поліанні аж віддих запнуло, але вона послідовно відповіла:

— Ну, містере Пендлтон... я знаю і вмю ще не так багато. Але багато хто з Жіночої допомоги казав, що я дуже кмітлива.

Чоловік не міг стримати усмішки.

— Гаразд, мала, вибач мені. Це все через цю кляту ногу. А тепер слухай, — він зробив паузу, насилу дістав з кишені штанів в'язанку ключів, виокремив одного ключа. — Іди ось по цій стежині, хвилин за п'ять побачиш мій дім. Відімкни цим ключем бічні двері під дашком. Отже, коли зайдеш до будинку, іди просто через передпокій і коридор до дверей в кінці. Там, на великому письмовому столі посеред кімнати, побачиш телефон. Ти вмієш користуватися телефоном?

— Так, сер. Яюсь, коли тітонька Полі....

— Знайди там на телефонній картці номер лікаря Томаса Чилтона. Сподіваюся, ти знаєш, яка на вигляд телефонна картка?

— Так, сер, звичайно. У тітоньки Полі я часто любила...

— Скажи лікарю Чилтону, що Джон Пендлтон зламав ногу і зараз лежить біля підніжжя Малої Орлиної кручі, що в Пендлтонському лісі. Нехай він прийде сюди з ношами і візьме на допомогу двох чоловіків.

— Ви зламали ногу?! Ой, містере Пендлтон, який жах! — здригнулася Поліанна. — Я така рада, що зустріла вас. Я можу вам допомогти?

— Звичайно, можеш... та, наскільки я бачу, не хочеш. Піди й зроби, про що я прошу, та припини базікати, — ледве простогнав він. [...]

Навіть зламана нога не завадила чоловікові помітити, як швидко повернулася Поліанна.

— Щось трапилось? Ти змогла зайти в дім? — запитав він.

— Я все зробила і повернулась, — відповіла вона. — Лікар ось-ось прийде з помічниками і усім необхідним. Він запевнив, що знає це місце, де ви лежите, тому я не чекала на нього. Мені захотілося побути з вами.

— Побути зі мною? — хмуро осміхнувся чоловік. — Ти могла б знайти приємніше товариство.

— Це ви так кажете тому... тому, що ви такий... сердитий?

— Що ж, дякую за відвертість. Саме тому.

— Але ви тільки удаєте сердитого. В душі ви не такий. [...]

До питання про холодець

Через тиждень після випадку в Пендлтонському лісі Поліанна якось уранці звернулася до міс Полі з проханням:

— Тітонько Полі, ви не заперечуватимете, якщо сьогодні я віднесу холодець не міс Сноу, а комусь іншому... Звісно, поламані ноги — це ще не інвалідність на все життя, а тому він лежатиме менше, ніж міс Сноу, тому через раз чи два... вона матиме всю решту холодців.

— Йому? Він? Зламана нога? Про що ти кажеш, Поліанно?

— О, я геть забула. Гадаю, ви ще нічого не знаєте. Розумієте, я знайшла його в лісі, а тоді довелося зайти до його будинку і подзвонити, аби прийшли лікар з помічниками, а ще тримала йому голову й допомагала. Звичайно, потім я пішла додому і відтоді його не бачила. І ось сьогодні, коли я побачила, що Ненсі приготувала холодець для міс Сноу, то й подумала, що було б доречно, якби я віднесла цього разу холодець йому — один-однісінький раз, тітонько Полі... можна?

— Гадаю, що можна, — здалася міс Полі, — але про кого йдеться?

— Про Чоловіка. Його звати Джон Пендлтон.

— Джон Пендлтон?! Ти з ним знайома?

— Так, — Поліанна кивнула. — Тепер... він завжди розмовляє і всміхається. Він лише видається таким сердитим.

— Я чула про нещасний випадок, — холоднувато промовила міс Полі, — але я не збираюсь надсилати холодець містеру Джону Пендлтону.

— Але я не скажу, що цей холодець від вас. Я йому скажу, що це — від мене.

Міс Полі раптом запитала на диво м'яким голосом:

— А він знає, хто ти, Поліанно? Він не знає, що ти моя небога?

— Думаю, що ні.

На хвилину запанувала тиша. Міс Полі дивилася на Поліанну невидючими очима. Аж от міс Полі рвучко підвелася.

— Гаразд, Поліанно, — промовила вона дивним, наче не своїм голосом, — можеш віднести холодець містеру Пендлтону від свого імені. Але зятя: я його не посилала. І він не повинен запідозрити, що це від мене.

Лікар Чилтон

[...] Поліанна лишилася сам на сам зі страшенно сердитим чоловіком, що лежав горілиць на ліжку.

— Слухайте, я ж просив... — пролунав сердитий голос. — А, це ти, — обірвав він неоковирно, коли Поліанна підійшла ближче до ліжка.

— Так, сер, — всміхнулася Поліанна. — Ой, я така рада! Я боялася, що зовсім не побачу вас. А лікар дозволив. Правда ж, він зробив чудово? Губи чоловіка мимоволі розтяглися в усмішку.

— Ось, а я вам принесла холодець з телячої ніжки.

— Ніколи не їв його, — усмішки як і не було, і чоловік спохмурнів. На обличчі Поліанни промайнуло розчарування, але воно зникло.

— Справді? Але якщо ви ніколи не їли, то не можете знати, подобається він вам чи ні, адже так? Тому я можу порадіти, що ви...

— Гаразд, досить. Поки що я знаю одне: я змушений лежати тут го-рілиць і приречений лежати тут аж до самого Страшного суду.

— Я хочу сказати, що ноги не залишаються зламаними... хіба що у таких інвалідів, як у місіс Сноу. Тому й ви не лежатимете до Страшного суду. Мені здається, вам можна з цього порадіти.

— Авжеж, зараз... — понуро відповів чоловік.

— І зламали ж лише одну. Можете радіти, що не дві.

— Звичайно! Таке щастя. З цього погляду я міг би радіти, що я не сороканіжка і не переламав усі сорок ніг!

— Це вельми прикро. Але я вирішила, містере Пендлтон, що ви видаєтеся сердитим тільки зовні. Ненсі мені все розповіла.

Чоловік аж рота роззявив від здивування:

— Стривай, а хто така Ненсі?

— Наша Ненсі. Вона працює в тітоньки Полі.

— В тітоньки Полі? Гаразд. А хто така тітонька Полі?

— Тітонька Полі — це міс Полі Гаррінгтон. Я живу в неї.

Чоловік наче здригнувся.

— Міс... Полі... Гаррінгтон! — видихнув він. — Ти живеш у неї?!

— Так. Я — її небога. Вона взяла мене з почуття обов'язку перед моєю мамою, — затиналась Поліанна. — Вони були сестрами. А коли й татко пішов на небеса слідом за нею та моїми братиками і сестричками, й у мене не лишилося нікого, тітонька Полі взяла мене до себе.

Чоловік не відповідав. Обличчя його на подушці було таке бліде, що Поліанна аж перелякалася. Вона нерішуче підвелася.

— Ну, мабуть, я піду вже, — почала вона. — Сподіваюся, вам сподобається холодець.

Несподівано чоловік повернув голову і розплющив очі. У їхній глибині була така туга, що й Поліанна її побачила і зчудувалась.

— Так ти — небога міс Полі Гаррінгтон? — ніжно перепитав він.

— Так, сер. — Темні очі чоловіка прикипіли до її обличчя, аж дівчинка відчула хвилювання і вибовкала: — Ви, либонь... її знаєте?

Губи містера Пендлтона викривилися в дивній посмішці.

Збентежена Поліанна позадкувала з кімнати. Під дашком вона побачила лікаря, що чекав у кабриолеті.

— Ну, міс Поліанно, дозвольте мені відвезти вас додому, — всміхаючись, запропонував лікар. — Мені спало на думку дочекатися вас.

— Дякую, сер. Я дуже рада. Я так люблю кататися, — промінилася Поліанна, коли лікар простяг руку і допоміг їй сісти в кабриолет.

— Справді? — всміхнувся він. — Ну, наскільки я можу судити, ти любиш багато чого, адже так? — запитав він, коли кабриолет рушив.

Поліанна засміялася.

— Ну, не знаю. Можливо й так, — погодилася вона. — Я люблю майже все, що є справжнім життям. Звичайно, дещо я не надто люблю, як то шити, це не справжнє життя.

— Ні? А як же це можна назвати?

— Тітонька Полі називає це «уроками життя», — зітхнула Поліанна.

Тепер лікар якимось дивно усміхнувся.

— Справді? Що ж, саме вона могла сказати й так.

Поліанна крадькома позирала на нього. Лікар був дуже сумний. Дівчинці так хотілося «щось зробити». І Поліанна промовила сором'язливо:

— Лікарю Чилтон, мені здається, що у вас найкраща професія на землі, адже ви робите найрадіснішу справу.

— Найрадіснішу? Я маю до діла з людськими стражданнями! — Лікар вражено подивився на неї. Поліанна кивнула.

— Я знаю, але ви ж допомагаєте — хіба не так? — і ви раді допомагати людям. Тому ви сповнені найбільшої радості!

Несподівано на очі лікареві набігли сльози. Лікар жив самотою: у нього не було дружини, а домівною був двокімнатний офіс у пансіонаті. Він дуже любив свій факс. І зараз, дивлячись у сяючі очі Поліанни, він відчув, як чиясь рука з любов'ю лягла на його голову, благословляючи.

І він знав, що відтак ні важка праця, ні безсонні ночі не зможуть його забути цей захват, що прилинув до нього з очей Поліанни. [...]

Диво та й годі

У вересні Поліанна пішла до школи. Попри радіщі нових занять, Поліанна не забувала й давніх друзів. Звичайно, багато часу вона їм приділяти вже не могла, але робила щозмога. Особливо незадоволеним був Джон Пендлтон.

Якось ополудні в суботу він їй сказав про це.

— Послухай, Поліанно, як ти дивишся на те, щоб переїхати й жити в мене? — спитав він, хвилюючись. — Бо я тебе майже не бачу.

— Я гадала, ви не любите, щоб навколо вас товклися люди, — промовила вона. Містер Пендлтон скривився.

— Це було раніше, доки ти не навчила мене своєї гри. Тепер я навіть радію, що за мною доглядають.

— Але, містере Пендлтон, я не можу... Я живу в тітоньки Полі. — У Поліанни був розпачливий вигляд. — Вона мене взяла до себе тоді, коли у мене не лишилося нікого, крім Жіночої допомоги, і...

Хвиля болю знову прокотилася обличчям хворого. Але тепер голос його лунав тихо і сумно.

— Поліанно, багато років тому я дуже полюбив одну жінку. Я сподівався одного чудового дня привести її в цей дім. Я жив мріями про те, якими щасливими могли ми бути. Але... я не зміг привести її сюди. Відтоді цей будинок став для мене купою сірого каміння, а не домівкою. Він потребує жіночої руки і серця — або дитячої присутності, щоб стати домівкою. А в мене — ні того, ні того. Тому я й прошу тебе переїхати.

— Містере Пендлтон, ви... шкодуєте, що не мали шлюбної жінки в домі? — Поліанна схопилась на рівні ноги. Обличчя в неї промінилося.

— Т-т-так, Поліанно.

— О, яка я рада. Тоді все гаразд, — зітхнула дівчинка. — Тоді ви можете взяти нас обох, і все владається!

— Взяти... вас... обох? — вражено повторив чоловік.

Ледь помітний сумнів промайнув обличчям Поліанни.

— Ну, звичайно ж. Ну, її згоди ще нема. Але я впевнена, що моя тітонька погодиться, коли ви все їй поясните, так як пояснили це мені.

З горла чоловіка вирвався здавлений крик.

— Поліанно, що ти хотіла цим сказати?

— Ну як же, ви ж колись були закохані...

— Закохані? Твоя тітка і я?

— Ви... ви не були закохані? — в очах Поліанни з'явився розпач.

— Ніколи!

— Боже, а все так блискуче склалося, — ледь не плакала Поліанна. — Я була б така рада переїхати... разом із тітонькою Полі.

— А тепер ти не переїдеш? — запитав чоловік.

— Звичайно ж, ні. Я ж тітчина дитина.

— До того, як стати тітчиною, ти була маминою. І це про руку і серце твоєї мами я мріяв багато років тому.

— Моєї мами?

— Так, — обличчя Джона Пендлтона поволі зблідло. — Я любив твою маму, але вона... мене не любила. А потім вона поїхала з ним — із твоїм батьком. Лише тоді я зрозумів, як багато вона для мене важила. Увесь світ раптом змарнів для мене. За ці роки я став сердитим, дратівливим; я нікого не любив і мене ніхто не любив, а мені ж іще шістдесят не переступило. І ось одного дня в моєму житті з'являється маленька дівчинка і осяяла мій похмурий старий світ іскрами свого щастя. Коли я з'ясував, хто ти така, я спочатку не хотів тебе бачити. Я не хотів згадувати... про твою маму. Але тепер я хочу бачити тебе завжди.

— Але, містере Пендлтон, я... а як же тітонька Полі? — на очі їй набігли сльози. — Тітонька Полі була така люб'язна до мене, я знаю, вона рада, що я..., — почала вона, але чоловік різко обірвав її.

— Рада! — обірвав її чоловік, втрачаючи терпець. — Та я ладен битись навзаклад, що міс Полі ніколи не знала, що таке радість. Вона виконує обов'язок, та й годі.

Дівчинка відвела погляд. Вона досі не бачила свого друга таким ображеним і зболеним.

— Розумієте, я потрібна тітоньці Полі й тому хочу лишитися в неї, — сміливо визнала вона, — І ви знаєте, мені здається, вона починає радіти багатьом речам. Такого раніше не було. Я просто не можу лишити тітоньку Полі. Але я придумала чудовий вихід із ситуації!

— Мені більше нічого не треба, Поліанно.

— А от і треба. Ви ж самі казали, що присутність дитини можуть перетворити будинок на затишну домівку. Ось я і хочу запропонувати таку присутність. Ви можете взяти до себе Джиммі Біна. От вам і буде «присутність дитини». І він цьому зрадіє.

— Це безглуздя!

Поліанна розплакалася. Побачивши це, Джон Пендлтон випростався.

— Поліанно, здається, що ти маєш рацію навіть більше, ніж ти можеш собі уявити, — м'яко мовив він. — Власне, я розумію, що «живий хлопчик» набагато кращий за мою самотність. А проте, розкажи мені трохи про цього хлопчика.

І Поліанна розповіла. Можливо, доля Джиммі Біна у зворушливому викладі Поліанни зачепила і без того вже злагідніле серце. Так чи інакше, але, прощаючись, Поліанна отримала запрошення від містера Пендлтона наступної суботи завітати до будинку разом із Джиммі Біном.

Нещасний випадок

[...] Нещастя трапилося в останній день жовтня. Поліанна, поспішаючи зі школи додому, переходила вулицю на, здавалося б, безпечній відстані від автомобіля, який швидко наближався.

Потім ніхто до пуття пригадати не міг подробиць трагедії. Не було свідків, які сказали б, як це сталося і хто винен. У кожному разі, о п'ятій годині непритомну Поліанну занесли до маленької кімнати, яку вона так полюбила. Сполотніла міс Полі і заплакана Ненсі обережно роздягли її й поклали в ліжку, а телефоном терміново покликали лікаря Воррена, і він приїхав, як тільки по нього прибув автомобіль.

— Варто лише подивитися на господиню, — ридала Ненсі, розповідаючи Томові про пригоду, коли лікар почав оглядати дівчинку, — щоб зрозуміти, що вона не просто «виконує обов'язок».

— У неї щось серйозне? — тремтячим голосом запитав дід.

— Вони не кажуть, — хлипала Ненсі. — А міс Поліанна лежить в ліжку така бліда, що можна подумати, що вона мертва. [...]

Джон Пендлтон

[...] Тоді ж по обіді Ненсі побігла до старого Тома, що чистив упряж в стайні. Очі її були несамопиті.

— Містере Том, містере Том, уявляєте, хто прийшов? — захекалася вона. — Ви не здогадаєтеся й за тисячу років!

— Жити мені залишилося десь років із десять. Отже, краще, якщо ти сама все розкажеш.

— Ну, тоді слухайте. Це — Джон Пендлтон!... на милицях. Ніби це не химерний старий, який ніколи ні до кого не заговорить. Ви можете уявити собі, містере Том, він приїхав до неї. Виявилось, що він був закоханий у маму цієї благословенної дитини... Пендлтон і міс Полі роками не зналися, ба, вона терпіти його не могла через дурні плітки...

Тим часом у вітальні садиби Гаррінгтонів містеру Джону Пендлтону чекати довелося не довгою: незабаром він почув м'які кроки міс Полі. На її обличчі завмер вираз холодної ввічливості.

— Я прийшов запитати про Поліанну, — почав він трохи нетактовно.

— Дякую, у неї все без змін, — відповіла міс Полі.

— І все-таки... Ви можете мені сказати, що на неї чекає? — його голос затремтів. Біль на мить з'явився на обличчі міс Полі.

— На жаль, не можу сказати! Лікар Воррен зараз листується у цій справі з нью-йоркським фахівцем. Вони домовилися про консультацію.

— Але які ж саме в неї ушкодження?

— Невелика подряпина на голові, кілька синців та... у неї пошкоджено хребет, що спричинило параліч ніг.

Містер Пендлтон аж скрикнув, наче від болю. На мить запанувала тиша. Тоді він хрипко запитав:

— А Поліанна — як вона все це сприйняла?

— Вона знає, що не може рухатися, але переконана, що у неї просто зламані ноги. Вона сказала, що радіє, що вона лише зламала ноги, як ви, а не лишилася на все життя інвалідом, як місіс Сноу, бо зламані ноги зростаються, а інвалідність лишається. І це мені достоту зав'язує світ.

Містер Пендлтон м'яко звернувся до міс Полі:

— Чи знаєте ви, міс Гаррінгтон, як я старався умовити Поліанну переїхати до мене?

— Переїхати до вас? Поліанну?

— Так. Я хотів удочерити її... і зробити своєю спадкоємицею.

Жінка в кріслі замислилася. Вона раптом уявила, яке прекрасне майбутнє могла б мати Поліанна, якби пристала на пропозицію містера Пендлтона. Вона раптом подумала, чи Поліанна достатньо доросла чи корислива, щоб спокуситися на гроші й статус містера Пендлтона.

— Ви знаєте, мені дуже подобається Поліанна, — вів далі чоловік. — Я ладен був віддати Поліанні всю нерозтрачену любов, яку беріг у серці всі ці двадцять п'ять років.

— Ну і...? — перепитала вона.

— Вона відмовилася. Вона не схотіла лишати вас. Вона сказала, що ви були до неї надзвичайно добрі. Вона захотіла лишитися з вами і сказала, що ви теж хочете, щоб вона жила з вами, — завершив він і підвівся.

Навіть не подивившись на міс Полі, він повернувся до дверей. За мить він почув за спиною швидкі кроки — його торкнула тремка рука.

— Коли приїде фахівець і я щось знатиму... певніше про стан Поліанни, я обов'язково сповіщу вас, — почув він тремкий голос.

Прочинені двері

Через тиждень приїхав очікуваний фахівець лікар Мід. Поліанні він одразу сподобався, і вона сказала йому про це.

— Ви мені нагадуєте мого лікаря, — довірливо додала вона.

— Твого лікаря? — лікар Мід, не приховуючи здивування.

— У мене є лікар Чилтон.

— О-о! — дивнуvато мовив лікар Мід і поглянув на міс Полі, що спихнула і похапцем відвернулася.

— Так, — Поліанна продовжила зі звичною щирістю. — Розумієте, я хотіла, щоб мене лікував лікар Чилтон, але тітонька Полі запросила вас. Вона сказала, що ви знаєте краще, як лікувати зламані ноги.

— Час покаже, дитинко, — м'яко промовив лікар. Однак обличчя його було дуже стурбоване.

Потім усі казали, що в усьому винне кошеля, яке штовхнуло лапою незамкнуті двері до кімнати Поліанни. І вони нечутно прочинилися.

У коридорі розмовляли двоє лікарів, медсестра і міс Полі. У кімнаті Поліанни з-за прочинених дверей почувся розпачливий зойк міс Полі:

— Тільки не це! Лікаря, тільки не це! Ви ж не хочете сказати, що дівчинка ніколи в житті більше не буде ходити!

Що тут зчинилося! Спочатку з відпочивальні пролунав зляканий зойк Поліанни: «Тітонько Полі! Тітонько Полі!!!». Міс Полі, побачив-

ши прочинені двері, зрозуміла, що дівчинка почула її слова, застогнала і — вперше у житті — втратила свідомість. [...]

Два візити

[...] Незабаром увесь Белдінгсвіль знав про страшний діагноз відомого лікаря з Нью-Йорка. І подумати тільки, що мешканці більше ніколи не побачать це усміхнене личко на своїх вулицях... що ніколи більше щирий дитячий голосок не сповістить їх про те, що на світі є якась нова радість! Це здавалося неймовірним, несправедливим, жорстоким.

Усі обговорювали це, не приховуючи сліз. Ще більше гомоніти й плакати люди почали після того, як Ненсі розголосила про те, що Поліанна лишилася сам на сам зі своєю бідою і дуже страждає від того, що вона не може гратися у свою гру, бо нема тепер чого радіти.

І тоді друзям Поліанни одночасно спала на думку одна ідея. Незабаром, на превелике здивування господині садиби Гаррінгтонів, хвору щодня почали відвідувати знайомі й незнайомі, чоловіки, жінки, діти; міс Полі навіть не припускала, що її небога знає більшість із них.

Приносили книжки, квіти, ласощі. Усі розпитували про постраждалу дівчинку, і всі просили щось їй переказати. З часом усе це змусило міс Полі діяти. Першим прийшов містер Джон Пендлтон. Вже без милиць.

— Немає потреби казати, наскільки я вражений, — рішуче почав він. — Але невже нічого не можна зробити?

Міс Полі розпачливо розвела руки.

Джон Пендлтон рвучко підхопився з місця. Обличчя його пополотніло, а губи стиснулись. Міс Полі розуміла, що гість просто не в змозі більше лишатися тут. Уже біля самих дверей він обернувся:

— Я хочу передати Поліанні кілька слів, — сказав він. — Скажіть їй, будь ласка, що я бачився із Джиммі Біном і що збираюся взяти його до себе. Тепер їй буде з чого порадіти. Я маю намір усиновити хлопчика.

На мить міс Полі забула про свою стриманість.

— Ви хочете всиновити Джиммі Біна? — вихопилося в неї.

— Так. Я гадаю, Поліанна мене зрозуміє.

— Так-так, звичайно, — пробелькотіла міс Полі.

— Дякую, — вклонився містер Пендлтон і рушив до виходу.

Міс Полі так і лишилася стояти посеред кімнати. Вона не вірила власним вухам. Джон Пендлтон, багатий, замкнений чоловік з репутацією скнари і безнадійного егоїста, всиновлює хлопчика. Ще й якого!

Зі скам'янілим обличчям міс Полі пішла нагору до кімнати Поліанни.

— Поліанно, я маю для тебе повідомлення від містера Джона Пендлтона. Він щойно був тут і просив передати, що збирається взяти до себе Джиммі Біна. Він сказав, що тепер тобі є з чого порадіти.

Стурбоване личко Поліанни раптом розпромінилося щастям.

— Порадіти? Ой, тітонько Полі, якби ви знали, як я хотіла знайти для Джиммі гарну домівку... Крім того, я рада за містера Пендлтона. Адже у нього в домі буде чудова присутність дитини. Містер Пендлтон колись сказав, що тільки жіноча рука і серце або присутність дитини творять домівку. І ось тепер у нього буде присутність дитини.

— О... зрозуміло, — розчулено промовила міс Полі.

Поліанна поквапилася перевести мову.

— Лікар Чилтон також сказав, що йому потрібні жіноча рука і серце або присутність дитини, щоб мати справжній дім, — зауважила вона.

Міс Полі різко повернулася до дівчинки.

— Лікар Чилтон? Звідки тобі це відомо?

— Він сам мені говорив, що живе просто в кімнатах, а не в домі.

Міс Полі не відповіла. Вона дивилася у вікно.

— Отже, я тоді запитала в нього, чому він не зробить так, щоб у його домі з'явилася жіноча рука і серце.

— І що він... відповів? — запитала міс Полі. Щоки її пашіли.

— Ну, спочатку нічого. А тоді промовив дуже тихо, що не завжди все залежить тільки від нашого бажання. Він кохає якусь жінку, і я так хотіла б, щоб у нього все склалося.

— Поліанно, звідки ти все це знаєш?

— Бо він сказав, що віддав би все на світі за руку і серце однієї жінки. Тітонько Полі, що з вами? — скрикнула вона, побачивши, як міс Полі схопилася з місця і кинулася до вікна.

— Нічого, любя, — промовила вона. Її обличчя палало вогнем.

Гра і гравці

[...] Міс Полі рішуче попрямувала на кухню до Ненсі.

— Ненсі, ти можеш мені пояснити цю «гру», про яку торочать усі містяни? І як це стосується моєї небоги? Чому всі просять її переказати, що вони граються в ту гру? Складається враження, що півміста тільки те й робить, що припиняє родинні чвари або вчиться любити те, що вони раніше терпіти не могли... і все завдяки Поліанні. Я підозрюю, що ти теж граєш у цю гру. То поясни мені, що це все означає?

Але Ненсі зайшлася слізьми.

— Це означає лише те, що від червня ця благословенна дитина тільки те й робила, що вчила все місто радіти, і тепер усе місто намагається віддячити їй своєю радістю.

— Якою радістю? Що це за гра? — Міс Полі тупнула ногою.

Ненсі гордо підняла голову. Вона дивилася господині просто у вічі.

— У цю гру міс Поліанну навчив гратися її батько. Одного разу вона отримала разом із місіонерськими пожертвами милиці, тоді як мріяла про ляльку. Звичайно ж, вона заплакала. Та й яка дитина не заплакала б на її місці. І батько сказав, що немає в житті такої ситуації, з якої не можна було б порадіти, і що вона може порадіти навіть милицям..

— Порадіти... милицям?! — у міс Полі підкотилися ридання у горлі... Вона згадала немічні дитячі ніжки під ковдрою в кімнаті нагорі.

— Батько пояснив, що вона може радіти, що ці милиці їй не потрібні. Батько навчив її знаходити привід радіти. Вони називали це «грою в радість». Оце так, мем. Відтоді вона з усіма в неї грається.

— Але як... як... — міс Полі ніяк не могла прийти до тями.

— Вона навчила мене радіти з усього — і з дрібничок, і з важливих речей. І все стало набагато простіше. Наприклад, я терпіти не могла своє ім'я Ненсі, доки вона не сказала, що я маю радіти, позаяк мене звати не Гіфзіпа. Я усміхаюся, щоразу, коли думаю про це.

— Але чому тоді... вона не розповіла мені про гру? — пробурмотіла спантеличена міс Полі. — Чому вона так крилася, коли я запитала її?

— Перепрошую, мем, але ж ви заборонили їй згадувати батька, тому вона й не могла вам нічого розказати. Адже це батькова гра. Вона хотіла розповісти вам з самого початку, — вела далі Ненсі непевно. — Їй хотілося гратися з кимсь. Тому я й почала з нею гратися.

— І всі оці люди...? — голос міс Полі затремтів.

— Ой, здається, тепер про це все містечко знає. Багатьом розповіла вона сама, а ті — решті. Знаєте, варто лишень почати. Відколи сталася

аварія, всі переживають, особливо коли чують, як вона страждає від того, що не може знайти, з чого порадіти. Ось тому вони щодня приходять сюди і розповідають, як вона навчила їх радити.

— Що ж, я знаю ще одну людину, яка відтепер гратиметься з нею в цю гру, — захлинулася почуттями міс Полі і вибігла з кухні.

— Це ж треба таке... — бурмотіла вражена Ненсі собі під ніс. — От і маєш міс Полі... Ну, тепер мене уже справді нічим не здивуєш. [...]

Крізь відчинене вікно

[...] Зима минула, настала весна. Попри призначене лікування, ніхто не бачив помітних змін у здоров'ї Поліанни. Це давало підстави думати, що справджуються найгірші припущення лікаря Міда.

Увесь Белдінгсвіль напружено стежив за станом Поліанни, але був у містечку один чоловік, який особливо непокоївся цим питанням. Однак новини не кращали, а гіршали, і щось, крім звичайної стурбованості, почало з'являтися на обличчі чоловіка: відчай змінювався впертою рішучістю. Зрештою, рішучість узяла гору, і от лікар Томас Чилтон несподівано відвідав містера Пендлтона.

— Пендлтоне, — почав лікар руба. — Я прийшов до вас, тому що ви, як ніхто в місті, знаєте про мої стосунки з міс Полі Гаррінгтон.

Джон Пендлтон справді чув про роман між міс Полі Гаррінгтон і Томасом Чилтоном, але понад п'ятнадцять років вони про це не згадували.

— Так, — відповів містер Пендлтон, удаючи стурбованість.

— Пендлтоне, я хочу цю дитину обстежити. Я мушу це зробити.

— А що вам заважає?

— Заважає? Ви чудово знаєте, що я п'ятнадцять років не переступав поріг їхнього дому. Господиня дому колись заявила мені, що, якщо іще хоч раз я отримаю запрошення відвідати садибу Гаррінгтонів, це означатиме, що вона мене перепросила і все стане, як раніше, і вона побереться зі мною. І вона затялася, а сам я просто не можу цього зробити. [...] Пендлтон, я мушу оглянути дівчинку. Це питання життя і смерті. Адже дев'ять шансів із десяти, що Поліанна Віт'єр знову ходитиме!

Ці слова пролунали чітко й виразно. Так сталося, що вони запали у вухо хлопчиків, котрий уляк навколішки під вікном знадвору.

Суботнього ранку Джиммі Бін мав полоти квіткові грядки під вікном. І тепер він сидів, нашорошивши вуха і широко розплющивши очі.

— Ходити! Поліанна! — вигукував Джон Пендлтон.

— Атож. На підставі тієї інформації, яка до мене доходить про хворобу, цей випадок дуже схожий на той, який вилікував мій товариш по коледжу. Він протягом багатьох років вивчав цю недугу. І з того, що я чув... але мені треба її оглянути.

Джон Пендлтон випростався в кріслі.

— Так, ви мусите оглянути її. А якщо... через лікаря Воррена?

— Боюся, що ні. Воррен сам мені казав, що з самого початку пропонував міс Гаррінгтон проконсультуватися зі мною, але отримав таку рішучу відмову, що більше не наважувався заводити про це мову. [...]

Джиммі бере справу в свої руки

[...] Міс Полі стомлено підвелася з крісла. У вітальні на неї чекав хлопчик з витріщеними від нетерплячки очима. Побачивши міс Полі, він одразу почав говорити:

— Мем, це стосується Поліанни. У Поліанни є шанс знову ходити. Я прибіг сюди, аби сказати вам, що якщо на заваді лише ваша гордість та ети... ну, щось там таке... щоб Поліанна почала ходити, то ви мусите запросити лікаря Чилтона, щоб він оглянув...

— Що-о-о?! — урвала міс Полі. Джиммі розпачливо зітхнув:

— Заспокойтесь, я не хотів вас дратувати. Я кажу, що Поліанна може знову ходити. Я сподівався, що ви почуєте. Ну, я ж хочу, щоб ви розчовпали. Лікар Чилтон прийшов до містера Пендлтона, і вони розмовляли в бібліотеці. Це вам зрозуміло? Ну, вікно бібліотеки було відчинене, а я полов бур'ян під вікном і випадково почув усю розмову.

— О, Джиммі, ти підслуховував?!

— Йшлося не про мене, і це не підслуховування, — заперечив Джиммі. — І я радий, що почув усе. Адже Поліанна зможе знову ходити.

— Поліанна зможе ходити? — міс Полі подалася вперед.

— Заспокойтеся, я ж оце кажу, — кивнув Джиммі. — Лікар Чилтон знає десь одного лікаря, який може вилікувати Поліанну. Але напевне він скаже тільки тоді, коли сам огляне її. Він увесь час поривається оглянути її, але сказав містеру Пендлтону, що ви не дозволите.

— Але, Джиммі, я справді не можу! Тобто, я ж не знала...

— Отож я й прибіг сюди, щоб ви знали, — палко переконував її Джиммі. — Вони сказали, що ви не можете запросити лікаря Чилтона. Вони хотіли б, аби хтось вас переконав, проте не знають хто. А я сказав собі: «Хай тому грець, це зроблю я». І одразу прибіг сюди.

— Джиммі, але цей лікар, — гарячково доскіпувалася міс Полі. — Вони певні, що він може поставити Поліанну на ноги?

— Лікар Чилтон сказав, що той уже вилікував такого хворого, як вона. Вони турбувалися через вас, адже це ви не допускали лікаря Чилтона до Поліанни. Ви нарешті дозволите йому прийти?

Міс Полі розпачливо хитала головою. Від хвилювання їй перехоплювало подих. Вона задихалася. Запинаючись, вона насилу промовила:

— Так, я... дозволю... лікареві Чилтону... оглянути Поліанну. [...]

Новий дядечко

Наступного разу лікар Воррен зайшов до кімнати Поліанни не сам.

— Лікарю Чилтон! Лікарю Чилтон, як я рада вас бачити! — вигукнула Поліанна. — Але, звичайно, якщо тітонька Полі буде проти...

— Усе гаразд, любя, не турбуйся, — заспокоїла її схвильована міс Полі, виступивши наперед. — Я сама сказала лікареві Чилтону, що я хочу, аби він оглянув тебе сьогодні вранці разом із лікарем Ворреном.

В очах лікаря Чилтона засвітилося таке щастя і обожнювання, що міс Полі це помітила. Вона зашарілася і, повернувшись, кинулася з кімнати.

[...] Проти вечора до кімнати Поліанни нечутно зайшла безміру щаслива і від того фантастично не схожа на себе міс Полі.

— Поліанно, любя, я хочу тобі першій сказати. По-перше, лікар Чилтон незабаром стане твоїм дядьком. І все це — через тебе. Ой, Поліанно, я така рада, я така щаслива, мила моя дівчинко!

Поліанна вражено подивилася на тітку.

— Тітонько Полі, то це ви та жінка, що її руки й серця він прагнув стільки років? Це ви! Так ось чому він сказав мені сьогодні, що я зробила найрадіснішу справу в своєму житті. Яка я рада! Ой, тітонько Полі, я ж не знала, але я така рада... навіть попри свої хворі ноги.

Міс Полі проковтнула клубок у горлі.

— Наступного тижня тебе зручному гарному ліжечку тебе повезуть автомобілем до відомого лікаря, який живе за багато миль у великому будинку, спорудженому спеціально для таких же хворих, як ти. Він добрий друг лікаря Чилтона, і ми побачимо, чи він зможе тобі допомогти.

Лист від Поліанни

Любі тітонько Полі і дядечку Том!

Я можу-можу-можу ходити! Сьогодні я сама пройшла від ліжка до вікна! А це шість кроків! Боже, як це чудово — знову стати на ноги!

Усі лікарі стояли довкола і всміхалися, а сестри поруч плакали... Не знаю, чому вони плакали. Мені кортіло співати, кричати, верещати! Дарма що на це пішло майже десять місяців, але я не пропустила вашого весілля. Ой, тітонько Полі, яка ви молодець, що приїхали до мене і взяли шлюб біля мого ліжка. Ви завжди дбаєте про найрадісніші речі.

Кажуть, що невдовзі я поїду додому. Шкода, що я не можу дійти туди пішки. Найпрекрасніше у світі — просто ходити. Я радію всьому. А найбільше — тому, що я не могла ходити. Інакше б я ніколи не дізналася, яке це щастя — мати здорові ноги. Завтра я пройду вісім кроків.

Поцілуйте усіх за мене. Поліанна.

Переклад з англійської Богдани Гори, ілюстрації Анатолія Слєпкова

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. ПОРТРЕТ

Портрет (від французького *portrait*) — зображення в художньому творі зовнішнього вигляду, рухів, виразу обличчя людини, її одягу тощо. Часто сам зовнішній вигляд розповідає про деякі риси вдачі людини, її спосіб життя.

Деколи письменники створюють контраст між характером людини та її портретом. Наприклад, у казці Оскара Уайльда «Хлопчик-зірка» надзвичайна врода головного героя протиставляється його жорстокості.

! ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

Граємо у гру «правильно / неправильно». Не забудьте обґрунтувати свої відповіді («це правильно, тому що...», «це неправильно, тому що...»)

1. Поліанна приїхали до **тітоньки Полі** погостювати лише на два тижні.

2. Дівчинку на вокзалі зустріла служниця *Ненсі*, а не рідна тітка.
3. Міс Полі Гаррінгтон оселила небогу в найкращій кімнаті гарного будинку.
4. Тітонька Полі, познайомившись із небогою, стала її підтримувати, втішати і радіти, що тепер вони обидві не самотні.
5. Поліанна була сиротою.
6. Вона привезла із собою мало речей, тому що була дуже бідною.
7. Дівчинка весь час плакала і скаржилася усім на своє життя в тітоньки Полі.
8. Із самого початку міс Полі Гаррінгтон керувалася у стосунках з небогою любов'ю.
9. Міс Полі Гаррінгтон та інших дорослих у поведінці Поліанни дивувала непривітність, вередливість, упертість, постійні вимоги щось їй купити.
10. Поліанна з батьком виграли *гру в радість*.
11. Гра в радість почалася з того, що дівчинці подарували розкішну ляльку.
12. Дівчинка подружилася з похмурим і сердитим *містером Пендлтоном*.
13. Коли з Пендлтоном трапилося нещастя, Поліанна злякалася і втекла.
14. Поліанна відмовилася переїхати до багатія містера Пендлтона.
15. Поліанна впала з дерева і зламала ноги.
16. *Лікар Чилтон* і *тітонька Полі* не спілкувалися 15 років.
17. Лікар Чилтон і тітонька Полі так ніколи і не помирилися.
18. Щоб підтримати хвору Поліанну, місто влаштувало святкові автоперегони.
19. Дівчинка одужала і поїхала на весілля лікаря Чилтона і тітоньки Полі.
20. Безпритульного і самотнього *Джиммі Біна* всиновив містер Пендлтон.

Міркуємо самотійно

21. Доведіть, що добро, яке зробила *Поліанна* для міста, повернулося до неї стократно.
22. Схарактеризуйте образ *Поліанни*. Чому дівчинку можна назвати *оптимісткою*? А ти — оптиміст / оптимістка чи песиміст / песимістка?
23. Чому дівчинці не подобається її зовнішність? Чи завадило це їй здобути друзів і стати улюбленицею всього міста? Чому?
24. Якби Поліанна була звичайною дитиною, як склалося б її життя в домі *міс Полі Гаррінгтон*?
25. Простежте, як змінився характер міс Полі Гаррінгтон до кінця роману. Поясніть чому.
26. Чому роман «Поліанна» називають *романом виховання*. Чого навчає нас цей твір?

Пов'язуємо новий матеріал із вивченим раніше

27. Порівняйте образи *Поліанни* і *Хлопчика-Зірки*.
28. Як до цих героїв можна застосувати вислів «*Чини з іншими так, як ти хочеш, щоб чинили з тобою*».

29. Знайдіть спільні риси в образах **Чарлі** із твору «*Чарлі і шоколадна фабрика*» і **Поліанни**.
30. Як ви розумієте прислів'я «*Якби не було хмар, то ми не насолоджувалися б сонцем*». Як стосується це **прислів'я** роману «Поліанна»?

Застосовуємо теоретичні поняття

31. Який зміст має в романі **протиставлення** «любов – обов'язок», «гра – заборона»?
32. Визначте **тему** та **ідею** роману Е. Портер «Поліанна».
33. У розділі «*Прізд Поліанни*» знайдіть **портрет** дівчинки.
34. Що розповідає про **міс Полі** її **портрет**: «*похмура, зі стиснутими губами*», а також слова *холодно, роздратовано, гнівно*?

Що спитав у нас Згадайко?

1. Як служниця Ненсі впізнала Поліанну на станції?
2. Згадайте, що дівчинка жила в часи, коли не було мобільних телефонів та інтернету. Якби вас, як Поліанну, треба було впізнати на вокзалі за описом, за якими особливими ознаками мали б здогадатися, що це ви. Опишіть свій **портрет** або портрет когось із однокласників чи однокласниць.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. ОПОВІДАННЯ, ПОВІСТЬ, РОМАН

Оповідання — невеликий розповідний твір, присвячений одній чи кільком подіям у житті героя. Описи в оповіданнях стислі або ж їх зовсім нема. Розповідь часто ведеться від особи оповідача.

Повість — розповідний твір, що вважається проміжним жанром між оповіданням і романом. На відміну від оповідання, повісті притаманні ширше охоплення подій життя головних героїв, більша кількість персонажів та їх повніша характеристика, використання описів.

Роман — один із найпоширеніших жанрів літератури. Так само, як *оповідання* і *повість*, *роман* є розповідним твором. У романі зображується велика кількість подій, які охоплюють долі багатьох героїв упродовж тривалого часу.

Завдання від Фантазерчика

1. Застосуйте правила гри Поліанни до якоїсь ситуації із власного життя.
2. Пограйтеся в «Поліанну»: розкажіть про «*гру в радість*» вашим близьким і навчіть їх правил.

3. Розкажіть, чому ця *гра* підходить і дітям, і дорослим.

4. Доберіть 5 слів, якими можна було б схарактеризувати Поліанну:

---

5. Що вам хотілося б бачити в убогій кімнатці Поліанни на горищі? Домалюйте речі, якими б ви потішили милу диво-дівчинку.

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/PT6eOII> або QR-кодом і подивіться виставу «*Поліанна*» Київського академічного театру юного глядача на Липках.

Якою постає у виставі *головна героїня* твору? У чому ваше уявлення про неї збігається з баченням режисера вистави, а в чому — ні?

Поділіться враженнями від гри акторів.

Потіште Знаюсю своїми знаннями. Виберіть правильну відповідь у підсумкових тестах

- 1. *Поліанна* переїхала жити до тітоньки Полі, тому що:** (1 бал)
  - а) самотня тітонька хотіла дбати про сироту;
  - б) *Поліанна* мріяла жити з багатою тіткою в розкошах;
  - в) *Поліанна* залишилася зовсім одна, у неї не було вибору;
  - г) *Поліанні* не підходив клімат рідного містечка.
- 2. *Поліанна* з батьком виградали *гру*:** (1 бал)
  - а) в слова;   б) в міста;   в) в щастя;   г) в радість.
- 3. *Поліанна* розпочала *гру* після того, як замість ляльки отримала:** (1 бал)
  - а) велосипед;   б) цукерки;   в) милиці;   г) сукню.
- 4. Суть *гри* *Поліанни* в тому, щоб:** (1 бал)
  - а) гарно розважитися і відпочити;
  - б) зібрати до купи якомога більше друзів і побешкетувати;
  - в) знайти щось таке, з чого можна було б порадіти;
  - г) згаяти вільний час і не нудьгувати.
- 5. *Тітонька Полі* оселила *Поліанну* на горищі, тому що:** (1 бал)
  - а) була бідна і не мала для дівчинки ліпшого приміщення;
  - б) на горищі виявилася найошатніша кімната в усьому будинку;
  - в) хотіла, щоб дівчинка якомога менше потрапляла їй на очі;
  - г) в інших кімнатах був ремонт у зв'язку з приїздом *Поліанни*.
- 6. *Лікар* уважав, що візити *Поліанни* до хворих корисні, бо вона:** (1 бал)
  - а) носила всім холодець із телячої ніжки;
  - б) вміла поліпшувати хворим настрій і вчила їх радіти;
  - в) розповідала їм новини про місто цікавіше, ніж радіо;
  - г) вміла добре доглядати хворих.

7. *Мешканці міста полюбили Поліанну за:* (1 бал)
а) її життєрадісність і дитячу щирість;
б) балакучість і готовність до спілкування;
в) невичерпну енергію і непосидючість;
г) те, що вона завжди мала дороге і ошатне вбрання.
8. Друг Поліанни, *Джиммі Бін*, мріяв, що колись у нього буде: (1 бал)
а) мобільний телефон; б) самокат; в) гарний одяг; г) сім'я.
9. *Вдачі Поліанни властиві:* (1 бал)
а) уміння безпричинно веселитися;
б) уміння в усьому бачити кращий бік;
в) уміння з усього вчинити скандал;
г) уміння всім швидко набридати.
10. *Побачивши травмованого містера Пендлтона, Поліанна* (1 бал)
а) якнайшвидше покликала на допомогу лікаря;
б) розважала Пендлтона веселими історіями і пісеньками;
в) гірко плакала над ним і зітхала, що він відтепер стане інвалідом;
г) розгубилася і втекла.
11. *Спілкуючись із Поліанною, тітонька Полі з часом* стала: (1 бал)
а) геть байдужою до дівчинки;
б) ще дратівливішою;
в) добрішою, милосерднішою і більш товариською;
г) бездумно задовольняти усі забаганки дівчинки.
12. *Серед запропонованих цитат знайдіть портрет* (1 бал)
а) «Тут стояло дбайливо застелене ліжечко, два стільці зі спинками, вмивальниця, комод без дзеркала і невеличкий столик. Ні штор на мансардних вікнах, ні картин на голих стінах»;
б) «Перед нею лежав садок. Поза садком стежинка бігла через широке поле до кручі, на якій самотня сосна стояла на сторожі величезної скелі»;
в) «Це — чудова гра, — із запалом наполягала Поліанна. — Ми завжди гралися в неї. І що складніше завдання, то цікавіша гра»;
г) «...Худорлява дівчинка в сукенці у червону клітинку, брилику і з двома грубенькими світло-жовтими косами. Миле веснянкувате личко поверталося то ліворуч, то праворуч, видивляючись когось».

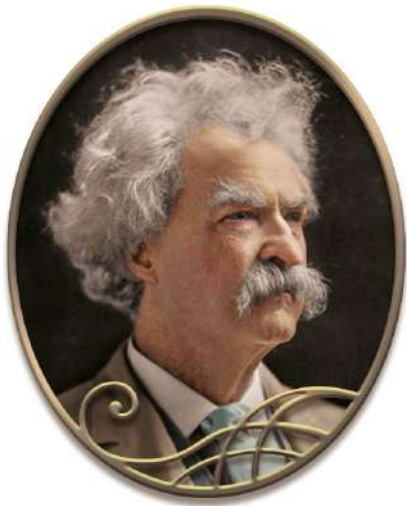

У ВИРІ ЗАХОПЛИВИХ ПРИГОД

Марк Твен

(1835 – 1910)

Справжнє ім'я відомого американського письменника — Семюель Лєнґхорн Кле́менс. Дитинство хлопчика минуло в маленькому містечку Ганнібал на півдні Америки. Згодом письменник змалював це містечко під назвою Санкт-Петербург у книзі про Тома Со́єра.

У 12-річному віці Сем втратив батька, який помер, залишивши сім'ю у великій скруті. Хлопчик змушений був піти учнем у друкарню. Саме в період роботи в друкарні Сем захоплюється читанням книг, засиджується в бібліотеках і пише невеличкі гумористичні оповідання та статті до місцевих газет.

Згодом Семюель стає лоцманом і починає водити корабель річкою Міссісіпі. Юнакові була до вподоби ця робота, але через громадянську війну довелося залишити судноплавство. У 1861 році в пошуках срібла Сем із братом подався на Захід країни з надією стати мільйонером.

Скарбів юнак не знайшов, але саме тут, на Заході, він став письменником. 3 лютого 1863 року було надруковано перше його оповідання, підписане псевдонімом **Марк Твен**. Словосполучення «марк твен» (у перекладі «мірка два») є лоцманським терміном, який означає рівень води, достатній для проходу судна.

З того часу Марк Твен багато пише і друкується. Його жартівливо-гумористичні твори стали надзвичайно популярними. У них відобразилися народний гумор і мова, повсякденне життя американців та неприкрашена історія країни.

У 1876 році вийшла перша книга Марка Твена для дітей — «*Пригоди Тома Соєра*». Цей твір — і туга за дитинством, і спроба зобразити маленьке містечко, в якому проходить життя звичайних людей, і пародія на добродішні нудні книжки про чемних хлопчиків і дівчаток.

Що спитав у нас Згадайко?

1. Згадайте, в яких творах зарубіжної літератури змальовано образи *дітей-сиріт*.
2. Порівняйте образи падчерки, Мауглі, Пеппі Довгапанчохи та Поліанни.
3. Розкажіть, які надзвичайні пригоди пережили ці персонажі.

ПРИГОДИ ТОМА СОЄРА

(вибрані розділи)

Розділ 1. Том грається, воює, ховається

— Томе! — Ніякої відповіді.

— Томе! — Ніякої відповіді.

— І де дівся цей хлопець, хотіла б я знати... Томе!

Старенька зсунула окуляри на кінчик носа і оглянула кімнату поверх окулярів; потім вона підняла окуляри на лоба і глянула з-під них. На хвилинку вона розгубилась, а потім сказала не дуже сердито, але досить голосно, щоб меблі могли її почути:

— Ну, присягаюся, якщо я спіймаю тебе, я...

Вона не закінчила, бо саме в цей час нахилилась і почала штурхати щіткою під ліжком. Але з-під ліжка вона не витягла нічого, крім кішки.

— От препоганий хлопчисько! — Старенька, ставши на порозі, пильно вдивлялася в свій город — помідори, які заросли бур'янами. Тома не було.

— Ге-ей, Томе!

Легенький шелест почувся ззаду. Вона обернулась і тієї ж миті схопила за підтяжки хлопчика, що збирався втекти.

— Ну, от! Мені слід було б зазирнути до комори! Що ти там робив?

— Нічого.

— Нічого? Подивись на свої руки, подивись на свій рот. Що це таке?

— Не знаю, тітко!

— Ну, то я знаю! Це — варення! Сорок разів казала тобі: якщо ти не залишиш це варення в спокої, я з тебе шкуру здеру. Дай-но мені різку.

Різка свиснула в повітрі. Біда була неминуча.

— Ой, тітко! Що у вас за спиною?

Старенька злякано обернулась. А хлопець миттю переліз через високий паркан і зник. Тітка Поллі на хвилину остовпіла, а потім тихо засміялася:

— Оце то хлопець! Невже я ніколи нічого не навчусь? Хіба ж він мало мене душив? Час би вже порозумнішати! Але, Боже ж мій, він завжди придумав щось нове. Він начебто знає, скільки можна мучити мене безкарно, а коли я розсерджуся, зараз же втече або розсмішить мене. І гнів мій проходить. Я не виконую свого обов'язку щодо цього хлопця. Сказано ж в Біблії: заощадиш різку — зіпсуєш дитину. Я страждатиму за гріхи нас обох. Він пустун. Але він же, бідолашний, син моєї покійної сестри. Щоразу, як я відпускаю його, совість мучить мене; і щоразу, як я б'ю його, жаль крає моє старе серце. У школу він сьогодні не повернеться і байдикуватиме до самого вечора. Але завтра мені доведеться покарати його — посадити за важку роботу. Жорстоко змушувати його працювати тоді, коли у всіх хлопців свято, але нічого не вдієш: роботу він ненавидить над усе в світі, а мені треба виконати свій обов'язок, бо інакше я погублю дитину. [...]

Розділ 2. Чудовий маляр

Настала субота. Ранок видався ясний і свіжий. Життя вирувало. Кожне серце співало і, якщо серце було молодим, то з уст проривалася пісня.

...Том вийшов на вулицю з відром вапна і з довгою щіткою. Він поглянув на паркан, і відразу навколишня природа стала похмурою, глибокий смуток оповив його душу. Життя здалося йому безглуздя, а існування — важким тягарем. Зітхаючи, він умочив щітку в вапно і провів нею по верхній дошці. Знов умочив, знов помазав і спинивсь: яка мізерна ця біла смужка порівняно з неосяжним простором нефарбованого паркану.

Але Томової енергії стало ненадовго. Він згадав, як весело збирався провести цей день, і смуток його побільшав. Незабаром інші хлопці, вільні від усякої праці, вийдуть на вулицю гуляти й розважатися. Як вони глузуватимуть, що йому доводиться так важко працювати! Він витяг усі свої скарби і став оглядати їх: уламки іграшок, мармурові кульки, всякий мотлох — цього не вистачить і на те, щоб купити собі хоч півгодини цілковитої волі. Він відмовився від думки підкупити това-

ришів. У цю важку й безнадійну хвилину його раптом окрило на-
тхнення, геніальна, блискуча думка.

Він узяв щітку і спокійно заходився працювати. Ось у даліні
з'явився Бен Роджерс. Кепкувань цього хлопця Том боявся найбільше.
Бен не йшов, а підстрибував і пританцьовував. Це означало, що на серці
в нього було легко і що він багато чекав від майбутнього дня. Він гриз
яблуко, а в проміжках протяжно гудів і дзвінко кричав: «Дін-дон-дон,
дін-дон-дон», тому що вдавав пароплав. Наблизившись, Бен притишив
хід і почав обережно повертатися. Він був одночасно судном, капітаном
і сигнальним дзвоном.

— Стоп, правий борт! Дзелень-дзень! Стоп, лівий борт! Тихий хід!
Стоп, машина! Віддай канат! Стоп! Гей, ти, на березі! Чого стоїш?
Приймай канат! Намотуй на стовп!
Затяга-а-ай! Машини зупинені!
Дзелень-дзень! Шт! Шт! Шт!
(Машина випускала пару).

Том білів і не звертав уваги на пароплав. Бен сторопив, а потім ска-
зав:

— Гі-гі! Таки спіймався!

Ніякої відповіді. Том кинув погляд митця на свій останній ма-
зок. Бен став поряд. У Тома слинка потекла, коли побачив яблуко. Бен сказав:

— Що, голубе, змусили пра-
цювати?

— Га, це ти, Бене! Я й не по-
мітив.

— Слухай, я йду купатися,
так, купатись! Либонь, і тобі хочеться! Але тобі не можна, доведеться
працювати. Інакше ти пішов би купатися.

— Що ти звеш роботою? — Том зневажливо глянув на хлопця.

— А хіба це не робота?

— Може, робота, а може й ні. Одне тільки знаю: Тому Соєру вона
до вподоби, — промовив недбало Том і оглянув паркан.

— Ну, ти ж не збираєшся казати, що це діло приємне.

— А що ж тут неприємного? Хіба хлопцям щодня щастить білити?

Це обернуло всю справу по-новому. Бен перестав гризти яблуко. Том м'яко водив щіткою, відходив трохи, щоб помилуватися ефектом. Бен стежив за кожним його рухом і дедалі більше зацікавлювався.

— Слухай, Томе, дай мені трохи побілити! — Том задумався і, здавалося, ладен був погодитись, але потім змінив свій намір.

— Ні, Бене. Бачиш, тітка Поллі надто вже піклується про цей паркан: адже він виходить на вулицю. Коли б це було у дворі — інша річ, але тут треба фарбувати дуже і дуже дбайливо...

— Та ну? Дай мені тільки спробувати трішечки. Дай, Томе!

— Бене, я б залюбки, слово честі. Але тітка Поллі...

— Та що ти, Томе! Я буду старатись. Я дам тобі серединку яблука. Я дам тобі все яблуко. Все, що лишилось.

Том віддав щітку з неохотою на лиці, але з радістю в серці. І поки колишній пароплав «Велика Міссурі» працював, відставлений художник сидів в холодку, уминав яблуко і обмірковував, як ловити нових простаків. Цих простаків не бракувало: щохвилини з'являлися хлопці; вони приходили поглузувати, але залишалися білити. Тим часом Бен утомився. Том продав наступну чергу Білі Фішеру за нового повітряного змія. А коли і Фішер вийшов із ладу, Джонні Міллер купив собі місце за дохлого пацюка зі шворкою, щоб крутити його в повітрі. І так година за годиною. Опівдні Том зі злидаря перетворився на багатія, що буквально купався в розкошах. Крім тих речей, про які говорилося, він мав ще сюрчок, кусочок синього скла від пляшки, щоб дивитися крізь нього, ключ, який нічого не хотів одмикати, грудку крейди, скляну пробку, олов'яного солдатика, мідну ручку від дверей, ручку від ножа, чотири апельсинові шкуринки і стару поламану раму од віконця з горщика. Він прегарно провів час у великім товаристві, нічого не роблячи, а на паркані з'явилися аж три шари вапна! Коли б у нього вистачило вапна, він розорив би всіх хлопців у містечку.

Том подумав, що жити на світі не так уже й погано. Сам того не підозрюючи, він відкрив великий закон, що керує вчинками людей, а саме: для того, щоб хлопчику або дорослому захотілось чого-небудь, треба тільки одне — щоб цього було нелегко добитись.

Розділ 3. Заклопотаний війною і коханням

Том з'явився перед тіткою Поллі, яка сиділа біля розчиненого вікна в затишній кімнаті. Лагідне літнє повітря, запах квітів і заколишуче дзижчання бджіл зробили своє: тітка Поллі заснула над шитвом. Вона

звичайно, була певна, що Том уже давно втік, і тому дуже здивувалася, коли побачила, що він здався їй на ласку. Том сказав:

— Можна мені тепер піти погратись, тітко?

— Як! Уже? А скільки ти зробив?

— Уже зроблено, тітко!

— Томе, не бреш! Я цього не терплю.

— Я не брешу, тітко. Справді, зроблено все.

Тітка Поллі не повірила. Вона пішла подивитися. Вона була б задоволена, коли б двадцять відсотків того, що говорив Том, було правдою. Коли ж вона побачила, що весь паркан вибілений, і не просто вибілений, а вкритий кількома густими шарами вапна, її здивування було безмежне.

Вона була настільки вражена подвигом Тома, що повела його до комори, вибрала найкраще яблуко і дала йому, виголосивши лекцію про те, що після старанної роботи яблуко буде ще смачнішим. І поки вона закінчила промову висловом із Біблії, Том нишком поцупив пряника.

Том попростував до міського майдану, де, за попередньою угодою, вже зішлись для битви дві армії. Однією з них командував Том, а другою — його найближчий приятель Джо Гарпер. Обидва великі полководці не поганили собі рук, б'ючись особисто, а сиділи на пагорбку і керували воєнними операціями. Після довгого й важкого бою армія Тома здобула перемогу.

Потім обидва війська підраховали вбитих, обмінялися полоненими та призначили день наступного бою. Після цього армії вишикувались і церемоніальним маршем пішли геть, а Том подався додому сам.

Проходячи повз будинок, де жив Джеф Течер, він побачив у садку незнайому дівчинку — чарівне створіння з голубими очима, золотавим волоссям, заплетеним у дві довгі коси, в білому літньому платтячку. Щойно увінчаний славою герой був переможений без жодного пострілу. Еммі Лоренс відразу зникла з його серця, не залишивши там на-

віть сліду. Він гадав, що палко любить її, а тепер побачив, що то було тільки мимовільне захоплення. Кілька місяців борювався він за Еммі, вона лише тиждень тому сказала, що любить його. Протягом цих семи коротких днів він вважав себе найщасливішим хлопцем у цілому світі. І ось за якусь хвилину вона залишила його серце, наче випадкова гостя.

Том милувався своїм новим ангелом, поки не помітив, що вона теж побачила його. Тоді він удав, ніби не помічає дівчинки, і почав, як це властиво хлопцям, кривлятися на всі лади, щоб викликати її захоплення. Деякий час він виробляв усякі безглузді штуки і посеред якоїсь карколомної гімнастичної вправи він побачив, що дівчинка, не дивлячись на нього, простує додому. Том підійшов ближче і засмучений сперся на паркан. Том важко зітхнув, коли вона ступила на поріг. Але перш ніж зникнути за дверима, дівчинка обернулась і кинула через паркан квітку.

Том підбіг, зупинився за два кроки від квітки. Потім наступив на квітку босою ногою, захопив її гнучкими пальцями, пострибав на одній нозі геть і зник за рогом зі своїм скарбом. Він розстебнув куртку і сховав квітку на грудях, ближче до серця, а може, й до шлунка, бо Том був не дуже великим знавцем анатомії і мало розбирався в таких тонкощах...

Розділ 6. Том знайомиться з Беккі

[...] Незабаром Том зустрівся з Гекльберрі Фінном, сином п'янички. Всі матері в містечку боялися Гекльберрі, бо це був ледащо, поганий, невихований хлопчисько. І ще тому, що всі діти заздрили йому і намагалися наслідувати у всьому. Том, як всі хлопці з «порядних родин», заздрив Гекльберрі, що міг цілий день нічого не робити. І Томові теж було суворо заборонено гратися з цим голодранцем. Саме тому Том завжди грався з ним.

Гекльберрі одягавсь у недоноски з плеча дорослих людей. Гекльберрі був вільний птах, блукав, де йому хотілося. В хорошу годину він ночував десь на чужому ганку, а в дощову — в порожніх діжках. Йому не треба було ходити ні до школи, ні до церкви, йому нікого було слухатися. Він міг ловити рибу чи купатися, коли і де йому заманеться. Йому не треба було ні митися, ні одягати чисту білизну, а лягати він умів напрочуд. Одне слово, цей хлопець мав усе, що надає ціну життю... Так думали всі «добре виховані» хлопці.

Том привітав романтичного волоцюгу:

— Агов, Гекльберрі! Здоров! Що це таке в тебе?

— Дохла кішка.

— Дай подивитися, Геку! Ач, зовсім уже залякла. Слухай, Геку, а на що годиться дохла кішка?

— На що годиться? А бородавки виводити.

— Ну, а як же ти виводиш їх дохлою кішкою?

— А ось як: візьми кішку і йди з нею на кладовище у таке місце, де поховано злу людину. І ось опівночі прийде чорт, а може й два-три. І коли вони потягнуть чолов'ягу геть, жбурни їм кішку навздогін і приказуй: «Чорт за мертвяком, кіт за чортом, бородавки за котом, геть від мене всі разом».

— Слухай, Геку, коли ти будеш пробувати з кішкою?

— Цієї ночі. Чорти напевно придуть цієї ночі по старого Вільямса.

— Можна й мені з тобою?

— Звичайно, якщо не боїшся.

— Боюсь! Отакої! Ти нявкнеш під вікном?

— Добре... І ти нявкни у відповідь. А то минулого разу я доти нявкав під вікнами, поки старий Гейс почав жбурляти в мене каменюки й кричати: «Чорти побрали б цю кішку!»

— Тієї ночі я не міг нявкнути у відповідь, бо тітка за мною стежила.

— Гаразд, — сказав Гекльберрі. — Значить, по руках!..

Дійшовши до дерев'яного будинку, де містилася школа, Том швидко ввійшов з виглядом людини, яка сумлінно поспішала на урок, повісив капелюха на гвіздок і з діловитим виглядом квапливо сів на лаву. Учитель, який сидів, як на троні, на високому плетені кріслі, мирно куняв, заколисаний гудінням учнів. Поява Тома розбудила його:

— Томасе Соере! — Том знав, коли вчитель називає його повним ім'ям, це не віщує нічого доброго. — Ну, сер, ви знову спізналися?

Том уже ладен був збрехати щось, коли раптом побачив дві довгі золотисті коси, які він одразу пізнав завдяки електричному струмові кохання. Він побачив, що єдине вільне місце в тій половині класу, де сиділи дівчата, було біля неї, і миттю відповів:

— Я зупинився на вулиці поговорити з Гекльберрі Фінном.

Учитель скам'янів від здивування. Гудіння змовкло. Учні запитували себе, чи не з'їхав з глузду цей хлопець. Нарешті вчитель сказав:

— Ти... що робив?

— Зупинився на вулиці поговорити з Гекльберрі Фінном!

Помилитися в значенні цих слів було неможливо.

— Томасе Соере, це найдивовижніше визнання, що я коли-небудь чув. За таку зухвалість лінійки мало. Знімайте куртку! — Рука вчителя

працювала, поки не втомилась, запас різок помітно поменшав. Потім учитель наказав: — Тепер ідіть і сідайте з дівчатками! І хай це буде застереженням.

Сміх, що чувся в класі, трохи ніби збентежив хлопця. Але це тільки здавалося. Насправді його більше бентежила близькість до свого незнамого божества і несподіване щастя, яке йому випало. Він сів на краєчок соснової лави. Дівчинка задерла носа і відсунулася. Усі довкола моргали, шепотіли, хихотіли. Але Том сидів смирно і нібито старанно читав. Помалу на нього перестали звертати увагу, і клас знову наповнився звичайним гудінням. Тоді хлопець почав нишком поглядати на сусідку. Та помітила це, скривила рота і на хвилину повернулася до нього спиною. Коли ж вона знов обернулася до нього, перед нею лежав персик. Вона відсунула його; Том тихенько поклав його на те саме місце. Вона знов відсунула, але вже не так вороже.

Том терпляче поклав персик знову на те саме місце, — і вона залишила його там. Том нашкрывав на грифельній дошці: «Будь ласка, візьміть, — у мене є ще». Дівчинка прочитала ці слова, але нічого не відповіла. Тоді він почав малювати на дошці, закриваючи малюнок рукою. Деякий час дівчинка вдавала, ніби не помічає цього, але потім в ній почала виявлятися людська цікавість. Хлопець малював собі далі, ніби нічого не помічаючи. Дівчинка спробувала подивитись, що це він малює, але так, щоб не дуже себе видати. Том знов-таки ніби не помітив її цікавості. Нарешті вона нерішуче прошепотіла:

— Покажіть мені!

Том відкрив частину карикатурного будинку з похилою покрівлею і кільцями диму, що виходив з димаря. Дівчинка так зацікавилась його роботою, що забула про все на світі. Коли Том закінчив, вона прошепотіла:

— Ох, чудово! Тепер намалюйте людину.

Художник поставив на подвір'ї перед будинком людину, схожу на підйомний кран. Але дівчинка задовольнилася з тієї потвори і прошепотіла:

— Як гарно! Хотіла б я вміти малювати!

— Це легко. Я вас навчу на великій перерві. Як вас звать?

— Беккі Течер. А вас? Ага, я знаю, — Томас Соєр.

— Мене так звать перед тим, як карають. Коли я добре поведжуся, мене звать просто Том. Ви звіть мене Томом, гаразд?

Том знову почав щось писати на дошці, ховаючи слова від Беккі. Але тепер вона вже не відсувалася, а просила показати їй. Том казав:

— Там нічого нема.

— Ні, є!

— Ні, нема; та вам і дивитись не хочеться.

— Ні, хочеться. Слово честі, хочеться. Будь ласка, покажіть!

— Нікому в світі не скажете? До самої смерті?

— Якщо ви такі вперті, Томе, я все одно побачу.

І вона поклала свою маленьку ручку на його руку. Почалась боротьба. Том удавав, ніби чинить серйозний опір, але поволі відводив свою руку, і нарешті розкрились такі слова: «Я вас люблю».

— Ах, ви поганий хлопчисько! — дівчинка боляче вдарила його по руці, але почервоніла, і було видно, що їй приємно.

Саме цієї миті хлопець відчув, що хтось міцно схопив його за вухо і поволі піднімає з лави. У такий спосіб його було проведено через увесь клас на своє місце під загальний нестримний сміх. Потім учитель протягом кількох жакливих хвилин постояв над ним і нарешті рушив на свій трон. Та хоча вухо у Тома боліло, серце його було сповнене радістю...

Розділ 9. Трагедія на цвинтарі

Цього вечора Том і Сід, як і завжди, о пів на десяту пішли спати. Вони помолились на ніч, і Сід незабаром заснув. Але Том не спав, нерпляче чекаючи сигналу. Нарешті він мимоволі став дрімати. Раптом крізь сон він почув сумне нявчання кішки. У сусідів одчинили вікно, і цей шум розбудив його. Гекльберрі Фінн чекав його внизу зі своєю дохлою кішкою в руках. Хлопці рушили і незабаром зникли в темряві. Через півгодини вони вже пробиралися у високій траві цвинтаря.

Кладовище було старовинне. Розташоване воно було на пагорбку, милі за півтори від містечка. Тихий вітер жалібно стогнав між деревами, і Том боявся, що це, мабуть, душі померлих скаржаться, що їх потурбували. Хлопці говорили мало і тільки пошепки, бо час і місце, навколишня урочистість і тиша гнітили їх. Вони знайшли свіжу могилу, яку шукали, і стали за кілька кроків від неї, біля трьох великих ясенів.

Чекали вони, як їм здалося, досить довго. Десь кричала сова, і тільки ці звуки порушували мертву тишу. Томові думки ставали дедалі похмурішими, він відчував потребу щось сказати. Отже, він прошепотів:

— Геккі, як ти думаєш, мертвяки не розсердяться, що ми тут?

— А хтозна, не знаю! А моторошно тут. Правда?

— Слухай, Геккі, як ти думаєш, сліпий Вільямс чує, що ми говоримо?

— Звісна річ, чує. Принаймні душа його чує.

— Я навіть шкодую, що назвав його просто Вільямс, а не містер Вільямс. Але ж я не хотів його образити. Всі називали його просто сліпим.

— Треба бути дуже обережним, коли говориш про мертвяків, Томе. Це приголомшило Тома. Раптом він схопив товариша за руку:

— Що таке, Томе?

Обидва тулились один до одного, серця у них так і тьохкали.

— Тсс! Ось знову! Невже не чуєш?

— Я... Боже, Томе, вони йдуть! Ідуть вони! Що ми будемо робити?

— Не знаю. Ти думаєш, вони нас побачать?

— Ох, Томе. Вони бачать в темряві, як кішки. І чого я поліз сюди!

— Ти не бійся... Може, вони нас не помітять і не чіпатимуть.

— Спробую, Томе. Але я весь тремчу!

Хлопці, ледве дихаючи, притулилися один до одного. Приглушені голоси долітали з іншого кінця цвинтаря.

— Дивись! Глянь туди! — прошепотів Том. — Що це таке?

— Це диявольський огонь! Ой, Томе, як страшно!

В темряві з'явилися якісь невиразні постаті. Перед ними гойдався старовинний бляшаний ліхтар. Гекльберрі, тремтячи, прошепотів:

— Це, напевно, чорти. Аж три! Ми пропали. Ти вмієш молитися!

— Спробую. Але ти не бійся, вони нас не зачеплять...

— Тсс! Це люди! Принаймні один із них. У нього голос Мефа Поттера.

— Та ні, невже?

— Лежи й не дихай. Він нас не помітить: він п'яний, як і завжди.

— Гаразд. Вони чогось шукають. Не можуть знайти. Ось йдуть сюди. Ідуть просто на нас. Геку, я знаю голос другого: це індіанець Джо!

— Ну, звичайно, це клятий метис¹! Мабуть, краще, якби були то чорти. І чого їм тут треба, хотів би я знати.

Шепіт урвався, бо три чоловіки дійшли до могили і зупинилися неподалік від того місця, де сховалися хлопці:

— Ось тут, — проказав третій і підняв ліхтар так, що світло впало на його обличчя. Це був молодий лікар Робінзон.

Поттер та індіанець Джо несли ноші з мотузкою і двома лопатами. Вони поклали ноші на землю і почали розкопувати могилу. Лікар поставив ліхтар в головах могили, а сам сів на землю, притулившись спи-

¹ Метис — людина, батьками якої є представники різних рас: або білий чоловік та індіанка, або індіанець та біла жінка.

ною до одного з ясенів. Він був так близько, що хлопці могли доторкнутись до нього.

— Швидше, швидше, — тихо говорив він.

Деякий час нічого не було чути, крім стукоту лопат, які викидали землю і пісок. Нарешті одна лопата глухо вдарила об домовину, і за одну-дві хвилини копачі витягли домовину нагору¹... Вони скинули віко, витягли труп і зневажливо кинули його на землю. Місяць вийшов із-за хмар і освітив бліде обличчя мертвяка. Труп поклали на ноші, вкрили ковдрою і прив'язали мотузкою. Поттер витяг великого складаного ножа, відрізав кінець мотузки, що теліпався, і проказав:

— Ну от, костоправе, проклята робота готова. А тепер женіть ще золотого, а то ми так його тут і кинемо.

— Що це означає? — сказав лікар. — Я заплатив вам сповна.

— Заплатили, але в нас є ще й інші рахунки, — сказав Джо, підходячи до лікаря. Той підвівся на ноги. — П'ять років тому я прийшов на кухню вашого батька, я просив чогось поїсти, а ви вигнали мене, як злодія. І коли я присягнувся відплатити вам за це, ваш батько запроторив мене в тюрму, як волоцюгу. Ви думали, я це забув? Індіанська кров тече в мені не дарма. Тепер ми з вами поквитаємось!

Він, загрожуючи, підніс кулак до самого обличчя лікаря. Той несподівано випростався і одним ударом звалив індіанця на землю. Поттер від несподіванки впустив ножа й вигукнув:

— Гей, ви! Не чіпайте мого товариша! — І він кинувся на лікаря. Обидва вони зчепились. Індіанець Джо скочив на ноги; очі його палали ненавистю; він підняв ножа, впущеного Поттером, і крадькома почав бігати навколо, шукаючи нагоди, щоб завдати удару. Раптом лікар вирвався з рук Поттера, схопив важку дошку з могили Вільямса і так гепнув нею Поттера, що той повалився на землю. В цю саму хвилину метис встромив ножа по саму ручку в груди юнака. Лікар захитався і упав на Поттера, заливаючи його своєю кров'ю. Цієї хвилини на місяць насунули хмари і закрили це жахливе видовище. Перелякані хлопці притьмом кинулися тікати не оглядаючись.

Коли місяць знову виринув з-за хмар, індіанець Джо в глибокій задумі стояв над двома тілами. Метис тихо сказав:

— Ми поквиталися. Ну й чорт тебе забирай!

¹ За тих часів в Америці з релігійних міркувань медикам заборонялося вивчати анатомію на людських трупах. Тому лікарі часто підкупляли грабарів або волоцюг, щоб вони викопували їм мерців.

І він пограбував убитого. Після цього, вклавши злощасного ножа в розкрити праву руку Поттера, сів на пусту домовину.

Минуло три, чотири, п'ять хвилин... Поттер заворушився і застогнав. Він стиснув у руці ножа, підніс його до лиця, здригнувся і випустив додолу. Потім підвівся і сів, відштовхнувши од себе труп лікаря, глянув на нього, каламутним поглядом озирнувся навкруги і зустрів погляд метиса.

— Боже мій! Як це сталося, Джо?

— Нащо це ти зробив? — сказав той, не ворухнувшись.

— Я? І не думав. — Поттер пополотнів і весь тремтів. — Я думав, що вже витверезився. Не слід мені було пити ввечері. Я наче в тумані, нічого не пригадую. Скажи мені, Джо, по щирості скажи, друже, невже це я його ухекав? Я його не хотів убивати, душею й честю присягаюся.

— Ви зчепилися, він ударив тебе дошкою по голові. Ти впав, а потім підвівся, хитаючись, взяв ножа й штрикнув його в груди саме тієї хвилини, коли він знову вдарив тебе. Ну, ви обидва потрапили і лежали, як мертві.

— Ой, я й сам не знав, що роблю. Щоб я крізь землю провалився, коли я брешу! Це все від горілки... А я ж і ножем орудувати не вмію. Це ж усі знають... Джо, голубе, будь другом, не видавай мене! Я завжди тебе любив, завжди стояв за тебе... Ти ж нікому не скажеш, Джо?

Нещасний упав на коліна перед убицею і простягнув руки, благаючи.

— Гаразд, Мефе Поттере, ти завжди чесно й щиро поводишся зі мною, і я відплачу тобі тим самим. Будь певний, слово моє вірне.

— Джо, ти прямо ангел. Я благословлятиму тебе до останнього дня свого життя. — І Поттер заплакав.

— Ну, годі! Тепер не час рюмсати! Іди он тією дорогою, а я піду цією. Та дивись, слідів за собою не лишай!

Поттер пішов, потім кинувся бігти. Метис стояв і дивився йому вслід: « Якщо він справді здурів від удару й горілки, то не скоро згадає про ножа; а коли й згадає, то буде так далеко!..»

Розділ 11. Том зазнає мук совісті

Годині о дванадцятій по всьому містечку пронеслася жахлива звістка.

Біля вбитого було знайдено скривавленого ножа, і хтось пізнав, що цей ніж належав Мефові Поттеру. Говорили також, що вночі, годині о другій, один запізнілий житель, повертаючись додому, бачив, як Поттер вмивався в струмку, і що Поттер, побачивши його, негайно втік, — обставина підозріла, особливо вмивання: це не було звичкою Поттера. Кажали також, що поліція винищпорила все місто, розшукуючи вбивцю, але ніде не могла його знайти; але шериф певний, що злочинця спіймають до вечора.

Все місто зібралося на цвинтарі. Том приєднався до всіх, його тягла туди незрозуміла сила. Прийшовши на це жахливе місце, він протиснувся вперед і знову побачив похмуре видовище. Хтось ущипнув його за руку. Він обернувся і зустрівся очима... з Гекльберрі!

«Бідолаха!» «Бідолашний хлопець!» «Це наука крадіям трупів!» «А Мефа Поттера повісять, якщо спіймають», — гомоніли навкруги.

Раптом Том затремтів, бо неподалік побачив непорушне обличчя індіанця Джо. Цієї миті юрба завирувала. Пролунали голоси:

— Ось він, ось він! Сам іде!.. Меф Поттер!

— Дивіться, він зупинився. Тримайте його, щоб не втік!

Юрба розступилася, і до могили урочисто підійшов шериф, ведучи Поттера за руку. У нещасного лице було сіре, а в очах — жах. Зупинившись перед убитим, він затрусився, закрив лице руками і заплакав.

— Це не я зробив, друзі мої, — схлипував він, — слово честі даю вам.

— Хто ж тебе обвинувачує? — прогримів чийсь голос.

Поттер підняв голову і оглянувся навкруги з гіркою безнадійністю в очах. Він побачив індіанця Джо і вигукнув:

— О, Джо! Ти обіцяв мені, що ніколи...

— Це ваш ніж? — І шериф підніс до його обличчя знаряддя вбивства.

Поттер упав би, якби його не підтримали і не посадовили на землю:

— Скажи їм, Джо! Тепер уже байдуже... — Він махнув рукою.

Гекльберрі й Том виричали очі, коли цей нахабний брехун заходився розповідати вигадану ним сцену вбивства. Хлопці чекали, що ось-ось з ясного неба впаде грім на голову вбивці. А коли він закінчив і все ж стояв живий і цілий, їхній слабкий намір врятувати життя невинно обвинуваченого Поттера пропав: очевидно, цей мерзотник Джо продався дияволу, а сперечатися з дияволом небезпечно.

Хтось спитав Поттера:

— Чому ж ти не втік? Навіщо прийшов сюди?

— Я не міг інакше... я не міг! — простогнав Поттер і знову заридав.

За кілька хвилин на допиті індіанець Джо так само спокійно повторив свої свідчення під присягою; і хлопці, бачачи, що небесний грім так і не побив його, остаточно переконалися, що Джо продався дияволу. Він тепер став для них найцікавішою, хоч і найжахливішою істотою, яку вони бачили коли-небудь. Потайки вони вирішили стежити за ним уночі, коли нагодиться випадок, сподіваючись як-небудь побачити його жахливого хазяїна...

[...] Том прийшов до школи до початку уроків. Усі помітили, що це повторювалось з недавніх пір щодня. І сьогодні замість того, щоб гратися з товаришами, хлопець крутився на шкільному подвір'ї, біля воріт. Він odmовився від ігор, говорячи, що нездужає. Та й вигляд у нього справді був поганий.

Він удавав, що дивиться навкруги, а насправді весь час дивився на дорогу. Том увесь час чекав і чекав, підбадьорюючись щоразу, коли в далині з'являлося легеньке платтячко, і ненавидів ту, кому належало воно, як тільки переконаувався, що вона не Беккі. Нарешті платтячка перестали з'являтися, і Том остаточно зажурився. Засмучений, увійшов він до порожнього класу і сів на своє місце, щоб мріяти і страждати. В цей час біля воріт майнуло ще одне платтячко, у Тома тельнякнуло серце. Мить — і він був уже на подвір'ї: він гукав, реготався, ганявся за товаришами, стрибав через паркан з небезпекою для життя, ходив на голові, — одне слово, робив усякі геройські подвиги і при цьому поглядав, чи помічає його Беккі Течер. Але вона, здавалося, навіть не дивилася в його бік. Невже вона не помічає його? Том переніс арену своїх подвигів ближче до неї. Він гасав навколо неї з войовничим покликом, зірвав з когось бриль і закинув його на дах, вдерся в юрбу школярів, розкидав їх в різні боки і розтягся на землі перед самим носом у Беккі, мало не збивши її з ніг. Вона відвернулася, задерла носа і сказала:

— Пхі! Деякі гадають, що вони дуже гарні... і завжди кокошаться...

У Тома запалали щоки. Він підвівся, і сумний, знищений, відійшов.

Том надумав, що тепер він може обійтися без Беккі Течер. Ну, і гаразд! Вона побачить, що він може бути так само байдужий і холодний, як і дехто. Том удав, ніби не помічає її. Незабаром Том побачив, що Беккі весело бігає туди й сюди, обличчя її палає, очі виблискують, — вона нібито цілком захопилася погонею за подругами і верещить щоразу, як їй удається спіймати одну з них. Але разом з тим він помітив, що вона

намагалася весь час бути ближче до нього і, очевидно, стежила за ним. Це дуже тішило його честолюбність, але він і далі вдавав, ніби не помічає її. Тоді вона облишила бігати за дівчатками і почала нерішуче походити, час од часу зітхаючи і потай поглядаючи на Тома. Раптом вона помітила, що Том найчастіше звертається до Еммі Лоренс. Все в ній затремтіло. Беккі поспішила відійти од подруг, сховатись і як слід поплакати на самоті, а потім сиділа там ображена й похнюплена, поки не подзвонили на урок. Тоді вона встала, труснула косами і, гнівно виблискуючи очима, сказала, що тепер вона знає, що робити.

Розділ 20. Героїчний вчинок Тома

Коли тітка Поллі поцілувала Тома, на її обличчі було щось таке, від чого смуток у хлопця раптом зник, а на душі знову стало гарно і легко. Він пішов до школи, і йому пощастило: на самому початку алеї він зустрівся з Беккі. Ні хвилинки не вагаючись, він підбіг до неї і сказав:

— Я вчинив дуже погано, Беккі, і шкодую. Я ніколи, ніколи в житті більше не буду так робити. Давай помиримся... хочеш?

Дівчинка зупинилась і зневажливо подивилась йому в лице:

— Я буду вам дуже вдячна, якщо ви дасте мені спокій, містере.

Труснула головою і подалася геть. Том був такий вражений, що навіть не встиг відповісти: «А кому ви потрібні, міс франтихо?» Він похмуро поплентався на шкільне подвір'я, шкодуючи, що Беккі не хлопець і її не можна побити.

Бідолашна дівчинка! Вона не знала, як близько біда до неї самої. Учитель цієї школи містер Доббінс замолоду мріяв про те, щоб зробитися лікарем, але бідність не дозволила йому піти далі шкільного вчителя в цьому глухому містечку. Щодня, сидячи в класі, він виймав із шухляди якусь таємничу книжку і заглиблювався в читання. Що це за книга? Кожен учень мав свої здогадки, але довідатися про істину не було змоги. І ось Беккі, проходячи повз кафедру, яка

стояла біля дверей, помітила, що ключ стирчить у замку. Хіба ж можна було не використати такий рідкісний випадок? Дівчинка оглянулася — навколо ні душі. За хвилину вона вже тримала книжку в руках. Назва «Анатомія» нічого їй не пояснила, і вона заходилася перегортати сторінки. На першій сторінці вона побачила гарно намальовану людську по-стать.

Цієї хвилини тінь упала на сторінку: в дверях стояв Том. Беккі швидко згорнула книжку і так невдало, що роздерла малюнок до середини. Вона кинула книжку в шухляду і розплакалася від сорому.

— Томе Соєре! Яка підлість — стати за спиною людини і підглядати!

— Хіба ж я знав, що ти тут на щось дивишся?

— Ви, звичайно, підете скаржитися на мене... І що я тоді робитиму? Мене неодмінно відшмагають різками, а мене ніколи не били в школі... Ну і скаржтеся, якщо ви такий підлий! Я теж дещо знаю. Побачите, що буде. Гидкий, гидкий! — І, плачучи, вона втекла з кімнати.

Том остовпів, приголомшений її нападом. Потім він сказав собі:

— Які ці дівчата дивні й дурні! Подумаєш, відшмагають! Ці дівчата всі такі — тонкосльозі й боягузи. Зрозуміла річ, я не скажу Доббінсу про цю дурненьку... Але вона сама піймається. Доббінс питає, хто розірвав його книжку. Ніхто не відповість. Тоді він почне — як завжди — перепитувати всіх по черзі. У дівчат про все можна довідатися з обличчя, — вони нічого не вміють приховати. Ну, і відшмагають її... Так їй і треба! Вона раділа б, коли б я спіймався, — то хай тепер сама спробує.

Минула ціла година. Містер Доббінс випростався, позіхнув, відімкнув шухляду і нерішуче потягся за книжкою. Більшість учнів дивилася на це байдуже, але двоє з них напружено стежили за кожним рухом учителя. Деякий час містер Доббінс крутив книжку в руках, потім поклав її перед собою і вмовився зручніше в кріслі, готуючись читати.

Том глянув на Беккі. Боже! Який у неї був жалюгідний вигляд! Том миттю забув свою сварку з нею. Треба зараз же щось зробити! Але сама неминучість лиха заважала йому зметикувати. Учитель розгорнув книжку. «Тепер для Беккі нема порятунку!» — сказав собі Том.

Ще хвилину — і вчитель перебіг поглядом по класу. Всі очі опустилися: було в погляді вчителя щось таке, що навіть невинні затремтіли від страху. Настала пауза. Учитель дедалі ставав лютішим. Нарешті він заговорив:

— Хто роздер цю книжку?

Анітелень. У класі така тиша, що можна було б почути, як упала шпилька. Всі мовчали. Учитель вдивлявся в кожне обличчя, шукаючи винного.

— Бенджамене Роджерсе, ти роздер цю книжку? — Заперечення. І знову тиша. — Джозефе Гарпере, ти?

Знову заперечення. Тривога Тома дедалі зростала. Ці запитання й відповіді були для нього повільними тортурами. Учитель допитав хлопчиків, подумав трохи і звернувся до дівчаток:

— Еммі Лоренс? — Та заперечливо похитала головою.

— Грессі Міллер? — Ні, не вона. Тепер черга дійшла до Беккі Течер. Том тремтить з голови до ніг: становище здається йому безнадійним.

— Ребекко Течер! (Том глянув на її обличчя: воно пополотніло з переляку). Глянь мені в очі... Ти роздерла цю книжку?

Блискавкою майнула в голові у Тома думка. Він скочив й гукнув:

— Це зробив я!

Вся школа втупилась очима в божевільного, що зробив такий неймовірний вчинок. Том постояв хвилинку, аби зібрати свої розгублені думки, і пішов у той куток, де на нього чекала кара. Здивування і вдячність, які сяяли в очах бідолашної Беккі, нагородили б його й за сотню ударів. Захоплений величчю власного подвигу, він без єдиного крику витримав нещадну кару і так само байдуже сприйняв додаткове покарання — наказ залишитися в школі на дві години після уроків. Він знав, хто чекатиме його на подвір'ї, коли його випустять з ув'язнення, і воно не здавалось йому великим лихом.

Розділ 23. Порятунок Мефа Поттера

Нарешті призначено було день суду над убивцею. Тепер у містечку тільки про це й говорили. Том не знав, куди сховатися від розмов. Кожен натяк на вбивство змушував його тремтіти. Тома весь час кидало в жар. Він одвів Гека в затишне місце, щоб поговорити по щирості. Треба ж було хоч на деякий час дати волю своєму мовчавому і поділитися з товаришем. До того ж Том хотів ще раз довідатися, чи Гек не проговорився.

— Геку, ти кому-небудь казав про це?

— Звичайно, ні.

— Так. Я боявся.

— Ну, Томе Соєре, нам і двох днів не прожити, якщо ми проговоримось. Ти ж це сам знаєш.

Томові полегшало. Помовчавши, він спитав:

— Геку, ніхто не може тебе змусити проговоритися?

— Е, ні. Коли б я хотів, щоб диявол-метис утопив мене, тоді либонь.

— Ну, все гаразд. Я так думаю, що ми можемо не боятися нічого, поки тримаємо язика за зубами. Але — присягнімось. Так вірніше буде!

І вони знов надзвичайно урочисто присяглися.

— А про що балакають, Геку? Я наслухався всячини.

— Про що балакають? Та все одне — Меф Поттер, Меф Поттер, Меф Поттер, та й годі. Мене аж в жар кидає. Хоч би схватися кудись.

— Отаке й зі мною! По-моєму, він пропаща людина! Йому смерть! А тобі не буває шкода його... іноді?

— Дуже часто... так, дуже часто. Непутяща він людина. Але ж він і зла нікому не робить. Нікому ніколи. Ловить собі рибку — заробляє, щоб випити. А потім швендяє... Але він дуже добрий: одного разу він віддав мені піврибини, а сам голодний лишився. І частенько він мене визволяв з біди!

— А мені він лагодив повітряних зміїв і прив'язував гачки до вудочок. Хотів би я, щоб ми допомогли йому втекти з в'язниці.

— Як же ми допоможемо йому, Томе? Він утече, а його піймають.

— Так, піймають. Це правда. Але я прямо чути не можу, коли вони лають його казна-як, а він зовсім не винний.

— Я теж, Томе. Розумієш, я чув... говорять, що він найкровожерніший убивця в нашому штаті, і дивуються, як це його досі не повісили!..

Довго говорили хлопці, але розмова мало їх заспокоїла. У присмерку вони пішли вештатися біля маленької самотньої в'язниці. Хлопці зробили те, що робили й раніше: підійшли до ґрат і дали Поттерові трохи тютюну й кілька сірників. Його вдячність за такі подарунки й раніше бентежила їхню совість. А цього разу вона вразила їх ще більше. Вони почували себе боягузами й останніми зрадниками, коли Поттер сказав їм:

— Дуже добрі ви були до мене, хлопці, ніхто в цьому містечку не жаліє мене. Лише ви самі. І я не забуду цього. Частенько я кажу собі: адже я колись лагодив усім хлопцям повітряних зміїв, показував їм, де краще ловиться риба, приятелював з ними. Тепер усі забули старого Мефа, коли він ускочив у біду. Але Том не забув і Гек не забув, і я не забуду їх... Ох, хлопці, я зробив жакливу річ — я був п'яний, з глузду з'їхав... А тепер мене за це на шибеницю поведуть... І це справедливо, справедливо... Ну, не будемо говорити про це. Я тільки ось що хочу вам сказати: ніколи не пийте цієї проклятої горілки, то ніколи за ґрати не потрапите... Приємно бачити обличчя друзів, коли ти вскочив у таку

халепу, і ніхто не приходить сюди, крім вас... Милі, приязні обличчя... Дайте потисну руку — ваші руки пролізуть крізь ґрати. Маленькі рученята, але вони здорово допомогли Мефові Поттеру.

Том повернувся додому зовсім пригнічений, і сні його цієї ночі були сповнені жаху.

Наступні два дні він вештався навколо будинку суду. Якесь непереможна сила тягла його всередину, але він змушував себе лишатися на вулиці. Те саме було і з Геком. Том уважно слухав усі новини, що їх приносили люди з залу суду, але весь час він чув лише погані вісті: петля зашморгувала дедалі тугіше шию бідолашного Поттера. На кінець другого дня в містечку говорили, що свідчення індіанця Джо були незаперечні і що не було жодного сумніву в тому, який буде вирок.

Том повернувся додому пізно ввечері і вліз до спальні через вікно. Він був страшенно схвильований і довго не міг заснути. Наступного дня все містечко зранку юрмилося біля будинку суду, бо це був вирішальний день.

Ввели Поттера, блідого й розгубленого, в кайданах. Його посадовили на лаву підсудних, звідки всі цікаві могли бачити його. На такому ж видному місці сидів індіанець Джо, спокійний і байдужий, як і завжди. Знову запанувала мовчанка, потім прибули судді, і шериф оголосив засідання відкритим. Викликали свідка, що бачив, як Поттер умивався біля струмка вранці того дня, коли виявлено було вбивство. Він засвідчив, що, побачивши його, Меф Поттер негайно кинувся тікати. Прокурор звернувся до адвоката:

— Тепер ваша черга. Допитуйте свідка.

Підсудний підняв очі, але опустив їх знову, коли адвокат сказав:

— Я не маю ніяких запитань.

Наступний свідок засвідчив, що він знайшов ніж біля трупа. Третій свідок присягнув, що він часто бачив цей ніж у руках Поттера. І знов прокурор звернувся до оборонця:

— Ви можете допитати свідка.

І оборонець знову відмовився ставити йому запитання.

На обличчях у присутніх з'явилось незадоволення. Невже цей адвокат так нічого і не зробить, щоб врятувати свого клієнта від шибениці?

Кілька свідків засвідчили, що Поттер, коли його привели на місце вбивства, поводився як винуватий. І цих адвокат відпустив, не поставивши їм жодного запитання. Публіка була здивована і так голосно ремс-

твувала, що суддя закликав присутніх до порядку. Після цього підвівся прокурор:

— Свідки встановили під присягою той факт, що цей страшний злочин зробив не хто інший, як нещасний, що сидить на лаві підсудних.

Бідний Поттер застогнав і затулив обличчя руками, похитуючись усім тілом. Гнітюча мовчанка панувала в залі суду. Багато чоловіків було зворушено, багато жінок плакало. Тоді підвівся адвокат і звернувся до судді:

— Ваша честь! На початку засідання я зробив заяву, що мій клієнт вчинив цей страшний злочин у невідомому стані, у гарячці, яка була викликана алкоголем. Але я змінив свій намір і не буду просити присяжних про полегкість. — І він звернувся до секретаря: — Покличте Томаса Соєра.

На обличчі у всіх, не виключаючи самого Поттера, видно було здивування. Всі погляди зацікавлено втупилися в Тома, коли той увійшов і став перед присяжними. У хлопця був розгублений вигляд, він страшенно боявся.

— Томасе Соєре, де були ви 17 червня, десь опівночі?

Том глянув на залізне обличчя індіанця Джо, і йому заціпило. Слухачі затамували подих, але Том не міг вимовити жодного слова. Проте за мить, другу хлопець трохи опанував себе й спромігся сказати:

— На цвинтарі...

Зневажлива посмішка промайнула на обличчі індіанця Джо.

— Чи не були ви десь поблизу могили Горса Вільямса?

— Так, сер. Так близько, як тепер від вас.

— Ви сховалися чи ні?

— Сховалися. За ясенами, край могили.

Індіанець Джо ледь помітно здригнувся.

— Ви принесли з собою що-небудь на цвинтар?

Том вагався. Він був, очевидно, збентежений.

— Кажіть, мій друже, не бійтеся. Що принесли ви з собою туди?

— Дохлу кішку... — У залі пролунав сміх.

Суддя подзвонив у дзвінок.

— Ми покажемо суду скелет цієї кішки. А тепер, мій друже, розкажіть нам усе, що ви бачили, нічого не пропускаючи, і не бійтеся.

Том почав — спочатку нерішуче, потім поступово захопився. Мова його полилася жвавіше. Всі погляди були втуплені в нього. Роззявивши роти і затамувавши подих, публіка ловила кожне його слово, не помічаючи часу, зворушена й захоплена моторошним оповіданням. Загальне хвилювання дійшло краю, коли Том дістався до сцени вбивства:

— А коли лікар схопив дошку і гепнув нею Мефа Поттера і той упав, індіанець Джо кинувся на нього з ножом і...

Торох! Наче блискавка, метис стрибнув у вікно, розштовхав усіх, хто намагався його затримати, і тільки його й бачили!

Розділ 24. Величні дні — жахливі ночі

Том став уславленим героєм. Його пестили дорослі, йому заздрили малі. Ім'я його здобуло безсмертну славу: місцева газетка розхвалила його до неба. Хтось навіть запевняв, що він неодмінно буде президентом, коли його раніше не повісять.

Як і завжди, легковірна, нерозумна публіка схопила Мефа Поттера в свої обійми і ласкала так само гаряче, як колись лаяла і ображала його.

Томові дні були днями слави й радості, але його ночі були повні жаху. Індіанець Джо затьмарював усі його сни і загрожував йому лютою помстою. Ніякі спокуси не могли витягти хлопця з дому після заходу сонця. Бідолашний Гек перебував у такому самому стані страху, бо Том увечері напередодні суду розповів усю історію адвокату Поттера, і Гек страшенно боявся, що його причетність стане відомою, хоча втеча індіанця Джо й звільнила його від гіркої потреби свідчити на суді.

Вдень, слухаючи слова подяки від Поттера, Том радів, що все розповів, а вночі він шкодував, що не втримав язика за зубами. То він боявся, що індіанця Джо ніколи не піймають, то боявся, що його піймають. Обшукали всю округу, обіцяли нагороду за голову злочинця, але так і не знайшли його. Дні минали поволі, і з кожним днем тягар тривоги, який пригнічував Тома, помалу зменшувався.

Розділ 29. Гек рятує вдову

Перше, що почув Том у п'ятницю вранці, була радісна новина: вчора увечері родина судді Течера, що їздила на канікули до Константинополя, повернулася в містечко! Індіанець Джо миттю відійшов для Тома на другий план, і перше місце в його думках посіла Беккі.

Вони зустрілись і чудово провели час, граючи в усякі ігри разом з іншими своїми шкільними товаришами. В кінці дня Том довідався ще про одну приємну новину: Беккі умовила свою матір призначити на завтра пікнік. Дівчинка неймовірно раділа. Том теж був дуже щасливий. Всі діти містечка стали гарячково готуватися до свята. Том був такий схвильований, що довго не спав.

Настав ранок. Годині о десятій веселий гурт зібрався у судді Течера. Дорослі тоді не мали звичаю псувати пікніків своєю присутністю. Вважалося, що діти спокійно можуть гуляти під крильцем кількох юних леді років вісімнадцяти і кількох юних джентльменів років двадцяти трьох. Для пікніка було найнято старий пароплав. Весела юрба, навантажена кошиками з харчами, рушила вулицею. На прощання місіс Течер сказала Беккі:

— Ви повернетесь додому пізно. Мабуть, тобі, дитинко, краще переночувати в якої-небудь дівчинки, що живе біля пристані.

— Тоді я переночую у Сузі Гарпер, мамо.

— Дуже добре. Отож поведься як слід, і все буде гаразд.

...За три милі від містечка пароплав зупинився навпроти порослої лісом долини і причалив до берега. Юрба посунула на берег, і незабаром серед дерев і скелястих горбів залунали вигуки й сміх. Було випробувано найрізноманітніші способи втомитися, і помалу мандрівники повернулись до табору, озброївшись добрим апетитом. І почалося знищення смачних речей. Після бенкету як слід відпочили. Трохи згодом хтось гукнув:

— Хто хоче йти до печери?

Виявилося, що всі хочуть. Дістали пачки свічок, і всі рушили на гору. Вхід до печери був на пагорку.

Всередині була маленька кімната, холодна, як льодовня. Стіни її були з міцного каміння, створеного самою природою і вкритого краплями роси, наче холодним потом. Помалу процесія стала спускатися вздовж крутого спуску головної галереї. Вогники тьмяно блимали, освітлюючи стіни й скелі. За кожні кілька кроків ще вужчі ходи відгалужувалися від нього обабіч, бо печера була величезним лабіринтом покру-

чених і кривих коридорів, що сходились і знову розходились. Говорили, що можна блукати протягом довгих днів і ночей у цих заплутаних трищинах і ніколи не знайти виходу. Жодна людина не знала як слід печери. Том Соєр знав печеру не більше, ніж усі інші.

Процесія пройшла головною галереєю щось із три чверті милі, а потім пари й купки почали заходити в бічні ходи. Діти бігали по вузьких коридорах, зустрічали одне одного раптом у тих місцях, де коридори знову з'єднувалися. Так можна було загубити один одного на цілі півгодини, не виходячи за межі відомої частини печери.

Помалу мандрівники купками вибігали до виходу захекані і веселі. На великий подив, побачили, що наближається вечір. На пароплаві вже з півгодини дзвонили, скликаючи пасажирів. Всі були дуже задоволені весело проведеним днем. Коли навантажений цією дикою ватагою пароплав знову відчалив од берега, ніхто, крім капітана, не шкодував згаяного часу. [...]

Розділ 31. Заблукали у печері

А тепер повернімось до Тома й Беккі. Що робили вони на пікніку? Спершу вони бродили по похмурих закутках печери разом з рештою товариства. Потім почали гратися в схованки, і Том і Беккі ретельно брали участь у цій веселій грі, але зрештою вона трохи набридла їм. Потім вони вдвох увійшли в кривулясту галерею, високо тримаючи свої свічки і розбираючи плутанину імен, дат, адрес і висловів, якими вкрито було скелясті стіни. Ідучи й розмовляючи, діти не помітили, як увійшли до тієї частини печери, де на стінах не було написів. Вони вивели кіптем свої імена на стіні під навислим каменем і рушили далі. Потім вони набрали на струмок, який, падаючи зі скелі і приносячи з собою вапно, протягом століть утворив мереживну Ніагару¹ з блискучого міцного каміння. Худенький Том легко протиснувся крізь вузьку щілину до цього водоспаду і освітив його свічкою, щоб зробити приємність Беккі.

Раптом честолюбне бажання відкрити нові місця охопило його. Беккі відгукнулася на його заклик, і вони, залишивши кіптем знак на камені, щоб легше було повернутися, вирушили робити відкриття. Діти довго йшли покрученим коридором то праворуч, то ліворуч, забираю-

¹ Ніа́гара — мається на увазі Ніага́рський водоспад — один з найбільших у світі. Тут вжито у переносному значенні.

чись дедалі глибше в таємниче підземелля, зробили ще одну позначку і пішли в бічний коридор, шукаючи нових чудес.

В одному місці вони знайшли простору печеру, зі стелі якої звисали безліч блискучих сталактитів¹ завдовжки й завширшки з людську ногу. Діти обійшли цю печеру навкруги, дивуючись і захоплюючись її красою. До печери вело багато коридорів; вони пішли одним із них і незабаром побачили чудове джерело, дно якого було вистелено сяючими кристалами. Під склепінням цієї печери гніздилися цілі зграї кажанів, у кожній зграї по кілька тисяч. Світло стривожило їх, вони ринули вниз цілими сотнями і з огидним вереском стали люто кидатися на свічки. Том схопив Беккі за руку і вибіг разом з нею в перший-ліпший коридор, і добре зробив, бо один кажан загасив крилом свічку Беккі. Кажани довго гналися за дітьми, але втікачі щохвилини завертали в нові переходи і нарешті позбулися небезпечних тварин.

Невдовзі Том знайшов підземне озеро, туманні обриси якого зникали десь у темряві. Тут уперше мертва тиша підземелля гнітюче вплинула на душу дітей. Беккі сказала:

— Ой, я і не помітила, але, здається, вже давно не чути голосів.

— А ти подумай, Беккі, — ми глибоко під ними. Я навіть не знаю, куди ми зайшли: на північ, на південь чи на схід. Ми не можемо їх чути.

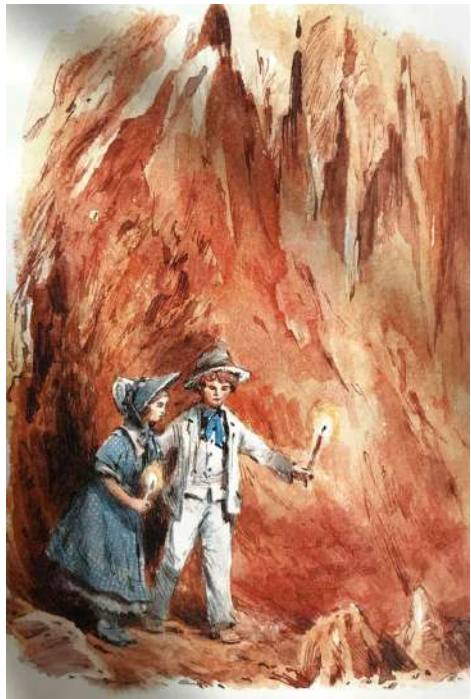
Беккі почала турбуватися.

— А давно ми вже тут, унизу, Томе? Чи не краще повернутись?

— Так, я гадаю, що краще. Я міг би знайти дорогу, коли б не оті кажани! Якщо вони загасять обидві наші свічки, що ми тоді будемо робити! Пошукаймо іншої дороги, щоб обминути їх.

— Гаразд, тільки б нам не заблудитись. Це було б так жахливо!

Вони повернули в якийсь коридор і довго йшли мовчки, зазираючи в кожний бічний хід, чи не здасться їм знайомим, але ні, то були неві-

¹ Сталактити — затверділі маси вапна, які звисають зі стелі в деяких печерах, наче бурульки. Такі ж бурульки, які ростуть з землі, називаються *сталагміти*.

домі місця. Щоразу Беккі вдивлялася в обличчя Тома, шукаючи в ньому чогось утішного, і Том весело говорив:

— Це ще не той, яким ми йшли, але ти не турбуйся.

Та з кожною новою невдачею він дедалі більше занепадав духом і незабаром почав звертати в перші-ліпші завулки, все-таки сподіваючись знайти потрібну дорогу. Він усе ще казав: «Все гаразд», але на серці йому було важко. Перелякана Беккі притулилася до нього і щосили намагалася стримати сльози, але вони лились і лились. Нарешті вона сказала:

— Томе, нічого, що кажани. Вернімося тією дорогою...

— Слухай! — Том зупинився.

Глибока тиша. Така глибока, що вони чули своє дихання. Том гукнув. Голос його пролунав у порожніх провулках і завмер в далині легеньким звуком, що нагадував глузливий сміх.

— Ой, Томе, не гукай більше. Це так страшно! — сказала Беккі.

— Страшно, але краще гукати, Беккі. Вони, може, почують нас.

І він гукнув знову. Це «може» було навіть ще жакливіше, ніж той моторошний сміх; воно означало, що надія вмерла. Діти стояли тихо й слухали, але ніхто не відгукнувся. Том повернув назад, поспішаючи. Але якась нерішучість в усіх його рухах і в погляді відкрила Беккі іншу жакливу істину: він уже не міг знайти дорогу до тієї печери, де були кажани.

— О, Томе, чому ти не робив знаків на стінах?

— Беккі, я був такий дурень! Такий дурень! Я й не подумав, що треба буде повертатися. Я не можу знайти дорогу. Все заплуталося.

— Томе! Ми пропали! Ми ніколи не вийдемо з цього жакливого місця!

Вона сіла на землю і так заплакала, що Том впав у відчай: він подумав, що вона зараз умре або збожеволіє. Він сів поруч неї й обняв її. Беккі заховала обличчя в нього на грудях, пригорнулася й виявила йому весь свій страх, усе своє каяття. А далека луна перетворювала її гіркі слова в глузливий сміх. Том просив її підбадьоритися, не втрачати надії, але вона казала, що не може. Тоді він став ляяти себе й докоряти собі за те, що приніс їй таке нещастя. Це вплинуло краще за все. Вона сказала, що встане й піде за ним усюди, куди він поведе, тільки хай він більше не говорить таких слів.

І вони пішли, без певної мети, просто аби тільки йти, не сидіти на місці, — адже вони більше нічого не могли зробити. Том узяв у Беккі свічку і погасив її. Беккі без слів зрозуміла це і знову занепадала духом.

Вона знала, що у Тома є ціла свічка і ще чотири недогарки, але він мусив заощаджувати.

Незабаром утома почала даватися знаки. Діти намагалися не звертати на неї уваги, бо їм страшно було й подумати, що вони сидітимуть тут, коли кожна хвилина така дорога. Рухаючись у якомусь напрямі, хоч навмання, вони принаймні йшли вперед і, може, до виходу, але сісти — це означало засудити себе на смерть і прискорити її наближення.

Нарешті втомлені ноги Беккі відмовилися нести її далі. Вона сіла. Том примостився коло неї. Вони говорили про домівку, про друзів, і про зручні ліжка і, найголовніше, про сонячне світло. Беккі плакала. Том спробував якось розважити її, але всі його слова були даремні і скидалися на глузування. Беккі так утомилася, що кінець кінцем стала дрімати і заснула. Том радів з цього. Він сидів і вдивлявся в її сумне обличчя. Він бачив, як воно набирало звичайного спокійного виразу під впливом приємних снів.

Безтурботність її обличчя трохи заспокоїла Тома, і він думками полетів у минуле. Хлопець так заглибився в свої спогади, що й не помітив, як Беккі прокинулася і засміялась тихенько. Але сміх зараз же зазмер на її устах, і вона застогнала.

— О, як я могла заснути! Я хотіла б ніколи, ніколи не прокидатись! Ні, ні, Томе, не дивись на мене так! Я не буду більше так говорити.

— Я радий, що ти поспала, Беккі: ти тепер відпочила, і ми підемо знов шукати дорогу.

Вони встали й пішли вперед, але вже без усякої надії. Вони хотіли визначити, чи довго були в печері: їм здавалося, що вони тут уже дні й тижні. Та, зрозуміло, що це було не так, бо навіть їхні свічки ще не згоріли.

Так минуло чимало часу. Том сказав, що треба знайти джерело. Незабаром вони й справді набрали на струмок, і Том сказав, що час уже знову відпочити. Хоч обоє були страшенно втомлені, але Беккі сказала, що вона може ще йти далі. На її здивування, Том не згодився. Вони сіли. Деякий час вони тільки думали і не розмовляли. Незабаром Беккі запропонувала йти далі. Том нічого не відповів і, помовчавши, сказав:

— Беккі, ти зможеш спокійно вислухати, що я тобі скажу?

Беккі пополотніла, але відповіла, що, мабуть, зможе.

— Нам треба лишитися тут, бо тут є вода. Це останній недогарок.

Беккі почала плакати і голосити. Том, як міг, утішав її, але даремно.

— Томе! Вони ж помітять, що ми заблудились, і шукатимуть нас.

— Атож. Безперечно, шукатимуть.

— А коли вони помітять, що ми загубилися, Томе?

— Думаю, коли повернуться на пароплав.

— Томе, буде зовсім темно. Хіба вони побачать, що ми не прийшли?

— Але твоя мама зніме тривогу, як тільки всі повернуться додому.

На обличчі Беккі з'явився вираз переляку, адже вона мала провести цю ніч у подруги, і дома її не чекають. Раптом Беккі знову зайшлася риданням, і Том зрозумів, що їй, як і йому, спала та сама сумна думка: ранок у неділю може наполовину минути, поки місіс Течер довідається, що Беккі не була у місіс Гарпер. Діти не спускали очей з останнього недогарка свічки і спостерігали, як він безжалісно тоне. Ось слабкий вогник підіймається й падає, підіймається й падає, ось він повзе вгору вузьенькою цівкою диму, затримався одну мить, — а потім запанував жах цілковитої темряви.

Ніхто з дітей не міг би сказати, скільки часу минуло, поки Беккі отямилась і помітила, що вона плаче в обіймах у Тома. Вони знали тільки, що після довгого, як їм здавалося, часу обоє ніби прокинулись від важкого сну і ще раз усвідомили своє нещастя. Том сказав, що тепер, очевидно, неділя, а може, й понеділок. Він намагався втягти Беккі в розмову, але вона була занадто пригнічена горем: усі її надії загинули. Том запевняв, що вже, мабуть, давно помітили їхню відсутність і, безперечно, почали розшуки. Він гукатиме на все горло, — може, хтось почує і прийде. Він крикнув, але в темряві далека луна відгукнулася так страшно, що більше він уже не кричав.

Незабаром Том сказав:

— Тсс... Чуєш?

Обоє затамували подих. Десь в далині начебто хтось гукав. Негайно Том відгукнувся і, тримаючи Беккі за руку, став помацки пробиратися у той бік. Він знову прислухався: знову хтось гукав і начебто ближче.

— Це вони! — сказав Том. — Ходім, Беккі, тепер усе гаразд.

В'язні раділи неймовірно, але бігти вони не могли, бо боялись ям, що траплялись на кожному кроці. Незабаром діти підійшли до одної такої ями і мусили зупинитися. Вона була з три фути завглибшки, а може, й сотню — в усякому разі перейти через неї було неможливо. Том ліг на живіт і перехилився вниз так далеко, як тільки міг. Дна нема... їм треба стояти тут і чекати, поки до них прийдуть. Вони прислухалися, але вигуки лунали дедалі глухіше. Ще кілька хвилин, і голоси зовсім зникли. Який жаль! Том кричав, поки не охрип, але ніхто не відгукнув-

ся. Все-таки він підбадьорював Беккі. Минула ціла вічність, вони напружено чекали, але голосів не було чути.

Діти помацки повернули до струмочка. Час минав поволі. Вони знову поснули і прокинулися голодні, пригнічені. Том гадав, що вже був вівторок.

Раптом у нього з'явилась одна думка. Поблизу було кілька бічних коридорів. Краще дослідити їх, ніж отак марнувати час. Він витяг із кишені шворку від повітряного змія, прив'язав її до скелі, і вони з Беккі вирушили, розмотуючи за собою шворку. Приблизно через двадцять кроків коридор закінчився. Том став навколішки, помацав руками спереду, праворуч, ліворуч. І цієї миті із-за скелі з'явилася людська рука зі свічкою. Том радо скрикнув. І відразу слідом за рукою висунулася постать... індіанця Джо! Том заціпенів, він не міг ворухнути ні рукою, ні ногою, індіанець кинувся тікати і зник. Том дивувався, чому Джо не пізнав його голосу і не вбив за свідчення на суді. Але, очевидно, луна змінила його голос. Від страху кожен м'яз у Томовому тілі послабнув. Він сказав собі, що коли в нього вистачить сили повернутися до струмка, він вже нікуди не піде, щоб знову не зустрітися з індіанцем Джо.

Том приховав од Беккі, що бачив. Він сказав, що гукнув «на щастя».

Але голод і втома зрештою переважили страх. Засмучені, сиділи діти біля струмка, потім поснули, спали довго — і прокинулися з іншими почуттями. Муки голоду ставали нестерпними. Том гадав, що тепер уже середа або четвер, може, навіть п'ятниця або субота, і що шукачі, втративши надію знайти їх, махнули на них рукою. Він запропонував дослідити ще один коридор. Том уже ладен був ризикувати зустрітись з ким завгодно, навіть зустріч з індіанцем Джо уже не лякала його. Але Беккі була занадто квола. Вона немов заціпеніла від жаху. Вона казала, що лишиться тут і помре. Нехай Том візьме шворку і йде собі. Але вона благала його частіше повертатися назад і розмовляти з нею; він мусив обіцяти їй, що, коли прийде страшна хвилина, він сидітиме коло неї і триматиме її руку, поки все скінчиться.

Том поцілував її. Сльози лоскотали йому горло. Він удавав, що не втрачає надії знайти шукачів або вихід із печери. Потім він узяв шворку

в руку і помацки порачкував уздовж одного з коридорів. Його мучили голод і лихі передчуття.

Розділ 32. «Виходьте! Знайшлися!»

Ось і вівторок. Надходили вечірні сутінки. Містечко Санкт-Петербург все ще в жалобі: загублених дітей не знайдено. В церкві правлять молебні за їхній порятунок. Немало лунало за них і окремих молитов, а з печери і далі не було радісних вістей. Більшість шукачів утратили надію і повернулися до своїх щоденних справ, говорячи, що дітей ніколи вже не знайти.

Місіс Течер була дуже хвора і майже весь час марила. Тітка Поллі так глибоко сумувала, що її сиве волосся побіліло. У вівторок увечері все містечко пішло спати без ніякої надії. Серед ночі раптом закалатали дзвони на міській дзвіниці. За мить вулиці заповнилися схвильованими напіводягненими людьми, які несамовито гукали: «Виходьте! Виходьте! Знайшлися!»

Забили в залізні сковороди, засурмили в ріжки. Все населення юрбою рушило до річки назустріч Томові та Беккі. Вони їхали у відкритому екіпажі, який з криками везли мешканці містечка. Юрба оточила екіпаж, приєдналась до процесії і урочисто пішла за дітьми головною вулицею.

— Ура! Ура! — лунало навколо.

Скрізь сяяли вогні. Ніхто вже не лягав спати. Ще ніколи містечко не переживало такої чудової ночі. За півгодини в будинку судді Течера перебували мало не всі жителі. Вони обіймали врятованих дітей, потискуючи руку місіс Течер, намагалися сказати щось, але не могли — і затопили весь будинок потоками радісних сліз. Тітка Поллі була цілком щаслива. Місіс Течер теж була б цілком щаслива, коли б тільки була певна, що посланець, якого послали в печеру, повідомив її чоловікові, що діти знайшлися.

Том лежав на дивані, оточений жадібними слухачами, і розповідав їм про свою дивовижну пригоду, прикрашуючи її багатьма яскравими вигадками. Він закінчив на тому, як залишив Беккі і вирушив на розвідки; як він обстежив дві галереї, скільки вистачало шворки, як пішов по третій, і вже ладен був повернутися, коли раптом побачив у далині щось яскраве, ніби сонячне світло, кинув шворку і поповз туди, потім просунув голову й плечі в маленьку дірку і побачив широкі хвилі Міссісіпі. А коли б це було вночі, він не помітив би яскравого світла і, зви-

чайно, не дійшов би до кінця галереї! Потім він розповів, як повернувся до Беккі з радісною новиною, і вона просила, щоб він не приставав до неї з такими дурницями, бо вона втомилась і хоче вмерти. Він умовляв її, і вона мало не вмерла від радості, коли, приповзши туди, на власні очі побачила синій клаптик денного світла; він розповів, як він проліз у дірку і потім допоміг Беккі; як вони сіли на землю і заплакали від радощів, а в цей час якісь незнайомі люди пропливли повз них у човні, і Том гукнув до них і сказав їм: «Ми тільки що з печери, і нам страшенно хочеться їсти». Люди не вірили їм спочатку, бо: «Печера не тут, а за п'ять миль звідси», а потім взяли їх у човен, довели до якогось будинку, нагодували, дали їм відпочити, а потім через дві-три години відвезли їх додому.

До світанку посланці знайшли суддю Течера й кількох шукачів ідучи слідом за лінвами, що їх шукачі розмотували за собою, і сповістили їм велику новину.

Для Тома і Беккі не могло минути безслідно три дні й три ночі страждань і голоду, і в цьому вони скоро переконалися. Всю середу і весь четвер вони пролежали в постелі, і здавалося, що з кожною годиною почувають дедалі більшу втому. Том у четвер трохи почав ходити, в п'ятницю вийшов на вулицю, в суботу зовсім одужав. Але Беккі не виходила з кімнати до неділі, та й тоді мала вигляд ніби після тяжкої хвороби.

Том довідався, що Гек захворів, і пішов ще в п'ятницю одвідати друга, але Тома не пустили¹. Те саме сталося в суботу і в неділю. Потім уже його пускали щодня, але при цьому заборонили розповідати про події в печері і взагалі зачіпати хвилюючі теми.

Тижнів через два після визволення з печери Том пішов одвідати Гека, який у цей час уже одужував. А тому що будинок судді Течера був по дорозі, Том зайшов побачитися з Беккі. Суддя та його приятелі заговорили з Томом, і хтось жартома спитав його, чи не хотів би він ще раз піти в печеру. Том відповів, що пішов би туди хоч зараз. Суддя сказав:

— Мабуть, ще є такі, як ти, Томе. Я не маю в цьому найменших сумнівів. Але ми вжили заходів. Ніхто вже не заблудиться в цьому підземеллі. Ще два тижні тому я наказав оббити двері до печери бляхою і замкнути їх на три замки. А ключі в мене.

¹ У повній версії твору розповідається про те, що Гека усиновила багата бездітна вдова Дуглас, яку хлопець врятував від помсти жорстокого індіанця Джо.

Том раптом пополотнів.

— О, суддя, там, у печері... індіанець Джо!

Розділ 33. Доля індіанця Джо

За кілька хвилин новина стала відома всьому місту, і одразу ж близько десятка човнів з людьми поспішали до печери. Том Соєр був у човні разом із суддею Течером. Коли відімкнули двері печери, в похмурому присмерку люди побачили жахливе видовище: на землі лежав мертвий індіанець Джо, притулившись обличчям до щілини в дверях. Здавалося, його очі до останньої хвилини не могли відірватися від світла і радощів вільного світу. Том був зворушений, бо з власного досвіду знав, як страждав цей нещасний. Та хоч як жаль було йому індіанця, але він відчув велике полегшення і тільки тепер по-справжньому зрозумів, яким тягарем лежав у нього на душі страх з того дня, коли він викрив на суді цього кровожерливого злочинця.

Кривий ніж метиса з переламаним лезом лежав поблизу. Міцний нижній брус дверей було порубано цим ножом, але то була марна робота, бо їх підпирав камінь. Натрапивши на цей камінь, ніж зламався. Праця індіанця все одно була б марна, бо Джо не міг би протиснутися під дверима. І він знав це. Отже, він рубав ножом, аби лише робити щось, аби якось змарнувати час і розвіяти свої жахливі думки. Звичайно в розколинах стін недалеко від входу печери можна було знайти п'ять-шість недогарків, залишених туристами, але тепер не було жодного. В'язень знайшов їх і з'їв. Йому пощастило піймати кількох кажанів; їх він теж поїв, залишивши від них тільки пазурі. Нещасний умер з голоду... [...]

Переклад з англійської Юрія Корецького, ілюстрації Вадима Челака

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. СЮЖЕТ (повторення)

Сюжет (від французького *sujet* — зміст) — це низка подій, зображених у творі. У творі може бути одна і більше сюжетних ліній. Якщо у творі є більше однієї сюжетної лінії, серед них, як правило, виділяють **основну сюжетну лінію**.

! ? ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

1. Що вам відомо про родину *Тома Соєра*?
2. Розкажіть про тітчині *методи виховання*. Чому метод виховання працею зазнав невдачі?

3. Спостерігаючи за фарбуванням паркану, Том відкрив **закон**: «Для того щоб хлопчикові або дорослому захотілося чого-небудь, треба тільки одне — щоб цього було нелегко добитись». Як **закон**, відкритий Томом, треба було б застосувати тітоньці Поллі щодо самого Тома?
4. Як Том познайомився у школі з новенькою дівчинкою **Беккі Течер**? Доведіть, що Том хороший психолог і вміє передбачати вчинки людей.
5. У чому полягає великодушність вчинку **Тома Соєра** в історії із зіпсованою книжкою?
6. Хто такий **Гекльберрі Фінн**? Чому «добре виховані хлопці» заздрили йому?
7. А як ви гадаєте, чи справді життя малого волоцюги Гека було таким привабливим і безхмарним, як його уявляли інші діти?
8. Перекажіть **розділ 9 «Трагедія на цвинтарі»**.
9. Знайдіть і прочитайте **опис** старого кладовища. Як за допомогою цього **нейзажу** автор створює у розділі похмурий настрій?
10. Як події на кладовищі характеризують **індіанця Джо**?
11. Що у свідченнях індіанця Джо вразило Тома і Гека?
12. Чому доля **Мефа Поттера** викликала у хлопців докори сумління?
13. У **розділі 23** знайдіть і прочитайте слова Мефа Поттера, що починаються «Добрі ви були до мене...». Чому Меф гостро відчуває самотність? Що він вважає причиною своїх нещасть?
14. Розкажіть про те, як Том врятував від шибениці бідолаху Поттера.
15. Поясніть значення назви **розділу 24 «Величні дні — жахливі ночі»**.
16. Доведіть, що розділ 24 побудовано на **антитезі**.
17. Перекажіть події дитячого пікніка. Що трапилося з **Беккі і Томом**?
18. Як Том поведився в печері, коли вони з Беккі заблукали?
19. Що, на вашу думку, спонукало малого бешкетника стати за цих обставин серйозним і відповідальним?
20. Розкажіть, як діти врятувалися. Доведіть, що без Тома дівчинка неодмінно загинула б.
21. Яка доля спіткала індіанця Джо в печерах?
22. Перекажіть про одну із пригод Тома або Гека, про яку ви прочитали самотійно (з повного варіанту повісті).

Міркуємо самотійно

23. Назвіть **риси вдачі** Тома, які вам подобаються, а які — ні. Поясніть чому.
24. Чи є у вашому характері риси, схожі на риси вдачі Тома? Які?
25. На конкретному прикладі покажіть, що Том — **благородна і великодушна** людина, яка вміє пробачати образи.
26. Доведіть, що Том здатен на **самопожертву** заради справедливості й добра.
27. Яка з **пригод** Тома Соєра вам сподобалася найбільше? Чи хотіли б ви самі стати учасником цієї пригоди? Чому?

Застосовуємо теоретичні поняття

28. Визначте *головного*, *другорядних* та *епізодичних* героїв твору.
29. Повторіть, що таке *сюжет*. Чи властивий повісті «Пригоди Тома Соєра» сюжет? Визначте ключові події твору.
30. Поміркуйте, чи є *сюжет* у вивчених вами на попередніх уроках *віршів*. Доведіть, що віршам властиве зображення *почуттів*, а не *подій*.
31. Визначте *тему* та *ідею* повісті *Марка Твена* «Пригоди Тома Соєра».

Пов'язуємо новий матеріал із вивченим раніше

32. Порівняйте характери *Тома Соєра* і *Поліанни*, розкажіть про їхні найяскравіші риси вдачі.
33. Що є спільного в образах *Джиммі Біна* і *Гекльберрі Фінна*?
34. Визначте спільне і відмінне в *образах тітоньок* у романі «Поліанна» і в повісті «Пригоди Тома Соєра».

Завдання від Фантазерчика

1. Складіть невеличкий рекламний текст, який би заохотив і дітей, і дорослих прочитати повість «Пригоди Тома Соєра».
2. Продумайте художнє оформлення до вашого тексту і намалюйте афішу чи постер до книги *Марка Твена*.
3. Усно придумайте останній розділ книги про те, як склалося життя дорослого *Тома Соєра*.
4. Проведіть прес-конференцію із *Томом* і *Мефом Поттером* (або іншими героями твору). Підготуйте по 2 запитання до кожного із персонажів.

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/AT6sEyg> або QR-кодом і перегляньте німецький художній фільм «Том Соєр», знятий у 2011 році.

Зверніть увагу на епізоди, яких не було у посібнику. Яким у цих епізодах постає Том та інші герої твору? Які події, зображені у фільмі, відомі вам із тексту посібника?

У чому ваше уявлення про відомі вам події збігається з баченням сценариста та режисера фільму, а в чому — ні?

Потіште Знаюсю своїми знаннями.

Скористайтесь QR-кодом або посиланням <https://cutt.ly/kYySYse> і виберіть правильну відповідь у тестах.

Туве Янссон (1914–2001)

Фінська художниця і письменниця шведського походження **Туве Янссон** народилася у Гельсінкі (столиці Фінляндії) в родині митців. Її мама була відомою художницею, а батько — скульптором. Творча атмосфера з раннього дитинства оточувала дівчинку. Будинок Янссонів був заповнений картинами і скульптурами, а в гості до її батьків приходили представники творчої еліти Фінляндії.

Тож не дивно, що Туве рано відчула потяг до малювання. Батьки підтримали захоплення доньки — у родині приділяли багато уваги вихованню дітей (у Туве було двоє молодших братів), ставилися до них з повагою, цінували їхні творчі поривання. Навчала малювати талановиту юну художницю її мама, а головним порадником став батько.

Своїх перших творчих успіхів Туве Янссон досягла ще в підлітковому віці — з 14 років її ілюстрації друкувалися в популярних журналах. Визначившись зі своїм майбутнім, дівчина вирушила на навчання до Швеції у мистецький коледж в Стокгольмі, згодом продовжила навчання у Франції, Італії, Німеччині. Жодних перешкод для цього не було, адже крім рідних для неї шведської і фінської мов, Туве володіла англійською, французькою і німецькою.

Після повернення на батьківщину Туве Янссон продовжила співпрацю з журналами, ілюструвала художні книги (зокрема «*Алісу в країні Див*»), публікувала карикатури, створювала оригінальні картини і навіть розписувала церкви. І вже за кілька років творчої праці про неї почали говорити, як про найвидатнішу молоду художницю Фінляндії.

Однак світову славу Туве принесла література, а не живопис чи ілюстрування. У 24 роки вона написала і проілюструвала свою першу книгу про **мумі-тролів** — невеликих смішних істоток, подібних на бегемотиків. Перша книга вийшла друком у 1945 році.

Родина мумі-тролів, зображена в книжках письменниці — це мрія кожної дитини, там мумі-батьки дають своїм дітям свободу, не читають їм нотацій, не контролюють кожен їхній крок. Однак діти, натомість,

поводяться відповідально і чудово дають собі ради. За спогадами друзів і знайомих саме такими були стосунки у сім'ї Янссонів.

Але це не єдине, що пов'язує мумі-тролів з родиною письменниці. За сімейними переказами перше зображення мумі-троля — це карикатура на її молодшого брата Ларса, якого Туве ще дівчинкою зобразила у вигляді незграбного бегемотика. Тоді вона вважала, що намалювала найнегарнішу істоту, яку змогла придумати, щоб покепкувати з хлопця.

Першим твором про муммі-тролів, який отримав світову популярність, стала третя повість Туве Янссон «*Капелюх Чарівника*», видана в 1948 році. Після цього слава письменниці лише зростала. Загалом Туве Янссон написала про мумі-тролів вісім повістей, одну збірку оповідань, чотири книжки в картинках.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ХОЧЕ ЗНАТИ БІЛЬШЕ

Родина мумі-тролів — це *Тато, Мама і Син*. Раніше звірятка-домовички жили у людських помешканнях за печами. Але з появою сучасного опалення, вони втратили житло. Тепер маленькі істоти мешкають в Долині Мумі-тролів у збудованому Татом чудовому блакитному будиночку, в якому можуть оселитися всі, хто хоче приєднатися до їхньої сім'ї.

Серед величезної кількості друзів родини є *Чмих* — маленьке звірятко, подібне на щура; *Нюхмурик*, який живе у наметі і любить подорожувати; високоосвічений *Гемуль*, який носить сукню, отриману в спадщину від своєї тітоньки. Також у будинку мумі-тролів живуть весела *Хропся*, її братик *Хропусь* та інші химерні істоти.

Найдобріша Мама Мумі-троля усіх годує своїми смачнющими оладками і завжди має біля себе сумку, в якій є усе необхідне для виховання дітей: сухі шкарпетки, ліки і цукерки. Татко Мумі-троля пише спогади, добудовує кімнати для нових мешканців і доставляє для них нові ліжечка. У домі мумі-тролів панують взаєморозуміння і веселощі.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Готуємося до роботи з текстом твору

1. Прочитайте статтю про *Туве Янссон*. Випишіть у зошит **3 найцікавіші факти** із її біографії.
2. Об'єднайтеся у групи або пари і підготуйте проекти-повідомлення про **творчість** Туве Янссон як художниці і як письменниці.
3. Зачитайте (або продемонструйте) ваші напрацювання на уроці.

КАПЕЛЮХ ЧАРІВНИКА

(вибрані розділи)

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/MUuFWMI> або QR-кодом і прочитайте вибрані розділи з повісті Туве Янссон «Капелюх Чарівника». Опрацюйте текст твору з допомогою запропонованих нижче запитань і завдань.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

Вікторина «Продовжте речення»

1. Сім'я *мумі-тролів* мешкає в _____.
2. *Мумі-троль*, *Чмих* і *Нюхмумрик* знайшли _____.
3. *Тато* Мумі-троля застосував дивну знахідку як кошик для _____.
4. Яєчна шкаралупа у *чарівному капелюсі* перетворилася на _____.
5. Малий *Мумі-троль* перетворився на «чудернацьке звірятко» після того, як сховався у _____.
6. *Мумі-троль* зумів повернути собі звичний вигляд тоді, коли його впізнала _____.
7. *Нюхмумрик* розказав друзям «страшну оповідь» про *Королівський* _____.
8. *Чупсля* і *Трясля* носили коштовний камінь у _____.
9. Коштовний камінь багато років шукав _____.
10. За валізкою Чупслі і Тряслі полювала _____.
11. Мумі-Мама виміняла у *Мари* Рубін на _____.
12. Усі в Долині Мумі-тролів шукали *Мамину* _____.

13. Велике свято в Долині Мумі-тролів влаштували на честь того, що _____.
14. Коли Чупсля і Трясля показували *Королівський Рубін* мешканцям Долини, його сяйво досягло аж _____.
15. *Чарівник* прилетів в Долину Мумі-тролів на чорній _____.
16. *Чупсля* і *Трясля* побажали, щоб *Чарівник* сам собі начаклував _____.

Міркуємо самостійно

17. Назвіть *мешканців* блакитного будиночка у *Долині Мумі-тролів*.
18. Які стосунки склалися між мешканцями будиночка? Що ви хотіли би запозичити для себе із цих стосунків?
19. Доведіть, що діти цілком самостійні і дуже дружні.
20. Що свідчить про готовність сім'ї мумі-тролів допомогти кожному і поділитися з кожним домашнім затишком?
21. Підготуйте невеличке повідомлення *«Що ми знаємо про казкових тролів»*. Зробіть висновок, чим відрізняються *мумі-тролі* Туве Янссон від *тролів* із скандинавських казок.

Пов'язуємо новий матеріал із вивченим раніше

22. Які *чарівні події* і *чарівні предмети* змальовуються в цьому творі?
23. Порівняйте звірв із *«Книги джунглів» Редьярда Кіплінга* і повісті *«Канелюх Чарівника» Туве Янссон*. У чому відмінність їхнього зображення?

Завдання від Фантазерчика

1. Мумі-Мама любила готувати для своєї родини і навіть видала *книгу простих рецептів смачних страв*. Поміркуйте, який рецепт своїх мумі-батьків (або мумі-родичів) ви хотіли б запропонувати для цієї книги.
2. Запишіть у зошит цей рецепт і поділіться ним з мумі-класом і зі своїми мумі-вчителями.
3. Прочитайте *«Правила життя мумі-тролів»*. Складіть не менше 5 правил життя свого мумі-класу. Поясніть, чому для вас важливі ці правила.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ХОЧЕ ЗНАТИ БІЛЬШЕ

Правила життя мумі-тролів

1. Завжди гаряче вітай всіх, хто заходить в твій дім.
2. Однаково важливо знати дві речі: як бути одному і як бути з іншими.
3. Молоко, троянди, булочки та ягоди — найкращий спосіб відзначити повернення когось додому.
4. Іноді хтось потребує тиші і самотності, і в цьому немає нічого поганого.
5. Іноді корисно поплакати — це те, що вам потрібно для дорослішання.
6. Відкриття становлять чверть кращих речей у світі.
7. Насправді про все можна скласти пісню.
8. Буває, що все, що тобі потрібно — це поговорити з другом.
9. Вночі може бути або страшно, або чарівно, залежно від компанії.
10. Кожен має потребу в тому, щоб йому час від часу розповідали хорошу історію.
11. Щоденні злети і падіння — неодмінна частина життя.
12. Іноді все, що потрібно зробити, щоб заспокоїти когось — це нагадати йому, що ви поруч.
13. Іноді безмірно важко бути самим собою.
14. Ми всі несемо відповідальність за тих, хто менший за нас.
15. Той, хто любить млинці, не є небезпечним.
16. Життя прекрасне.
17. Ті, хто вас любить, ніколи не звернуть увагу на вашу незграбність.
18. Мумі-мама може виправити все, що завгодно.
19. Щоб мати дім, вам потрібні друзі, а не речі.
20. Кожен має потребу в теплі та світлі.
21. Поки ви перебуваєте на природі, вам ніколи не буде нудно.
22. Ми живемо один раз.
23. Навіть найсумніші речі перестають бути найсумнішими, якщо ставитися до них правильно.
24. Ваші плани не обов'язково повинні бути надзвичайними, щоб зробити вас надзвичайно щасливим.
25. У більшості випадків кінець — це початок.

Що спитав у нас Згадайко?

1. Згадайте, що Туве Янссон була художницею.
2. Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/2T3ryAc> або QR-кодом і перегляньте її ілюстрації до повісті-казки «Аліса в Країні Див».
3. Прокоментуйте, які епізоди твору *Льюїса Керролла* проілюструвала художниця.

Потіште Знаюсю своїми знаннями.

1. Зіставте зображення зі змістом твору Туве Янссон «Капелюх Чарівника». З якими героями та епізодами повісті пов'язані ці зображення?
2. Оберіть картинку і перекажіть пов'язаний із нею епізод повісті «Капелюх Чарівника».

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ ПОВТОРЕННЯ ТА УЗАГАЛЬНЕННЯ ВИВЧЕНОГО ЗА РІК

Що спитав у нас Згадайко?

Згадайте твори, які ви читали на уроках зарубіжної літератури і в яких:

- ✓ звірі розмовляють;
- ✓ герої мандрують;
- ✓ описуються солодощі;
- ✓ звірі допомагають людям;
- ✓ караються жорстокі і невиховані діти;
- ✓ винагороджуються добрі і сміливі герої;
- ✓ згадуються капелюх, брилик або шапочка;
- ✓ герої змінюються у розмірах.
- ✓ грають у ігри;
- ✓ щось фарбують, малюють або пишуть;
- ✓ згадується сніг;
- ✓ герої їдять або п'ють;
- ✓ змальовано дивовижні фантастичні світи.

**Потіште Знаюсю своїми знаннями.
Дайте відповідь на запитання**

1. Поясніть, які твори називають *фольклорними*.
2. Які *групи народних казок* ви знаєте?
3. Пригадайте *назви* вивчених народних казок. До яких *груп* вони належать?
4. У чому відмінність між *фольклорними* та *літературними* творами?
5. Поясніть відмінність між *збирачами фольклору* і *авторами творів*.
6. Назвіть імена відомих вам *збирачів фольклору*.
7. Імена яких *казкарів* ви можете пригадати? Назвіть свої улюблені *літературні казки*.
8. Назвіть твори, в яких звеличується *доброта* і *працьовитість*.
9. У яких творах засуджується *жорстокість* і *владолюбство*?
10. У яких творах оспівується *вірність* і *дружба*?
11. Згадайте твори, в яких зображено *подорожі*.
12. У яких вивчених вами творах зустрічаються *образи дітей-сиріт*?
13. Поясніть значення *портрета* у художніх творах.
14. Згадайте назви творів, в яких протиставляється добро і зло.
15. У яких творах персонажі винагороджуються за добрі вчинки і гарну вдачу?
16. Назвіть твори, в яких оспівується *сила мистецтва*.
17. Розкажіть, в яких творах є *фантастика*.
18. Наведіть приклади зображення у творі фантастичних героїв і подій.
19. Назвіть твори, в яких у заголовку зустрічаються імена *головних героїв*.
20. У чому відмінність між *головними* та *другорядними героями*?
21. Що таке *пейзаж*? Поясніть його значення у літературному творі.
22. Назвіть письменників, які у своїй творчості зверталися до *теми природи*.
23. В яких вивчених вами *поезіях* оспівується краса природи?
24. Назвіть твори, в яких автори звертаються до *теми бідності*.
25. Поясніть, що таке *оригінал* і *переклад*. Назвіть імена відомих вам українських *перекладачів*.
26. Назвіть твори, вивчені у 5 класі, які справили на вас найбільше враження. Поясніть чому.
27. Згадайте назви *кінофільмів* і *мультфільмів*, створених на основі відомих вам *літературних* і *фольклорних* текстів.
28. Доведіть фольклор і література, мають вплив на інші види мистецтва.
29. Поясніть, у чому полягає виховне значення літератури.

ЗМІСТ

СЛУХАЄМО ГОЛОСИ ПРИРОДИ

<i>Теорія літератури. Вірші</i>	3
Йоганн Вольфганг Гете	3
<i>Теорія літератури. Пейзаж</i>	4
Нічна пісня мандрівника	4
<i>Теорія літератури. Оригінал і переклад</i>	5
Генріх Гейне Задзвени із глибини... (<i>твір за вибором</i>)	7
Джон Кітс Про коника та цвіркуна (<i>твір за вибором</i>)	7
Джозеф Редьярд Кіплінг	8
Книга джунглів (вибрані розділи)	9
<i>Теорія літератури. Літературний герой</i>	34
Ернест Сетон-Томпсон	37
<i>Теорія літератури. Оповідання</i>	38
Лобо — володар Курумпо	38
СИЛА ТВОРЧОЇ УЯВИ	
Льюїс Керролл	54
Аліса в Країні Див (вибрані розділи)	56
<i>Теорія літератури. Фантастика</i>	77
Ернст Теодор Амадей Гофман	
Лускунчик і Мишачий король (<i>твір за вибором</i>)	81
Елеонор Пóртер	82
Поліанна (вибрані розділи)	83
<i>Теорія літератури. Портрет</i>	113
<i>Теорія літератури. Оповідання. Повість. Роман</i>	115
У ВИРІ ЗАХОПЛИВИХ ПРИГОД	
Марк Твен	119
Пригоди Тома Соєра (вибрані розділи)	120
<i>Теорія літератури. Сюжет (повторення)</i>	150
Тўве Янссон	153
Капелюх Чарівника (вибрані розділи)	155
Запитання для повторення та узагальнення вивченого за рік	158